

Yêu Nghiệt Đồng Cư

Contents

Yêu Nghiệt Đồng Cư	1
1. Chương 1: Quá Càn Quấy, Quá Kiêu Ngạo Rồi	2
2. Chương 2: Cô Không Cần Phải Chọc Ta!	5
3. Chương 3: Đây Là Trừng Phạt!	7
4. Chương 4: Nơi Nào Có Tỷ, Nơi Đó Là Nhà!	9
5. Chương 5: So Với Sữa Bò Nguyên Chất Còn Thuần Khiết Hơn!	12
6. Chương 6: Một Điều Thuốc, Một Người	15
7. Chương 7: Tiểu Huỳnh Đề Xin Dừng Bước!	17
8. Chương 8: Thần Côn Đầu Đường!	19
9. Chương 9: Mua Phòng!	22
10. Chương 10: Mua Phòng Phong Ba!	24
11. Chương 11: Người Không Xứng	27
12. Chương 12: Thuần Túy Là Đền Gây Chuyện Đây!	30
13. Chương 13: Hô, Hô A, Có Hô Khẩn Cỗ Cũng Không Có Người Tới Cứu!	33
14. Chương 14: Đây Gọi Là Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	35
15. Chương 15: Nam Nhân Làm Việc, Nữ Nhân Trật Tự!	38
16. Chương 16: Cắt TỰ CẮT!	41
17. Chương 17: Cậu Tin Tưởng Vào Duyên Phận Sao?	44
18. Chương 18: Theo Dõi!	47
19. Chương 19: Ta Là Tương Đối Điều Thấp!	49
20. Chương 20: Người Là Người, Ta Là Yêu!	52
21. Chương 21: Không Có Yêu Khí	55
22. Chương 22: Hồ Ly Tinh Trong Truyền Thuyết!	58
23. Chương 23: Mặc Một Nửa, Lộ Một Nửa!	58
24. Chương 24: Đồng Cư Đã Bắt Đầu!	62
25. Chương 25: Phong Vũ Đại Học	64
26. Chương 26: Tiếng Anh Chỉ Là Phù Vân!	67
27. Chương 27: Người Ta Chỉ Là Muốn Cánh Gà Nướng...!	70
28. Chương 28: Đêm Dài Đàng Đẵng, Vô Tâm Đi Ngủ	73
29. Chương 29: Kinh Biến Trong Mơ!	76

Yêu Nghiệt Đồng Cư

Giới thiệu

Đây là một phiên không gian hư vô mờ mịt, như vô cùng vô tận, không thấy điểm kết thúc. Cuốn cu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-ngbiet-dong-cu>

1. Chương 1: Quá Càn Quấy, Quá Kiêu Ngạo Rồi

Đây là một phiên không gian hư vô mờ mịt, như vô cùng vô tận, không thấy điểm kết thúc.

Cuốn cuộn mây đen như một con hung thú đang điên cuồng, từng ngum từng ngum mà nuốt trọn bầu trời, khắp nơi chỉ còn lại vô tận điện vũ cuồng xà.

Dưới mây đen lại là một cây cột đá dựng thẳng lên trời, bên trên văng đầy vết máu, đỏ thẫm, như một cây cột máu nổi thẳng lên trời, khiến người ta nhìn thấy đều phải giật mình.

Một nam tử toàn thân trần trụi bị một sợi xích sắt đầy gai nhọn chặt ở trên cột đá, từng cái từng cái lòi ra, nhọn hoắt, phảng phất như răng mãnh thú, cắn sâu vào huyết nhục của nam tử.

Nam tử kia tóc đen dài che khuất mặt mũi, khiến cho hắn trông càng thêm âm mai.

Một đao.

Hai đao.

Ngàn đao!

Vạn đao!

Trong chốc lát, cuộn cuộn hư không xé rách, vô số đao cương từ bốn phương tám hướng quanh thông thiên cột đá chém tới, ở trên thân thể trần trụi kia xé mở ra từng đạo vết thương kinh người!

Nhưng nam tử kia lại phảng phất như chưa tỉnh, tùy ý phanh thầy xé xác, chỉ là cúi đầu thật sâu, chết lặng.

Tình cảnh này cũng không biết giằng co đã bao lâu.

Phương xa.

Một bạch y nữ tử nhìn cột đá nhuộm đỏ máu đó thật lâu, khuynh thế phong hoa song mâu không có bất cứ thần thái gì, chỉ là trên da thịt trắng nõn để lại hai vết máu nhàn nhạt, sớm đã khô, rốt cuộc phân không rõ đó là máu hay là nước mắt.

Nhìn như hóa đá, trong lòng sớm đã chết lặng, nước mắt cũng sớm khô hạc...

Bạch y nữ tử phảng phất như một cái xác không hồn, nhưng trong miệng vẫn như cũ lặp đi lặp lại một câu, phảng phất từ

ngàn năm.

Vì cái gì... ?

Đôi mắt kia si ngốc ngốc nhìn, câu nói vạn năm bất diệt, đến tột cùng là đang nói cái gì?

...

...

“Ah!”

Tiêu Phàm đột nhiên bừng tỉnh, nhưng lại không biết từ lúc nào đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Đôi mắt mê mang nhìn vào màn đêm, phảng phất như muốn nhìn thấu cái u tối này, thấy rõ tình cảnh trong mơ, thấy rõ vệt nước mắt trên mặt bạch y nữ tử kia.

“Đáng chết, lại giấc mơ đây...” Không biết bao lâu, Tiêu Phàm mới từ trong cái thương cảm của giấc mơ mà phục hồi tinh thần, bất đắc dĩ cười cười. Mặc dù bên ngoài trời vẫn đen kịt, nhưng bởi vì cái giấc mộng đây, Tiêu Phàm không ngủ được nữa, đành phải từ trên giường đứng lên, chạy đến nhà vệ sinh, hung hăng xả một trận nước lạnh lên người.

Mùng một tháng năm, Quốc Tế Lao Động vừa qua, cũng có thể nói là xuân hàn se lạnh, hơn nữa bây giờ mới hơn bốn giờ sáng, Tiêu Phàm nhe răng nhếch miệng mà tắm, trên người nổi lên một tầng da gà.

Trong nhà vệ sinh hơi nước bốc lên mù mịt(nước nóng??), Tiêu Phàm trong lúc vô tình nhìn nửa người trong gương, rõ ràng thấy trên người mình đầy các đường vân màu đỏ, giống y như nam tử bị trói bằng xích sắt ở trong mộng vậy.

Giấc mơ này theo hắn bao nhiêu năm rồi nhỉ?

Mười năm?

Hình như cũng hơn mười năm rồi.

Vẫn nhớ rất rõ, từ lúc hắn bắt đầu hiểu chuyện thì nam tử toàn thân đầy vết máu, bạch y nữ tử hai mắt vô thần kia đã thỉnh thoảng hiện ra trong giấc mơ của hắn.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần nhớ tới đôi mắt ấy, trong tim hắn ần ần đau đớn, mặc dù hắn căn bản cũng không biết cổ trang bạch y nữ tử là ai, nam tử bị quất roi là ai.

Đến lúc lớn, Tiêu Phàm trong mơ lại biến thành nam tử kia, một đao kia lại một đao bị tra tấn, đau đớn khắc cốt铭心 tâm ấy như là thật vậy, khiến Tiêu Phàm tỉnh lại, một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng kỳ quái là mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, ở trong mơ, hắn vẫn y nguyên nghe không rõ bạch y nữ tử lẩm bẩm gì.

Có lẽ, khi hắn nghe rõ bạch y nữ tử nói gì, cái này cảnh trong mơ này sẽ đi đến kết thúc chăng?.

Về phần đường vân màu đỏ trên người Tiêu Phàm, theo lời tỷ tỷ thì chỉ là cái bớt mà thôi.

Cái bớt không bao giờ phai mờ.

Nhưng mà lại có sự trùng hợp như vậy sao?

Kiếp trước? Kiếp này?

Nếu như trên đời thực sự có cái gọi là kiếp trước kiếp này thì còn dễ nói. Nhưng ở thời đại này, sinh lão bệnh tử sớm được cái gọi là khoa học giải thích vô cùng tinh tế, khiến cho Tiêu Phàm căn bản là khó mà tin được cái loại thuyết pháp loạn thất bát tao kia.

“Nếu như là quỷ quái quỷ phá, trực tiếp hướng về mình là được, cần gì phải ở trong mơ?” Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt vừa lạ lẫm vừa quen thuộc trong gương, cười cười tự giễu, sau đó tiện tay cầm lấy khăn tắm trên kệ lau khô thân mình, đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Trong phòng một mảnh đen kịt, tĩnh mịch im ắng.

Nghi hoặc trong lòng hắn, ai có thể trả lời?

Kỳ thật, nếu được, Tiêu Phàm tình nguyện để nhân sinh của hắn bình thường phạm phạm vượt qua cả đời.

Nhưng trong lòng của hắn lại rất rõ ràng, từ ngày nào đó lên, nhân sinh bình thường đã dần dần cách hắn đi xa...

Tiêu Phàm vĩnh viễn đều quên không được ngày đó.

Khi hắn tỉnh lại, cha mẹ đã song song ngã xuống vũng máu, từ nay về sau không còn tỉnh lại nữa...

Còn nhớ rõ, ngày đó, trên mặt tỷ tỷ tất cả đều là nước mắt: “Em tuyệt đối không thể tháo cái nhẫn xuống, nếu không sẽ lại lần nữa mang đến họa sát thân...”

Cái nhẫn...

Trí nhớ hồi nhỏ sớm đã phai nhạt, nhưng khắc sâu vào đầu hắn lại là cái vẻ bi thương của tỷ tỷ, cái dáng vẻ không tìm được nước mắt ấy. Ánh mắt Tiêu Phàm lại rơi vào ngón giữa tay trái, một chiếc nhẫn ngăm đen lẳng lẳng nằm, trong đêm tối nhìn không thấy gì, dường như đã nhập vào màn đêm.

...

Tia nắng ban mai chiếu xuống con đường đến trường.

Một nam sinh mặc áo sơ mi, quần jean màu lam nhạt, sau lưng còn đeo một cái túi du lịch cực lớn, tay cầm tờ giấy nhàu nát, cúi đầu đi đường, cực kì bình thường.

“Tình Hải cao trung, năm ba ban ba...” Tiêu Phàm nghiêm túc mà phân biệt mấy chữ trên tờ giấy: “Chỗ tỷ tỷ an bài hình như chính là đây thì phải?”

Nhìn lại một lần, Tiêu Phàm bất đắc dĩ cười cười, đem tờ giấy tiện tay nhét luôn vào trong túi quần, lẩm bẩm: “Không phải là muốn tìm một chỗ bình thường để đi thi đại học sao? Làm gì mà phức tạp như vậy? Ai... Phiền toái ah phiền toái...”

Phiền toái, Tiêu Phàm ghét nhất đúng là phiền toái.

Ầm ầm...

Một loạt tiếng động cơ gầm rú chui vào tai Tiêu Phàm, tiếng động cơ từ xa đến gần, rất nhanh đã tới sau lưng Tiêu Phàm. Hắn bỗng dừng cả kinh, tiếng xe này nghe cũng biết là xe thể thao, lại còn có người trực tiếp lái xe thể thao vào trường học?

Hung hăng càn quấy!

Càng làm cho Tiêu Phàm hết nói chính là đã chạy xe, lại còn lao vào trong sân trường? Tiêu Phàm cho dù không quay đầu nhìn lại, chỉ là nghe cái tiếng động cơ ầm ầm gào rú kia cũng biết rõ cái xe thể thao kia giờ phút này cách cái môn của hắn có hơn mười phân...

Quá ác đi.

Tiêu Phàm nín thở, dưới chân phát lực mạnh, người ngửa về sau mà nhảy lên, ở giữa không trung uốn cong một cái, cũng chính là trong truyền thuyết lộn ngược ra sau, phi qua đầu xe, nhảy vào chính giữa cái xe thể thao kia.

“Mụ, quá lâu không làm vận động kiểu này rồi...” Tiêu Phàm thấp giọng mắng một câu, toàn bộ thân hình rơi mạnh trên một thứ mềm nhũn, hắn cảm giác một hồi choáng váng, khí huyết sôi trào.

Nhưng mà hắn vẫn cảm thấy may mắn chính là mình không phải đầu chạm đất trước.

Lamborghini? Mui trần?

Tiêu Phàm hơi sững sờ, thảo nào không phải rớt trên mui xe, lại còn mềm mại. Còn chưa lấy lại tinh thần, tay phải hắn hình như đã cầm phải thứ gì đó, vô thức néo néo một cái, uhm...mềm mại, ầm ầm, hình như là loại bánh bao đặc biệt lớn thì phải... (chết ^^.....)

2. Chương 2: Cô Không Cần Phải Chọc Ta!

Bánh bao?

Trên xe Lamborghini không có khả năng có bánh bao đi??.

Càng không khả năng có loại bánh mềm như vậy.

Két một tiếng, Lamborghini đã ngừng ngay lại, do quán tính nên bánh xe ma sát với mặt đường một đoạn, vạch ra mấy vệt đen nhàn nhạt, mùi khét lẹt ngay lập tức xông lên, bay vào mũi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đến lúc này mới phát hiện ra, dưới thân thể của hắn là một cô gái sắc mặt đang tái nhợt đi. Mái tóc dài gọn sóng màu đỏ, khuôn mặt thanh lệ không tô son trát phấn, đôi mắt thì đang trợn trừng ra nhìn mình, đủ loại cảm xúc có thể nhìn ra qua cặp mắt kia: Bất cam, phẫn nộ, ngượng ngùng.

Nhưng nhiều nhất vẫn là phẫn nộ.

Vì xe đột nhiên phanh lại, Tiêu Phàm cùng cô gái bị hắn áp dưới thân đột nhiên nghiêng về phía trước. Đương nhiên, tư thế ngồi cộng với việc sau lưng hắn lại có thêm cái túi du lịch đỡ, cho nên chỉ khiến hắn lung lay một cái.

Ngược lại là cô gái bị hắn áp dưới thân, thân thể mềm mại không tự chủ được đụng vào ngực Tiêu Phàm, nhất thời, một cỗ mùi thơm truyền đến, Tiêu Phàm nao nao, không nghĩ tới cô gái bề ngoài cuồng dã lại tinh tế như vậy.

Cái gọi là ngửi thấy mùi hương của con gái, từ mùi hương trên người một cô gái có thể hiểu rõ nhân phẩm, tính cách, vân vân.... Đương nhiên, loại phương pháp này cũng không phải trăm phần trăm chuẩn xác, tỷ như cô gái ngay trước mắt Tiêu Phàm là ví dụ chuẩn nhất.

Tạ Vi Vi giờ phút này nội tâm đang rất phiền muộn, hôm nay tâm tình vốn đã ác liệt, cho nên nàng mới lần đầu tiên lái cái xe yêu quý của nàng vào trường học, nhưng Tạ Vi Vi lại tuyệt đối không nghĩ tới, vậy mà thiếu chút nữa là đâm chết người.

Một màn vừa rồi, Tạ Vi Vi sợ tới mức tay chân lạnh buốt, lúc sắp đâm vào nam sinh kia, đầu Tạ Vi Vi trống rỗng, chỉ còn một câu nói lớn vồn trong đầu: đâm chết người thì làm sao bây giờ. . . Đâm chết người thì làm sao bây giờ. . .

Vốn thiếu chút nữa đâm vào người ta đã làm cho nàng đủ lo lắng rồi, điều làm cho Tạ Vi Vi càng không thể tiếp thụ được là tên nam sinh thiếu chút nữa bị nàng đâm vào này, vậy mà lại dùng được một động tác chỉ có trong phim ảnh, tránh được xe nàng, hai chân lại còn căng ra, cười lên trên người của nàng!

“Anh sợ đủ chưa?” Tạ Vi Vi mặt lạnh như băng, trong mắt sát khí dày đặc. Phun ra một câu thập phần cầu huyết, nếu như ánh mắt có thể giết người, Tiêu Phàm đảm bảo đã bị chết 100 lượt ah.

Tạ Vi Vi tức đến mức muốn giết người, người dè thì dè, điều đó có thể xem như là ngoài ý muốn. Nhưng cái tay sờ sờ nắn nắn là cái gì vậy? Tạ Vi Vi từ lúc hiểu chuyện đến nay, vùng thánh địa này chưa từng bị ai xâm phạm vào, không nghĩ tới hôm nay lại bị một tên nam nhân xa lạ sờ soạng, còn nắn bóp đủ mọi trò.

“Ách, tạm đủ đi.” Tiêu Phàm phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện chỗ mình để tay rất bất thường, hắn nhàn nhạt nhún nhún vai, thản nhiên buông tay ra, cũng không tí nào gọi là xấu hổ.

Sờ thì sờ, niết cũng niết, còn có thể thế nào nữa?

Cùng lắm thì cho nàng sờ lại mình là được.

Chẳng qua Tiêu Phàm không thừa nhận cũng không được, chỗ đó của cô gái này xúc cảm không tệ đi.

Tiêu Phàm nghĩ cũng quá đơn giản.

“Người. . . !” Tạ Vi Vi bị phẫn gần chết, khuôn mặt xinh đẹp biến ảo bất định, hai mắt phún hỏa, Tạ Vi Vi lúc này tâm tình gấp tới cực điểm.

Tạm đủ? Chẳng lẽ còn muốn cho người sờ đến lúc người cảm thấy đã đủ rồi mới thôi?

Từ nhỏ đến lớn, Tạ Vi Vi nào có bị thiệt thòi như thế này? Trong khoảng thời gian ngắn, nàng tuy có cảm tức, nhưng mà vẫn không biết nên làm thế nào cho phải.

May mà bây giờ, Tinh Hải cao trung cũng đã vào giờ học, trên đường ngoại trừ chiếc Lamborghini ra thì không có ai đi ngang qua. Nếu không, ngày mai thế nào cũng có bài “Tạ Vi Vi bị thần bí nam tử đâm ô trên xe” rồi.

“Lần sau cô lái xe thì chú ý vào một chút.” Tiêu Phàm mỉm cười, nụ cười cộng với mái tóc ngắn hơi xoăn khiến cho người ta cảm thấy ấm áp như được ánh nắng mặt trời chiếu vào vậy, nếu như đổi lại là người khác, phỏng là sẽ rất khó sinh ra hận ý. Nhưng Tạ Vi Vi hết lần này tới lần khác lại là hận. Ai bảo Tiêu Phàm chết không chết lại sờ soạng cái chỗ kia của nàng.

Tiêu Phàm vừa dứt lời, thoáng sửa sang lại quần áo một chút, từ trên người Tạ Vi Vi dần ra, thoát li cái tư thế xấu hổ này.

Lái xe chú ý một chút?

Một câu này để cho Tạ Vi Vi thiếu chút nữa thổ huyết. Cái gì mà lái xe chú ý một chút? Tay của người chẳng lẽ không cần phải chú ý một chút? Tạ Vi Vi nội tâm oán hận, nhưng vẫn không dám nói ra khỏi mồm.

Dù sao trong lòng nàng rất rõ, vừa rồi là nàng làm sai trước, nếu như không phải Tiêu Phàm tránh được, hiện tại chắc chắn là sẽ có một vũng máu ở đây rồi. Nhưng mà cứ như vậy thả hân? Tạ Vi Vi nàng hôm nay đã ăn thiệt lớn như vậy, làm sao có thể đơn giản mà buông tha cho tên hỗn đản đâm dâm tặc này. Thấy Tiêu Phàm đứng dậy muốn đi gấp, Tạ Vi Vi nhất thời nóng nảy, một tay vội vàng đè cửa xe, trung khí mười phần quát một tiếng: “Anh. . . anh đứng lại đó cho tôi!”

Lời vừa mới nói ra, Tạ Vi Vi cũng cảm giác một cổ bị ai trong lòng. Bị sờ, bị niết, nhưng thậm chí ngay tên hân gọi là gì cũng không biết.

“Có việc sao?” Tiêu Phàm nhú mày, thanh âm cũng dần theo một chút đậm mạc.

Nói thật, tuy trước mắt hân chính là một mỹ nữ, nhưng cái loại thiên kim tiểu thư lái siêu xe thể thao trong sân trường đâm bừa, xem mạng người như rơm rác này, Tiêu Phàm từ đáy lòng vô cùng chán ghét.

Mạng người như cỏ rác.

Bỗng dưng, Tiêu Phàm nở nụ cười.

Nụ cười có chút đắng chát.

Trong chớp lát hân nhớ tới rất nhiều thứ.

Hình như hân cũng không có tư cách nói người khác như thế.

Nhưng Tiêu Phàm vẫn là Tiêu Phàm, chán ghét thứ gì, căn bản là không cần lý do.

Tạ Vi Vi khê giết mình. Đúng vậy a, hô hân làm gì nhỉ? Nhìn thân thủ vừa rồi của hân, rõ ràng là mình đánh không lại. Không thể giết hân, hô lại thì làm được cái gì? Tạ Vi Vi sững sốt một hồi, trong đầu linh cơ khê động, nghĩ tới một biện pháp giải quyết, nói: “Người. . . Như vậy tốt rồi, người quỳ xuống xin lỗi cho bốn tiểu thư, bốn tiểu thư tự đại nhân không chấp tiểu nhân. Bằng không thì. . .”

“Bằng không thì sao?” Tiêu Phàm nở nụ cười, hai mắt hơi híp lại, kỳ dị hào quang khê chớp động.

“Bằng không. . . Ta sẽ bảo ba ba ta cắt chân người!” Tạ Vi Vi vừa nói, đã ngay lập tức hối hận. Nàng cũng không phải người thích lấy tên của ba ba ra dọa người, nhưng Tiêu Phàm sở tác sở vi đúng là đã khiến Tạ Vi Vi nóng nảy, nàng mới lần đầu tiên lấy tên tuổi ba ba ra dọa người.

“Cha cô? Là ai?”

“Tạ. . . Tạ Thiên Hào!” Tạ Vi Vi cũng bất kể rồi, phụ thân đi không đổi tên ngồi không đổi họ, nói thì làm sao. Mà một tên học sinh cũng không nhất định sẽ biết thân phận phụ thân đi.

“Tạ Thiên Hào? Rất tốt, không nghĩ tới cô lại là con gái của hắn.” Ngoài Tạ Vi Vi dự kiến, Tiêu Phàm nghe xong, không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ là lạnh lùng cười cười. Vốn Tiêu Phàm cũng muốn đến đây thôi, hết lần này tới lần khác Tạ Vi Vi lại khơi dậy tà hỏa trong lòng hắn.

Chỉ thấy Tiêu Phàm lại xích lại gần Tạ Vi Vi, dùng một tư thế cực kỳ mập mờ đặt người lên trên Tạ Vi Vi. Một cổ khí tức đập vào mặt, khiến Tạ Vi Vi lập tức ngây dại.

Tiêu Phàm lấy tay phải nâng cằm Tạ Vi Vi, khoe miệng nhếch lên, cười mà như không. Bây giờ, hắn đúng là ẩn ẩn lộ ra tà mị khí chất, đôi mắt thâm thúy như xoáy nước làm cho Tạ Vi Vi thất thần, quên luôn đi tình cảnh hiện tại của nàng.

“Nữ nhân, cô không cần phải chọc vào ta.”

3. Chương 3: Đây Là Trừng Phạt!

Lúc này Tiêu Phàm toàn thân đã lộ ra tà khí, tạo cho người ta một cảm giác hoàn toàn lạ lẫm.

Ách, không đúng. Tạ Vi Vi nghĩ thầm, vốn cùng với người này không quen không biết. Nhưng lúc này Tiêu Phàm lại khiến nàng cảm thấy sự tương phản quá lớn với hình tượng nam hài có nụ cười như nắng ấm kia, nhất thời không tiếp thụ nổi.

“Người, người, người muốn làm cái gì?” Tạ Vi Vi la lên, xung quanh nàng đã bao bởi khí tức nam tử cực kì mãnh liệt, làm đầu nàng trống rỗng.

“Cô muốn tôi quỳ xuống xin lỗi?”

Mái tóc xoăn của Tiêu Phàm hơi rủ xuống, chạm vào mặt Tạ Vi Vi, tạo cho nàng cảm giác ngứa ngứa. Nhưng khó chịu nhất là từ trong miệng Tiêu Phàm lại phả ra nhiệt khí, toàn bộ thổi vào mặt nàng.

Hiện tại chớp mũi hai người đang cách nhau vài phân, trên cơ bản là chỉ cần Tiêu Phàm hơi cúi xuống, hai đôi môi có thể đụng cùng vào một chỗ ngay lập tức.

Tạ Vi Vi bây giờ khổ muốn chết, thân thể cố sức liều mạng lùi, muốn thoát ly sự khống chế của Tiêu Phàm. Thế nhưng không gian trong xe cũng chỉ có hạn, Tạ Vi Vi dù có cố thể nào thì cái cằm nhỏ của nàng vẫn bị Tiêu Phàm nâng trong tay.

“Không... Không cần, thực không cần!” Tạ Vi Vi rất muốn lắc đầu, nhưng hai ngón tay Tiêu Phàm nhìn như nhu hòa nhưng lại để Tạ Vi Vi lắc cũng không được.

Tạ Vi Vi từng thấy qua rất nhiều nam nhân.

Cũng đã gặp rất nhiều loại ánh mắt của nam nhân khi nhìn về phía nàng.

Nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua ánh mắt kiểu này. Lạnh như băng. Giống hệt ánh mắt của phụ thân nàng. Cố lấy dũng khí, Tạ Vi Vi muốn đối mặt với hắn, nhưng bị cái nhìn lạnh như băng kia làm cho toàn thân đau nhức không thôi.

Rõ ràng là đang tươi cười mà lại cảm thấy lạnh như băng. Tạ Vi Vi nàng thà rằng nhìn hắn xụ mặt còn dễ chịu hơn nhiều.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm cái gì cô. Tôi chỉ hứng thú với nữ nhân ôn nhu, chắc chắn, cô, rõ ràng không phải loại có thể làm cho tôi cảm thấy hứng thú.” Trong mắt hắn xẹt qua một tia trêu tức.

Tạ Vi Vi thoáng một phát đã đỏ mặt lên. Nhưng không phải là xấu hổ, là tức giận. Thói quen từ sơ trung được nam nhân theo đuổi, đầu đã bị một ai nói như vậy? Nghĩ tới đây, Tạ Vi Vi nhìn không được trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, nhưng nhớ tới ánh mắt khủng bố kia, nàng nhanh chóng quay đầu đi.

Tiêu Phàm cười cười, hành động của Tạ Vi Vi đều rơi vào trong mắt hắn, ngược lại lại thấy có chút đáng yêu. Nhưng Tiêu Phàm lại không muốn cùng nữ nhân này có quan hệ, bởi vì, nàng là con gái Tạ Thiên Hào.

“Haizz, may mắn là trên thế giới này nữ nhân không phải đều giống người ngực to mà không não.” Tiêu Phàm cũng nhận thấy chính mình hình như có chút quá rồi, không giống một học sinh trung học lắm.

Hắn mỉm cười, thu lại cái vẻ lạnh như băng: “Cô là con gái Tạ Thiên Hào, tôi hảo tâm nhắc nhở à biết. Thứ nhất, tôi không có thói quen xin lỗi. Thứ hai, tôi tuy không thích phiền toái, nhưng sẽ đem phiền toái bóp chết từ trứng nước. Về phần thứ ba, chính là. . . đừng có ý đồ chọc tôi, nếu không cô nhất định sẽ hối hận.”

Tiêu Phàm dứt lời, bỗng dưng dán sát vào cặp môi kiều diễm ướt át, đổ mọng kia. Trong xe, chỉ còn hình ảnh một nam một nữ, hai đôi môi dính sát lại với nhau.

Tạ Vi Vi oanh một tiếng, trong chốc lát loạn thành một đoàn.

Nụ hôn đầu tiên. . .

Nụ hôn đầu của nàng bị mất đi như vậy?!

Cũng may Tiêu Phàm chỉ lướt qua, cũng không hôn ướt át kiểu Pháp, nếu không Tạ Vi Vi tâm trạng đang rối bởi thế nào cũng cắn vào đầu lưỡi hắn rồi.

Tiêu Phàm ngẩng mặt lên, giờ phút này, điệu bộ tươi cười của hắn trong mắt Tạ Vi Vi đúng là của kẻ cần ăn đòn.

“Đây là trừng phạt.” Tiêu Phàm cười nói, hắn cũng lười mở cửa xe, chân đạp một cái, trực tiếp lộn ra ngoài.

Tạ Vi Vi nhìn bóng Tiêu Phàm rời đi, cho đến lúc hắn biến mất, nàng vẫn đang ngơ ngơ ngác ngác, không biết suy nghĩ cái gì.

“Hắn. . . Tên khốn kia lại cần ta? !” Thật lâu sau, từ trong xe Tạ Vi Vi bộc phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa .

. . .

Cao tam, ban ba.

“Trật tự, trật tự nào. Các em tạm dừng đọc lại một chút, thầy cần tuyên bố một việc.”

Lão Triệu, chủ nhiệm lớp nhìn đám học sinh đang như lang như hổ đọc sách, trên mặt lộ ra một tia vui mừng, nhưng lại không thể không cắt ngang nhiệt tình đọc sách sáng sớm của chúng.

Cả lớp học dần dần an tĩnh lại.

Kỳ thật giữa đám bọn hắn, rất nhiều người không thể nói là nhiệt tình yêu học tập được. Chỉ là, có chút thời điểm, rất nhiều sự tình đều là bị bức phải làm mà thôi.

Tỷ như. . . Thi Đại Học.

Áp lực của kì thi đại học hầu như ép đám học sinh thiếu nhiệt tình này không thở nổi. Mặc dù trong nội tâm rất bất đắc dĩ, nhưng chung quanh mỗi người đều ôn tập liều mạng như vậy, hiệu ứng bầy cừu đi, cho dù trong lòng có ngàn vạn cái không muốn, cũng bị bắt phải theo rồi.

Hiếm khi được phụng chỉ lười biếng, các học sinh tự nhiên là rất nhanh chóng an tĩnh lại.

“Khục khục.” Lão Triệu ho khan hai tiếng, giả vờ giả vịt nói: “Từ hôm nay trở đi, sẽ có một học sinh mới chuyển trường đến học ở lớp chúng ta, sẽ cùng các em ở cùng một chỗ phấn đấu cho kỳ thi đại học sắp tới, mọi người nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh nào!”

Học sinh chuyển trường?

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Đầu tháng sau đã thi tốt nghiệp, mà Tỉnh Hải cao trung cũng không phải trường gì siêu cấp, lúc mấu chốt này còn có người chuyển trường?

Cả phòng toàn là những đôi mắt trừng to trừng nhỏ, đừng có nói là hoan nghênh, chỉ có quỷ dị yên tĩnh.

Rất quý dị.

Bây giờ, lại có người trong lòng đang âm thầm suy đoán, học sinh chuyển trường kia có thể hay không giống như trong phim a, là tuyệt thế mỹ nữ tuấn nam, không cần thi đại học liền có thể trực tiếp vào một cái đại học nào đó.

“Vào đi.” Lão Triệu đề cao thanh âm, rống với bên ngoài một tiếng.

Lúc này, một nam sinh ăn mặc rất bình thường, lưng đeo ba lô màu đen thông dong đi vào phòng học. Chỉ thấy hắn nhìn chung quanh phòng một vòng, nhìn biểu lộ của đám người, sau đó khước miệng hơi nhếch lên: “Ta gọi Tiêu Phàm.”

Cao bình thường, mặt mũi bình thường, tóc hơi xoăn, hơi rối, cả người đã toát lên cái vẻ lười biếng.

Mọi người có chút thất vọng, dù sao thì ngay từ đầu với đẹp trai, mỹ nữ đã chờ mong rất nhiều.

Nhưng ít nhất là tên này thoát nhìn cũng rất thuận mắt đi.

Lúc này, một gia hỏa sợ thiên hạ bất loạn, nhắc tay rống lên một câu: “Tiêu gì? Phàm gì?”

Tiêu Phàm hiện tại đúng là lịch sử ban.

Trên thực tế, ban văn hào khí khác hẳn so với khoa học tự nhiên. Nếu như học sinh ban văn ít nhất còn hiểu được cười cười nói nói..., còn đám học sinh ban khoa học tự nhiên, trên cơ bản là tự ngược.

Tiêu Phàm nghe vậy, sững sốt một chút.

Nhưng hắn cũng không nói gì, tiện tay cầm lấy cục phấn trên bục, viết hai chữ ‘Tiêu Phàm’ như phượng múa rồng bay lên trên bảng.

Nhưng ngoài ý muốn, lúc đang viết tới cuối chữ ‘Phàm’, phấn trong tay hắn đột nhiên ‘Ba’ một tiếng, trước mặt đám học sinh bể thành bột phấn.

“Ách, phấn này, xem ra là chất lượng kém.” Tiêu Phàm bất đắc dĩ nhún nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

“Khục khục, Tiêu Phàm đồng học, em cứ ngồi bên cạnh Khương Tiểu Ngư a.” Vừa nói, lão Triệu suy nghĩ một chút, liền chỉ tay, an bài một chỗ ngồi cho Tiêu Phàm.

4. Chương 4: Nơi Nào Có Tỷ, Nơi Đó Là Nhà!

Bạc

Liếc lại, toàn bộ lớp vậy mà chỉ có bên cạnh nữ sinh kia là còn trống ra một chỗ, cũng không biết là trùng hợp hay là có nguyên nhân khác.

Lúc này Tiêu Phàm cũng không nghĩ nhiều như vậy, lão Triệu đã nói ngồi chỗ đó, thì ngồi chỗ đó.

“Ách, Tiêu Phàm đồng học, em cứ về chỗ ngồi làm quen hoàn cảnh lớp một chút, còn sách giáo khoa thì tới phòng làm việc của ta cầm là được rồi.” Lão Triệu dứt lời, thâm ý nhìn Tiêu Phàm một cái, sau đó vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Ai cũng không nhìn thấy, lúc lão Triệu đi ra phòng học, trong tay lặng lẽ cầm một cục phấn.

Hắn đứng ở ngoài cửa, đem hết khí lực bình sinh ra, vậy mà cũng chỉ làm viên phấn rơi ra ít bột.

Lão Triệu nhớ lúc Tiêu Phàm ghi tên, hình như chỉ lơ đãng đã hoàn toàn bóp nát, lão Triệu cảm giác có chút khó có thể tiếp nhận: “Chất lượng kém? Đây là hàng cao cấp, tiểu tử kia chỉ bóp một cái là vỡ? Cũng quá tà môn đi à nha...”

...

“Chào bạn.” Tiêu Phàm ngồi xuống chỗ, quay sang Khương Tiểu Ngư, rất hữu bất chuyện một cái.

Đang cùng nàng chào hỏi, hắn cũng âm thầm đánh giá cô nữ sinh ngại ngùng này.

Chỉ thấy Khương Tiểu Ngư tóc ngắn ngang tai, da trắng bóc, trên sống mũi xinh xắn lại đeo một cái kính đen xấu xí, che hơn nửa khuôn mặt nàng. Nếu như không phải tại cái kính đen kia, Tiêu Phàm cảm thấy, Khương Tiểu Ngư cũng hẳn là một nữ sinh rất đáng yêu.

“Chào.. chào bạn.” Khương Tiểu Ngư cúi thấp đầu, căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hơi sững sờ, không có nghĩ đến thời đại này còn có nữ sinh thuần khiết giống như tiểu bạch hoa vậy.

Hình như hơi quá bảo thủ.

Chẳng qua Tiêu Phàm cùng Khương Tiểu Ngư chỉ là bè nước gặp nhau, có chút khoảng cách cũng là bình thường.

Tiêu Phàm sẽ không để ý, nhếch miệng cười, sau đó cởi cái ba lô to tổ chảng sau lưng ra, đặt ở dưới đất, mặc kệ ánh mắt quái dị của đám học sinh chung quanh.

Chuông vào học rất nhanh đã vang lên.

Tuy là bởi vì có Tiêu Phàm đến, khiến cho các học sinh ban ba có thêm một chủ đề mà bàn tán, nhưng dù sao thì cũng sắp thi đại học, bọn hắn cũng không còn nhiều tâm tư vớ vẩn mà bát quái, chỉ có thể vui đùa vào mà khổ đọc, một lòng đọc sách thánh hiền thôi.

Tiết thứ nhất lại là tiết lịch sử trong truyền thuyết.

Tiêu Phàm hơi để ý, góc trên cùng của tấm bảng dùng màu bắt mắt nhất mà viết: ‘Cách kỳ thi Đại Học còn có 39 ngày’.

Đến thời điểm này, thầy cô giảng bài cũng đã không ý nghĩa gì nữa. Dù sao chỉ còn cách kỳ thi Đại Học không quá một tháng, nếu cần thầy cô giảng bài, thì phải từ n năm trước cơ, bây giờ chẳng qua là hâm lại cho nóng mà thôi.

Thầy giáo nói đến buồn ngủ, còn đám học sinh thân yêu thì đã lăn ra ngủ từ lúc nào.

Thầy giáo rốt cục đã cảm thấy không còn lời nào để nói, dứt khoát tiêu sái hất tay, ném ra một câu: “Thời gian kể tiếp, chính các em tự ôn tập cho tốt a. Kỳ thi Đại Học đã tới gần, hi vọng tất cả mọi người có thể đặt tâm tư lớn nhất trên học tập, tương lai có thể thi thật tốt. Có chỗ nào không hiểu, có thể đến văn phòng hỏi tôi.”

Dứt lời, phất tay áo rời đi.

Có vẻ chạy trốn chết cùng được giải thoát vậy.

Thầy giáo đi rồi, Tiêu Phàm lại càng không có việc gì làm.

Hắn đến cả sách giáo khoa cũng không có, trước mặt chỉ có cái bàn trống trơn, nếu mà học được thì gặp quỷ đi thôi.

Lúc này, thầy Lịch Sử đi không lâu, không biết có phải Tiêu Phàm ảo giác không, học sinh ban ba toàn bộ tinh thần, diện mạo chấn động mạnh, mỗi người đều tự giác lấy ra sách vở, sột sột soạt soạt, tiếng lật sách không dứt bên tai.

Ngay khoảnh khắc đấy, Tiêu Phàm cảm thấy như đang nằm mơ.

Đang ở trong lớp học, nhưng nhìn mọi việc phát sinh, hắn cảm thấy không hợp lắm.

Cười cười, đây là sinh hoạt bình thường mà tỷ tỷ một mực khát vọng sao?

Học tập chăm chỉ, thi đậu đại học, sau đó tốt nghiệp, kết hôn sinh con, sự nghiệp thành công. . .

Đây là con đường mà tỷ tỷ hi vọng mình nên đi sao?.

Đỉnh đỉnh linh...

Ngay lúc Tiêu Phàm đang lẳng lặng suy tư, túi của hắn hơi rung rung.

Tiêu Phàm hơi sững sờ, người biết rõ số di động của hắn không vượt qua một bàn tay. Ngay bây giờ mà gọi điện thoại tới, là ai nhỉ?

“Alô?”

Tiêu Phàm coi như không, đi về cuối lớp, tìm một nơi yên tĩnh, nhìn thấy trên điện thoại là một dãy số lạ hoắc.

“Ha ha ha. . .” Vừa mới nhấn nút nghe, tiếng cười như chuông bạc đã truyền vào tai hắn: “Tiểu Phàm, ở trường học thấy được không?”

Tiêu Phàm nghe tiếng này, tươi cười: “Tỷ.”

“Ha ha, hôm nay Tiểu Phàm đến trường lần đầu, có ai khi dễ bảo bối đệ đệ của tỷ không?”

Nghe được câu này, Tiêu Phàm kim lòng không được nhớ tới một màn trên Lamborghini lúc nãy.

Cho tới bây giờ chỉ có hắn khi dễ người khác, lại có ai đi khi dễ hắn?

Tiêu Phàm trong lòng âm thầm nói một câu.

Tuy nhiên từ khi cha mẹ chết đi, hai người luôn ở cùng một chỗ, nhưng chẳng biết tại sao, tỷ tỷ hình như luôn coi hắn thành một tiểu hài tử vậy, điểm này khiến Tiêu Phàm luôn rất phiền muộn.

Dù cho tỷ tỷ không nói rõ, nhưng trong mấy câu kia, Tiêu Phàm cũng đã cảm nhận được sự cưng chiều không thể che giấu được của tỷ tỷ.

“Trừ phi em chết đi, bằng không thì không ai có thể dẫm nát trên đầu của em.” Tiêu Phàm nửa đùa nửa thật phun ra một câu.

Đầu bên kia thanh âm bỗng dừng đề ột trăm tám mươi độ: “Àn? Em nói cái gì? Em không muốn sống có phải không? Chị đã nói bao nhiêu lần rồi, ở trường học nhất định phải ít thể hiện, không thể làm cho người ta chú ý quá nhiều! Em chẳng lẽ đã quên tỷ ngay từ đầu đã nói thế nào? !”

Từ thanh âm của tỷ tỷ, Tiêu Phàm thậm chí có thể tưởng tượng đến cảnh tỷ tỷ hai tay đang chống hông, đóng một bộ hung ác.

“Em biết mà, tuyệt sẽ không chủ động gây chuyện.”

Chẳng qua người khác mà chủ động thì... không có biện pháp rồi.

Tiêu Phàm trong lòng bổ sung thêm một câu.

May mắn là tỷ hắn không có độc tâm thuật qua điện thoại, bằng không thì đảm bảo nàng sẽ không nhịn được mà đập luôn cái điện thoại.

“Tốt rồi, tỷ còn bận nhiều việc, không nhiều lời với em.” Phía đối diện, thanh âm thoả mãn truyền đến.

Tiêu Phàm trầm mặc nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Tỷ. . . tỷ chừng nào thì trở về?”

“Trở về? Về đâu?” Đầu điện thoại vang lên tiếng cười nhẹ, nghe không ra nửa điểm dao động.

“Nhà.”

“. . .” Đối diện trầm mặc một sát, thanh âm phảng phất nhẹ đi một tí: “Đồ ngốc, đầu em bị cửa kẹp rồi hả? Nhà của chúng ta từ mười mấy năm trước đã không còn.”

“Với em, chỗ nào có tỷ thì nơi đó là nhà.” Tiêu Phàm bỗng dưng nở một nụ cười.

“Hiện tại. . . Còn không được. Đợi tỷ tỷ hết công tác a.”

“Vậy được rồi.” Tiêu Phàm đều nói đến nước này, nàng vẫn y nguyên không chịu trở về, trong nội tâm hắn cũng chỉ còn bất đắc dĩ.

Tỷ tỷ hắn, tên Tiêu Oánh.

Ba năm trước, Tiêu Oánh đột nhiên nói muốn cho Tiêu Phàm được yên ổn bình thường mà sinh hoạt, sau đó một thân một mình ra nước ngoài, phiêu bạt suốt ba năm. Ba năm qua, Tiêu Oánh ngoại trừ ngẫu nhiên gọi về một cuộc điện thoại, mỗi tháng đúng giờ từ nước ngoài chuyển một khoản tiền trở về, Tiêu Phàm cùng Tiêu Oánh cũng không còn gặp mặt.

Mấy tháng trước, Tiêu Oánh gọi điện thoại trở về, nói là đã an bài cho Tiêu Phàm ở một trường học, nếu như Tiêu Phàm không đi..., cứ chờ xem vân vân.... Tiêu Phàm cũng không muốn lại khiến tỷ tỷ thất vọng, cho nên lưng đeo một cái ba lô, đi tới cái thành thị xa lạ này.

Phong Thành!

5. Chương 5: So Với Sữa Bò Nguyên Chất Còn Thuần Khiết Hơn!

Lúc nói đến cái đề tài này, hào khí giữa tỷ đệ hai người có chút nặng nề.

Tiêu Phàm biết rõ muốn thông qua một chiếc điện thoại mà đem được tỷ tỷ về là không có khả năng. Nhưng mà hắn đã quyết định, khi nào có cơ hội nhất định phải thăm dò được chỗ của Tiêu Oánh, cướp hay bắt cóc cũng phải đem tỷ tỷ về.

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm lại mỉm cười, hắn chuyển ngay chủ đề: “Đúng rồi, tỷ, tỷ ở nước ngoài rốt cuộc là làm gì?”

Kỳ thật vấn đề này Tiêu Phàm cũng đã hỏi rất nhiều lần, nhưng lần nào Tiêu Oánh cũng không chịu nói.

Quả nhiên, Tiêu Oánh lại yêu kiều cười một tiếng, cho Tiêu Phàm một câu trả lời y như cũ: “Bí mật.”

“Lại là này câu này? Tỷ, ba năm qua tỷ luôn dùng những lời này để qua loa tắc với đệ, cho dù tỷ không phiền thì đệ cũng rất phiền rồi.”

“Hừ, tỷ tỷ ta rất già sao? Dám gọi là lão tỷ? Người không muốn sống nữa có phải không? Hơn nữa người chưa từng nghe qua sao, nữ nhân có bí mật thì mới hấp dẫn, hì hì.”

Loại ngữ khí kiểu này, giống như là Tiêu Oánh đang ở một bên tức giận dữ dẫm dẫm với hắn, một bên lại nhịn không được cười rộ lên.

“Coi như hết, tỷ đã đủ hại nước hại dân được rồi, lại như thế nữa..., còn để cho người ta sống sao?”

“Nha, còn học được ba hoa chích chòe, cả tỷ tỷ mình cũng dám đùa giỡn, xem ra tên đầu gối phiền phức khó chịu cũng đã thông suốt rồi! Hắc hắc, có phải hay không lại thông đồng với một đồng mĩ nữ trong trường? Về sau tỷ tỷ trở lại, còn không phải có một đám tiểu thí hài gọi người là cha nữa đi?”

“Ngất mất. Đệ đệ của tỷ vừa mới đến được có một ngày, cho dù thật sự muốn thông đồng cũng không nhanh như vậy a?” Tiêu Phàm bị câu nói bưng bít của lão tỷ làm cho choáng váng mặt mày, ôm trán một hồi lâu, mới nói được tiếp: “Chẳng qua nếu mà tỷ chịu trở lại, em sẽ không để ý mà chế tạo một đám tiểu thí hài a.”

Thông đồng, lại còn một đồng?

Lời này không bưng bít thì lời gì là bưng bít đây.

“Đi đi đi, bằng người?” Tiêu Oánh gắt một cái. Lúc này, Tiêu Phàm mơ hồ nghe thấy, bên đầu kia điện thoại, ngoại trừ tiếng tỷ tỷ, hình như đột nhiên còn nhiều hơn những tiếng người khác.

Tiêu Phàm chăm chú nghe ngóng một chút, phát hiện ra thanh âm kia rất nhỏ, hình như là tiếng hít thở đang bị tận lực áp chế lại.

Ổng nghe hình như bị Tiêu Oánh dùng sức bịt kín đi, vài giây sau, cái giọng ngọt ngào của Tiêu Oánh mới lại lần nữa truyền đến: “Tốt rồi, tỷ tỷ ta có việc, không lãng phí tiền điện thoại nữa. Đường dài quốc tế ah, đắt muốn chết.”

Tiêu Phàm im lặng.

“Nhớ rõ trong trường học phải ngoan ngoãn đọc sách, tuyệt đối không được đi gây phiền toái!”

“Ân.”

“Còn có, người thông đồng nữ nhân thì có thể, nhưng tuyệt đối không thể thông đồng đám không đứng đắn!”
Tiêu Oánh tăng thêm ngữ khí.

“Đã biết.” Tiêu Phàm bắt đầu dĩ, Tiêu Oánh tốt thì tốt thật, nhưng phương diện này hình như có chút dong dài. Cuối cùng Tiêu Phàm hơi bất mãn bổ sung vào một câu: “Chẳng lẽ tỷ cảm thấy đệ đệ của người là người không có con mắt thường thức như vậy sao?”

“Hi hi, ai biết được.” Tiêu Oánh tựa hồ bị cái giọng trịnh trọng của Tiêu Phàm trêu chọc, cười rộ lên. Chẳng qua là sau đó Tiêu Oánh lại đột nhiên hạ thấp thanh âm: “Cái nhẫn kia, nhớ kỹ, tuyệt đối không thể tháo xuống.”

“Đã biết, đệ tắm rửa, đi tiểu đều đeo, thỏa mãn chưa? Tỷ, lời này của tỷ nói đã vài chục năm rồi, chẳng lẽ còn tưởng đệ đệ của người là tiểu hài tử ba tuổi sao?” Tiêu Oánh lại lần nữa nhắc tới chuyện cái nhẫn, Tiêu Phàm hơi sững sờ.

Nghe được Tiêu Phàm trả lời như vậy, Tiêu Oánh rất thỏa mãn, cười nói: “Tốt rồi, tỷ tỷ có việc, bye bye!”

Dứt lời, bên tai hắn đã truyền đến tiếng u u dài, Tiêu Oánh đã nhanh chóng cúp điện thoại.

Vẫn là như bao lần, điện thoại của tỷ tỷ luôn tới vội vàng, đi cũng vội vàng, ngay lúc Tiêu Phàm còn chưa kịp cảm nhận được thân tình, cái thanh âm tẩy rửa tâm hồn hắn đã lại bỗng nhiên rời đi.

Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, tắt máy, thuận tay nhét trở về trong túi quần.

Ba năm rồi.

Thân nhân duy nhất của hắn, Tiêu Oánh, đi nước ngoài đã ba năm rồi. Nhưng Tiêu Phàm vẫn không biết Tiêu Oánh đến tận cùng là làm việc gì, ngay từ đầu Tiêu Phàm còn lo lắng, nhưng thường cách một đoạn thời gian Tiêu Oánh lại sẽ đột nhiên gọi một cuộc điện thoại, dần dà, Tiêu Phàm cũng thành thói quen với cái kiểu thần bí của tỷ tỷ.

Mỗi người trên người chắc chắn sẽ có chút bí mật.

Mình thì sao?

Cũng chẳng phải như vậy?

Tiêu Phàm giơ tay trái lên, xòe năm ngón tay ra, cái nhẫn đen nhánh, vững vàng bọc trên ngón giữa, như là gõ xiềng, vĩnh sinh trói buộc lấy Tiêu Phàm.

“Chỉ cần tháo xuống, sẽ đưa tới họa sát thân sao. . .” Tiêu Phàm nhàn nhạt thở dài, lại đi ngược trở về.

Trên hành lang không có một bóng người, cho dù là gia hỏa mặc quần áo lạ hoắc tùy tiện đi tới, cũng không việc gì.

Dù sao kỳ thi đại học đã gần, kỷ luật cũng không nghiêm khắc như trước nữa.

Theo kiểu lãnh đạo mà nói, đó chính là: dù sao thì các người cũng sắp xéo đi hết rồi, không bằng ta cứ mở một mắt nhắm một mắt mà cho qua.

Đi về đến trước cửa lớp học, Tiêu Phàm lặng lẽ nhìn vào, phát hiện mỗi người đều đang vùi đầu khổ đọc, không khỏi có chút do dự.

Đi vào?

Có vẻ như bây giờ trở về phòng học cũng không có việc gì làm, ngoại trừ ngăn người thì vẫn là ngăn người.

Chẳng thừa dịp này mà đi lên văn phòng tìm lão Triệu cảm sách còn hơn.

Tinh Hải cao trung, khu nhà ở đây cũng không biết là do ai thiết kế, so với trực tràng còn đơn giản hơn, một hành lang từ đầu đến cuối, tìm phòng cũng rất dễ, cho dù Tiêu Phàm mới đến, rất nhanh chóng tìm được văn phòng ban ba.

Đứng tại cửa phòng làm việc, Tiêu Phàm nhìn vào. Lão Triệu đang ở bên trong, ngồi xổm trước một bộ máy tính cũ rích, đang tập trung tinh thần xem cái gì đó.

Nói cái máy tính này cổ lỗ sĩ, kỳ thật cũng không đủ. Bây giờ toàn dân tinh thể lỏng, linh kiện thì không nói rồi, thế mà trước mặt lão Triệu, cái màn hình vẫn là loại dài như cái ống, ở ngoài vỏ là một tầng tro bụi dày kinh người, không biết là đã dùng bao nhiêu năm.

Gõ?

Hay là không gõ?

Đây là một vấn đề.

Văn phòng to như vậy mà chỉ có mình lão Triệu.

Thầy giáo Lịch Sử không biết tung tích. Vừa rồi rõ ràng còn bảo là có vấn đề gì có thể tới văn phòng, nhưng quay đầu đã không thấy tăm hơi. Nhìn lúc lão đi ra nhanh như kiêu chấy nhà, không biết có phải hay không hện ai đi thân mật nữa.

Được rồi, vẫn là không gõ đi.

Tiêu Phàm hơi do dự một chút, nhớ tới chính mình không có thói quen gõ cửa, lại bình thường trở lại. Hắn lặng lẽ đi đến sau lưng lão Triệu, thấy rõ lão Triệu đang làm gì, Tiêu Phàm đột nhiên thốt một câu: “Ồ? Thầy đang đọc tiểu thuyết à?”

Tiếng người bất thình lình hiển nhiên là làm lão Triệu hoảng sợ, nhất thời không còn kịp phản ứng, luống cuống tay chân định kích vào chữ x trên góc phải, nhưng nhất thời run tay, bấm nhầm chỗ, cái màn hình như là đang phát xuân, dốc sức liều mạng mà bắn ra một đám hình ảnh khó coi, nhũ ba đồn lằng (^), nửa kín nửa hở, làm cho người ta người ta phải suy nghĩ bấy bả.

“Chắc chắc, thầy, không nghĩ tới người càng già càng dẻo dai ah!” Tiêu Phàm cười tùm tùm mà trêu chọc một câu.

“Ách, Tiêu Phàm đồng học, nguyên lai là em.” Lão Triệu thấy gia hỏa hù chết người không đền mạng này là học sinh mới chuyển trường tới, ngượng ngùng cười cười, giải thích: “Khục khục, Tiêu Phàm đồng học, em đừng hiểu lầm, cái kia...trang web đăng sách chui, popup tương đối nhiều. . . Thầy là người thuần khiết a.”

Lão Triệu một bên giải thích, một bên nhanh chóng tắt đi những cái hình kia.

Chẳng qua popup có hơn mười cái, lão Triệu muốn tắt đi cũng mất một lúc.

Trang web đăng lậu sách hại chết người ta ah.

“Em cũng là người vô cùng thuần khiết.” Tiêu Phàm vừa nói, nhìn lão Triệu tắt đi những cái popup khó coi kia. Hắn cũng thấy rõ, lão Triệu đang xem, dĩ nhiên là một tiểu thuyết inte đang rất nổi: Yêu nghiệt đồng cư !

Cái tiểu thuyết này Tiêu Phàm tuy chưa xem, chẳng qua cái gọi là chưa thấy người đã nghe thấy tiếng. Nghe nói bộ tiểu thuyết này có chút mập mờ, có chút nội hàm, hơi nóng máu, có chút lo lắng.... cái gì cũng đủ cả.

Rất nhiều thứ đắp vào, muốn không nổi cũng không được a, haizzz.

Lão Triệu một bên khí định thần nhàn, cầm chuột, dốc sức liều mạng ấn mấy cái dấu x, nghe Tiêu Phàm nói tiếp một câu, hắn cũng thuận miệng hỏi luôn: “Thuần khiết đến đâu?”

“So với sữa bò nguyên chất còn thuần khiết hơn.”

Tiêu Phàm nở nụ cười, đột nhiên hắn lại phát hiện ra, ông thầy này cũng thật thú vị.

6. Chương 6: Một Điều Thuốc, Một Người

Lão Triệu cố sức mà tắt, dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Phàm, cuối cùng rồi cũng xong.

Tiêu Phàm cười nói: “Thầy, không nghĩ tới thầy còn có hứng thú loại này a, ha ha.”

Lão Triệu cười hắc hắc, một chút xấu hổ lúc đầu rất nhanh đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Dù sao công phu da mặt cũng đã được tôi luyện cả đời, lão Triệu tự nhiên sẽ không dễ dàng như vậy mà xuống hạ phong trước tên tiểu bối như Tiêu Phàm.

“Bất ngờ?”

Tiêu Phàm lắc đầu: “Cũng không thể nói là bất ngờ. Chỉ là trong ấn tượng có chút không giống.”

Lão Triệu nhún nhún vai, từ túi áo lấy ra một bao Hồng Song Hỉ, rút ra hai điều, một điều cắm vào miệng, một điều khác thuận tay đưa cho Tiêu Phàm, sau đó lộ làm ra một bộ bảo kinh phong sương (lão luyện): “Thầy giáo thì nhất định phải ra vẻ đạo mạo sao? Cái gọi là thầy, cũng là người sống sờ sờ, tổng cũng phải có chút tiêu khiển chứ.”

Nhìn điều thuốc đưa tới, hần lại sững ra.

Thân là thầy giáo, vậy mà lại đưa thuốc cho đệ tử hút?

Nói ra ai mà tin nổi.

Tiêu Phàm hơi híp mắt, nở nụ cười, cũng không lập tức tiếp điều thuốc kia: “Em là học sinh gương mẫu, không hút thuốc lá đâu.”

“Học sinh gương mẫu? Tạm thời còn nhìn không ra.”

“Đây hình như là văn phòng?”

“Không việc gì, cũng không có người khác.” Lão Triệu nhếch miệng cười cười, điều thuốc trong tay lại đưa về phía trước thêm một tí, động tác này rất giống kiểu vươn ngón tay chỉ giang sơn vậy.

Tiêu Phàm bắt đắc dĩ, chỉ có thể nhận lấy. Lão Triệu ‘ba’ một cái, ngọn lửa màu lam nhạt đã nhảy lên, đốt trên điều thuốc của Tiêu Phàm.

Sau đó lão Triệu mới đốt ỉnh, hít sâu một hơi, ngửa mặt, nhả ra một vòng khói.

Rất nhanh, trong văn phòng đã như sương mù.

Hiện tại trên nét hay có một câu như thế này: anh hút thuốc không phải là thuốc, mà là tịch mịch.

Tuy những lời này có khoa trương, nhưng trên thực tế, lại thể hiện rất nhiều thứ.

Đối với Tiêu Phàm, hút thuốc chẳng qua là một loại cảm giác không mặn không nhạt thôi, chưa đến mức nghiện, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Tiêu Phàm ngồi lẳng lặng, cảm thụ cái loại linh hoạt kỳ ảo cảm giác đang lan trong phổi, đám sương mù phun ra từ trong miệng, giống như là tâm sự được chôn sâu ở đáy lòng...không cách nào mà nói ra được.

Mắt hần hơi mê ly.

Giống như là không đáy.

Lão Triệu híp mắt nhìn Tiêu Phàm, đột nhiên vỗ vỗ cái đầu: “Quên mất, bây giờ xem như đã giải quyết cái nghiện thuốc rồi. Em, vô duyên vô cớ đến văn phòng làm gì?”

Về mê ly đáy mắt Tiêu Phàm lập tức giảm, hần nhìn lão thầy giáo vô tâm vô phổi, không có tí nào làm gương cho người khác này, có chút im lặng: “Em là thuận tiện tới lấy sách thôi.”

Lão Triệu giật mình: “Sách, sách, đúng rồi, nguyên lai tôi còn không có đưa sách cho em?” Lão Triệu dứt lời, lôi từ dưới bàn ra một chồng sách giáo khoa buộc chặt, vút lăn lóc ở đấy, cười nói: “Tự em lấy đi, lão già ta không chuyển được.”

Tiêu Phàm lại im lặng, giờ điều thuốc cháy một nửa lên: “Thầy này, em nói thật, không phải là thầy đang dạy hư học sinh lớp thầy a?”

“Cái gì mà lớp thầy? Em bây giờ cũng là đệ tử của ta rồi, phải nói là lớp chúng ta mới đúng.” Lão Triệu bắt lỗi hần: “Đám bé con kia thì ta tự nhiên sẽ không làm hại bọn chúng rồi, đẩy đều những đóa hoa tương lai của đất nước, là trụ cột quốc gia đó nha.”

Tiêu Phàm ngạc nhiên, nghe ngữ khí lão Triệu, hẳn là mình không phải là đóa hoa? Cũng không phải là trụ cột của quốc gia thì phải?

Chẳng qua, Tiêu Phàm năm nay dù mới mười chín tuổi. Nhưng với hần mà nói, bảo hần là bông hoa tương lai của đất nước cũng có chút không được tự nhiên.

Lão Triệu này thật sự có một phong cách riêng.

Nhưng mà Tiêu Phàm nếu như ở cao trung hỏi thăm một chút, lại sẽ phát hiện, lão thầy giáo bề ngoài bất lương này ở trong trường vẫn là rất có nhân khí, có tiếng hòa đồng cùng các học sinh, rất được yêu mến.

“Em chẳng lẽ không tính sao?” Hít thêm vài hơi, điều thuốc đã bị hần bắn vào trong cái gạt tàn .

Lão Triệu nhìn điều thuốc còn hơn phân nửa, lông mi có chút nháy dưng.

Phá sản ah phá sản.

Cũng ở trong lòng âm thầm thề, cho tiểu tử này hút thuốc, chỉ là lần đầu, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.

“Cậu đương nhiên không tính.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì ánh mắt.”

Tiêu Phàm hơi nhảy nháy lông mi, hẳn là lão Triệu đã nhìn ra cái gì?

Lão Triệu nhìn Tiêu Phàm thật sâu: “Nam nhân hiểu được thể nào là hút thuốc, sau lưng của hần chắc chắn sẽ có một đoạn cổ sự. Từ lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử nhà ngươi, ta đã biết ngay, cậu cùng chúng bất đồng. Lão Triệu này ở đây dạy học cả đời, bốn sự nào thì không có, nhưng nói đến xem người. . . Hắc! Cái này cũng không phải là do ta khoe khoang, hoá nhân kim tinh này cũng không phải là hư danh đâu.”

Là lịch duyệt a.

Cùng năng lực không quan hệ.

Gặp nhiều, tự nhiên là hiểu.

Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng, cũng không dây dưa thêm: “Thầy, về sau ít hút thuốc a, lớn tuổi, loại đồ này đối với thân thể không tốt.”

“Àn? Tiểu tử nhà ngươi đang mắng ta già?”

Tiêu Phàm lắc đầu: “Không dám.”

Điều thuốc trong tay lão Triệu cũng đã cháy sạch, chỉ còn lại đầu lọc, lúc này lão mới lưu luyến mà đem nó nhét vào trong cái gạt tàn, cười nói: “Hút thuốc, tất cả mọi người đều biết rõ đối với thân thể không tốt, nhưng vẫn sẽ hút. Vì cái gì nhỉ? Lúc rõ loại đồ chơi này không tốt thì đã khó cai rồi. Một lão đầu già khom, đã đến tuổi này rồi, sống lâu thêm vài năm hay ít đi vài năm cũng có khác gì nhau. Nhưng mà tâm linh kỳ thác thì lại không thể thiếu đây, một ngày không hút thuốc lá sẽ cảm giác toàn thân không đúng. Đốt một điều, mới sống được tiêu sái. . .”

Lão Triệu phối hợp, giống như không thấy được cái vẻ dở khóc dở cười trên mặt Tiêu Phàm, nói: “Nam nhân ah, có đôi khi chính là một loại động vật ngu xuẩn, có đôi khi biết rất rõ ràng là sai, nhưng vẫn sẽ vì một chút đánh rắm gì đó mà tranh cướp đến đâu rơi máu chảy cũng không chịu bỏ. . . Chắc chắn, nam nhân a nam nhân, khó làm ah. . .”

Tiêu Phàm toàn thân khẽ chấn động, nhìn về phía lão Triệu, ánh mắt cũng thêm chút không rõ ràng.

Lão Triệu giống như đang tự nhủ, sau đó mới hồi phục tinh thần lại, khe khẽ thở dài: “Già rồi, cũng trở nên lẩm lờ. Chẳng qua nhìn người giống lão già này lúc trẻ, bằng không thì ta cũng mặc kệ người, ha ha.”

“Dù thế nào em so với thầy cũng đẹp trai hơn đi?” Tiêu Phàm nhún nhún vai.

“Cút! Cho người tí dương quang đã hớn hở rồi? Cũng không sớm nữa, chuyển sách đi đi.” Lão Triệu cười mắng một câu.

Tiêu Phàm gật gật đầu: “Em rảnh sẽ tới nữa.”

“Không có việc gì thì đừng có đến, lo mà học, cố gắng mà phấn đấu. Chỉ cần còn ở lớp này, chính là học sinh của lão Triệu, chẳng quản vì cái gì mà vô duyên vô cớ tiểu tử nhà người bỏ ra vài lần học phí mà chạy tới nơi này. . .” Lão Triệu giả bộ như không kiên nhẫn, phát phát tay như đuổi gà đi.

Tiêu Phàm cười cười, xách một chồng sách đi ra khỏi văn phòng.

Đi trên hành lang, hần tự phản tỉnh. Không nghĩ tới vừa mới bước vào trường học ngày đầu tiên, đã bị lão Triệu nhìn ra một chút mảnh khoe, chẳng lẽ hần còn không có cách nào mà dung nhập với sinh hoạt của người bình thường sao?

Thừa dịp không có người, Tiêu Phàm đột nhiên nhe răng nhếch miệng, cười như không cười.

Xem ra chính mình lại phải học đeo một ít mặt nạ rồi. Nói lại, làm sao để có thể như tỷ tỷ mong muốn, đi làm một người bình thường đây?

Bỗng dưng nhớ tới lão Triệu, còn điều thuốc của lão nữa.

Tiêu Phàm lắc đầu, loại cảm giác này rất kỳ quái.

Một điều thuốc, nhưng lại khiến cho Tiêu Phàm nhớ kỹ một người.

7. Chương 7: Tiểu Huỳnh Độ Xin Dừng Bước!

Khi Tiêu Phàm trở lại phòng học, bá bá bá, hơn mười đạo ánh mắt quái dị đã rơi vào người hần.

Không có cách nào. Vừa mới tới trường học ngày đầu tiên, đã là ngư nhân trốn học, các học sinh ý nghĩ trong lòng luôn rất phong phú đi.

Tuy tới gần kỳ thi đại học, kỷ luật lại rất lỏng, nhưng người dám tùy tiện trốn học, đếm được bao nhiêu đây?

Hơn nữa sắp thi đại học, lúc này mà còn không lo đọc sách, muốn chết hay sao?.

Tiêu Phàm đầu tiên là hơi sững sờ một chút, sau đó rất nhanh chóng nghĩ thông. Đối với ánh mắt của mọi người, cũng không quá để ý nữa, mỉm cười, ôm cả chồng sách đi tới chỗ ngồi của mình.

Mới ngồi xuống, Khương Tiểu Ngư đã tò mò nhìn sang, dưới đáy mắt tựa hồ mang theo một chút hỏi thăm. Tiêu Phàm lộ ra vẻ tươi cười đầy thiện ý: “Vừa đi xuống văn phòng tìm thầy để lấy sách về.”

“Ah, nha.” Khương Tiểu Ngư khuôn mặt có chút nóng lên, nàng cũng không biết làm sao, nói hai câu như máy, sau đó vội đầu khở đọc.

Nhớ lại ánh mắt bát quái của chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Tiểu Ngư không ngừng nóng lên.

Tiêu Phàm cười cười, tuy Khương Tiểu Ngư không thể nói là quá xinh đẹp, nhưng cái tính ngại ngùng kia lại thật sự rất đáng yêu.

Một bên suy nghĩ miên man, thừa dịp không có người chú ý, đã rất nhẹ nhàng kéo đứt sợi dây ni lông, đem một đồng sách bày lên trên mặt bàn.

Ở cao tam, nếu quả thật có người có thể đem tất cả sách vở lên khóa, đây chỉ có thể dùng ngưi bức hai chữ để hình dung. Cho nên Tiêu Phàm cũng không thể ngoại lệ, một đồng lớn sách giáo khoa được bỏ lên, chồng thành một đồng, cho dù Tiêu Phàm gục xuống đi ngủ, đoán chừng người phía trước cũng không phát giác được gì.

Nếu hần thân đã là một học sinh, vậy tạm thời phải có bộ dạng cho cân xứng một chút.

Tiêu Phàm âm thầm hạ quyết tâm, từ đồng sách rút ra một quyển sách Lịch Sử, yên lặng mà đọc.

Một buổi sáng rất nhanh đã trôi qua như thế.

Ngoại trừ ngữ Lịch Sử là giảng bài ra, những thứ khác như: Sinh Vật, Hóa Học, Vật Lý gì đấy, tất cả đều là phù vân, thầy cô cũng không buồn tới, trực tiếp biến thành tiết tự học.

Cả một buổi sáng, Tiêu Phàm cũng chỉ gặp được có hai người.

Một là thầy Lịch Sử, một là lão Triệu.

Bởi vì một điều thuốc, nên khiến cho Tiêu Phàm đối với lão Triệu có ấn tượng rất sâu.

Nhưng thầy Lịch Sử lại khác hẳn.

Tiêu Phàm trí nhớ tuy rất tốt, nhưng nếu bảo hần đi hình dung tướng mạo của thầy Lịch Sử, đảm bảo hần cũng chỉ có thể nói ra là có hai con mắt, một cái mũi và một cái miệng mà thôi.

Reng reng reng –

Chuông tan học vang lên vô cùng chậm rãi, Tiêu Phàm vừa lật đến tờ cuối, sau đó nhẹ nhàng khép lại quyển sách giáo khoa.

Nội tâm lại cảm khái ngàn vạn lần.

Nhớ năm đó Tiêu Phàm hần trong lúc vô tình nghe được cái từ ‘Giảm tải’ này, hần còn tưởng đâu rằng ngày lành của đám học sinh mệnh khổ này đã đến. Nhưng hiện tại xem ra, gọi là giảm tải, căn bản là trò chơi của tiểu hài tử.

Như sách của đám học sinh tiểu học hay sơ trung, giảm rồi với không giảm có khác nhau là mấy.

Về phần cao trung, giảm? Chưa cho người tăng thêm trăm cân nặng rồi chạy đến một chỗ vắng mà cười trộm đã là may rồi.

Dùng trí nhớ của hần, một buổi sáng cũng chỉ có thể miễn cưỡng mà đem một quyển lịch sử xem cho hết thôi.

Đổi lại là người khác, Tiêu Phàm đúng là không thể tưởng được bọn họ học kiểu gì đây.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn vách tường, lúc này, một nam sinh đeo cặp kính gọng thô, màu xanh đậm, trông cực kì nhả nhặn, đã đi tới, chào Tiêu Phàm một cái: “Chào Tiêu Phàm, mình là lớp trưởng ban ba, Dương Minh, sau này mong được bạn giúp đỡ nhiều hơn.”

Dứt lời, Dương Minh đã duỗi bàn tay phải trắng nõn của mình ra.

Tiêu Phàm dừng một chút, cũng vươn tay ra, nắm nhẹ tay Dương Minh một cái, mỉm cười: “Không dám nhận.”

Lúc này Dương Minh cũng nhìn ra, Tiêu Phàm cũng không phải một người dễ dàng hoà mình, cho nên bắt chuyện một chút, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ để lại một câu: “Ha ha, hoan nghênh bạn trở thành thành viên ban ba, tin tưởng bạn sẽ rất nhanh thích đại gia đình này. Vừa tới, rất nhiều địa phương chưa quen thuộc, có cái gì cần giúp đỡ, cứ việc nói đi ra, mình là lớp trưởng, chỉ cần là có thể xuất lực, nghĩa bất dung từ.”

Tiêu Phàm cũng nhìn ra được, lời Dương Minh là phát ra từ chân tâm, cũng không phải khách sáo, cho nên Tiêu Phàm cũng đổi lại một bộ ấm áp tươi cười, nói: “Nhất định nhất định, lớp trưởng cậu quá khách khí rồi.”

Cảm giác như còn có một chút thụ sủng nhược kinh.

Cái gọi là gặp người nào, thì nói lời ấy. Đối phương kính hẩn một xích, Tiêu Phàm cũng sẽ kính lại một xích.

Đương nhiên, một tượng là không thể nào được rồi.

Đây cũng không biết có được tính là một cái mặt nạ không?

Tiêu Phàm hơi nhếch miệng lên, nét vui vẻ hiện lên trên mặt. Hẩn thu dọn bàn học một cái, sau đeo ba lô, cũng không để ý ánh mắt quái dị của người khác, trực tiếp đi ra khỏi phòng học.

....

Một thân trang phục của hẩn rất dễ làm cho người khác phải chú ý. Từ phòng học một đường đi ra đến ngoài trường, đã có vô số ánh mắt tập trung vào trên người Tiêu Phàm.

Hẩn cũng không để ý thấy, giữa những ánh mắt ấy, có đôi mắt của một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, vẫn đang luôn luôn nhìn hẩn từ lúc hẩn từ ban ba đi ra.

Thiếu nữ một đầu tóc uốn màu đỏ, trên mặt là cái vẽ vừa tức vừa hận.

Đây không phải Tạ Vi Vi, buổi sáng đã bị Tiêu Phàm hôn, còn cần một cái hay sao?

Tạ Vi Vi nhìn bóng lưng Tiêu Phàm, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đạp phá thiết hại vô mịch xử, đợi cả buổi xem ra là không uống phí công phu, bà cô đánh không lại người, phải dùng trí tuệ của ta chinh chết người! Hừ!”

.....

Tiêu Phàm hiện tại đi vội vàng như vậy, thuận túy là có nguyên nhân riêng của hẩn.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, tìm một chỗ đặt chân.

Tối hôm qua, Tiêu Phàm vội vàng đi vào Phong Thành, bốn ba lao lực, lại tùy tiện tìm một khách sạn nhỏ mà đi ngủ. Lại cũng không nghĩ là cái giường lại là tấm ván gỗ, khiến thắt lưng hẩn đau như rút gân, buổi tối lại còn khiến hẩn mơ cái giấc mơ kia nữa.

Hoàn cảnh như vậy, Tiêu Phàm có thể ngủ một giấc thì gặp quỷ đi.

May mà Tiêu Phàm đều đã ngủ qua những chỗ kinh khủng hơn nhiều, vẫn có thể bảo trì được chú ý, nếu không, buổi sáng hôm nay không chừng thật đúng là rất có thể đã nằm dưới bốn cái bánh xe Lamborghini kia rồi.

Tiêu Phàm đi đến.

Đúng lúc này, bên tai hẩn lại truyền đến một cái phiêu hốt thanh âm: “Tiểu huynh đệ bên kia, xin dừng bước.”

8. Chương 8: Thần Côn Đầu Đường!

Tiêu Phàm hơi sững sờ.

Hẩn quan sát khắp nơi, trái phải đều không có bóng người nào cả.

Tiểu huynh đệ?

Là đang gọi hẩn sao?

“Không cần phải nhìn nữa, là ta đang gọi cậu.”

Tiêu Phàm theo hướng thanh âm kia quay người lại, chỉ thấy ở ven đường có bày một cái bàn cũ nát. Trên mặt bàn phủ lên một tấm vải đỏ bản thiu lem nhem, trong đó một đoạn rủ xuống dưới, bên trên lại viết hai hàng chữ như phượng múa rồng bay.

“Điểm đầu đạo sinh tử, khắp chỉ toán bán sinh.”

Rất ngông cuồng.

Mà bên cạnh cái bàn ấy, đang ngồi một lão đầu râu tóc bạc trắng, mi mục hàm tiếu ý, nhưng trên người lại mặc một bộ đạo bào bạc phếch. Hình tượng buồn cười này, giống như là khôi hài nhân vật nào đó mới từ trong màn ảnh nhảy ra vậy.

Tiêu Phàm nhìn không được cười cười, chỉ chớp mũi của mình: “Ách. . . Ông là đang bảo tôi?”

“Đúng vậy.” Lão đầu mỉm cười, đúng là có một ít đạo cốt tiên phong hương vị, lão hất ống tay áo: “Ngồi!”

Đương nhiên, Tiêu Phàm cũng không biết cái gì gọi là tiên phong đạo cốt.

Chỉ là hình tượng lão nhân này lại để cho Tiêu Phàm kim lòng không được nghĩ tới cái từ này.

“Vì cái gì?” Tiêu Phàm lại hỏi ngược một câu.

Đạo bào lão đầu sững sốt một chút, hình như cũng không ngờ tới Tiêu Phàm lại hỏi ngược lại, nhưng dù sao hần sau đó cũng rất nhanh nói lại một câu: “Lão là thầy tướng số.”

“Nhìn ra được.” Tiêu Phàm cũng không có ý xem thường lão già này, cho dù là lừa đảo, cũng là kiếm miếng cơm ăn mà thôi, mỗi người đều có quyền sống, không có gì mà phải khinh bỉ cả.

“Nhưng tôi đang vội.” Tiêu Phàm xác thực là rất vội.

Không nhanh chân một chút mà tìm một chỗ đặt chân..., đêm nay không chừng lại phải quần lên mà tìm.

Tuy Tiêu Phàm ngay cả ngủ ngoài đường cũng đã thử qua, nhưng hiện tại cũng không quá thiếu tiền, cho nên không cần phải ủy khuất bản thân.

Lão giả mỉm cười: “Nếu như ta có thể nói cho cậu biết mấy thứ mà không lâu nữa cậu sẽ gặp được, hần là cũng không lãng phí thời gian đi?”

Tiêu Phàm lắc đầu: “Nếu như hết thấy đều có mệnh chú định, con người sống sẽ không còn có niềm vui thú đáng nói nữa rồi. Cho dù ông thật sự là thầy tướng số, tôi cũng không muốn biết. Hơn nữa, tôi hiện tại trên người cũng chỉ có năm khối tiền, ông xác định là muốn?”

Tiêu Phàm nói quá trung thực, hần vốn trên người không thích mang quá nhiều tiền mặt, chỗ ở tối hôm qua ngay cả một bộ quẹt thẻ đều không có, khiến đồng tiền mặt trên người Tiêu Phàm chỉ còn vền vền có hai mươi mấy, hơn nữa hôm nay đi taxi, tên lái xe hung ác kia nhìn hần không giống người địa phương, liền mang hần đi vòng vèo, quán hơn nửa ngày mới đưa đến cửa Tinh Hải cao trung, cái tao ngộ đáng thương này lại để cho túi Tiêu Phàm gần như sạch bách, chỉ còn lại vền vền có năm khối tiền.

Năm khối tiền có thể làm cái gì?

Ở thời đại này, không chừng cả tên ăn mày đều không thèm để vào mắt a.

Những tên khất cái kia còn có thể đi xe con ở trong biệt thự cơ mà.

Lão đầu nổi giận: “Ta nhìn cậu cùng ta có duyên, không muốn tiền!”

Tiêu Phàm ngẩn người, đối phương đều nói đến nước này rồi, hần không khối có chút đau đầu.

Đi?

Tiêu Phàm do dự một chút, sau đó vẫn là ngồi xuống.

Lão đầu cười hắc hắc, chẳng qua rất nhanh đã thu liễm dáng tươi cười, làm ra một bộ cao thâm mặt trắc, chậm rãi nói ra: “Tiểu huynh đệ, ta nhìn cậu. . .”

Tiêu Phàm trợn mắt: “Ấn đường biến thành màu đen, hai mắt vô thần, ngày gần đây tất có huyết quang tai ương? Lạ hồn, đó là chiêu số vài chục năm trước rồi, cho dù ông có muốn lừa dối, cũng có biết nói một ít thứ mà tôi chưa từng nghe qua ấy? Cái đoạn đối thoại này thì hiện tại chỉ cần là nhà có TV thì tiểu hài tử cũng đều biết.”

Lão đầu liếc mắt xem thường hấn một cái, khinh thường nói: “Ta nói này chàng trai, sao có thể đánh đồng ta cùng với đám lừa gạt kia? Ta là thần tiên đó.”

Nếu như lúc này trong miệng Tiêu Phàm có nước, hoặc là hấn có thể nhổ ra luôn cả lít nước, nhất định sẽ nhịn không được mà phun lên trên mặt lão nhân kia.

Thần tiên?

Là Thần côn thì đúng hơn?

Tiêu Phàm không khỏi có một chút thương cảm, lão nhân này không phải là đầu óc có vấn đề đi? Thật đáng thương.

“Cậu không tin?”

Tiêu Phàm khẽ lắc đầu, cười nói: “Không tin.”

Toán mệnh lão đầu tựa hồ khẽ giật mình, hấn mặc dù biết Tiêu Phàm không tin, nhưng mà không có ngờ tới Tiêu Phàm sẽ thành thật mà nói như vậy.

Cũng quá trực tiếp đi.

Lão đầu nội tâm tức giận nghĩ thầm.

“Tốt, ta trước hết sẽ xem tướng cho cậu.” Lão đầu nói xong, rất thành thật nhìn mặt hấn vài giây, sau đó dương dương tự đắc, xoa xoa mấy cọng râu thưa thớt trên cằm: “Người có thiên tướng chiếu mệnh. Tất tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt. Nếu như lão không nhìn lầm ..., tiểu huynh đệ, nửa đời trước của cậu nhất định là cực kỳ nhấp nhô, rất không dễ dàng, phải không?”

Tiêu Phàm hơi nhướng lông mày lên, trong lòng lại là kinh ngạc, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, rất bình tĩnh: “Cái gọi là tướng thuật, chẳng qua là quan sát thần thái, động tác của một người, chú ý một ít chi tiết mà hầu hết những người khác đều dễ dàng xem nhẹ. Tôi thừa nhận ông nói đúng một ít, nhưng mà... .”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà, loại bổn sự này, tùy tiện tìm một thần côn có kinh nghiệm cũng đều hiểu.” Tiêu Phàm nở nụ cười.

“Cái gì? ! Người vậy mà nói ta là thần côn? Ta là thần tiên a.” Toán mệnh lão đầu tức giận suýt nữa thì thổ huyết.

Tiêu Phàm cũng không tức giận.

Trong mắt Tiêu Phàm, thầy tướng số cũng chỉ là một loại làm ăn không cần vốn thôi.

Cho nên biểu hiện của lão đầu này cũng không gì đáng trách.

“Xin lỗi, tôi thật sự rất vội. Nếu như ông không chê, năm khối tiền này ông cứ thu đi, trên người của tôi chỉ còn vậy thôi.” Tiêu Phàm nhún nhún vai, từ trong túi áo móc ra mấy đồng lẻ, đặt trên mặt bàn.

Tiêu Phàm thề, hành động lần này tuyệt đối không có bất kỳ ý tứ vũ nhục nào, bởi vì trên người hấn thật sự chỉ còn lại có chừng ấy. Hấn lấy ra chẳng qua chỉ là một kiểu thừa nhận thành quả lao động của lão đầu này thôi.

Lão đầu nhìn mấy đồng tiền giấy trên bàn, như có điều gì suy nghĩ.

Tiêu Phàm đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Với hấn mà nói, đây chẳng qua việc bình thường hàng ngày mà thôi.

Cũng không gây rung động hay ấn tượng gì cho cam.

Bóng lưng hần dần đi xa, lão đầu dường như lúc này mới tỉnh lại, vội đứng dậy. Nếu như Tiêu Phàm lúc này mà quay đầu lại, tất nhiên chết khiếp vì đạo bào trên người lão đứng là phồng lên, không gió mà bay, phiêu dật a.

“Tiểu huynh đệ, nếu chúng ta hữu duyên, lão sẽ tặng cậu một câu! Nửa đời trước tuy sóng gió, nhưng thời điểm đổi vận của cậu đã đến, từ nay về sau cậu sẽ mệnh phạm đào hoa (ola la ^^), về phần là đào hoa vận hay là đào hoa kiếp, cái đó hoàn toàn phụ thuộc vào cậu thôi.”

Tiêu Phàm nao nao, bước chân dừng lại một chút.

Chẳng qua hần cũng không để những lời này ở trong lòng, tiếp tục mà đi tìm phòng ở.

9. Chương 9: Mua Phòng!

“Xin hỏi tiên sinh họ gì?”

“Tôi họ Tiêu.”

“Tiêu tiên sinh ngài khỏe ạ, xin hỏi ngài là tới mua phòng?”

Trương Ly trên mặt mang theo vẻ tươi cười cực kỳ chuyên nghiệp.

Ở trước mặt nàng, ngồi một đại nam hài thanh tú, mái tóc xoăn hơi mất trật tự, mặc dù nói không phải là rất tuấn tú, nhưng mà lại có hương vị hoàn toàn khác. Đặc biệt là cặp mắt kia, Trương Ly chẳng qua là chỉ cùng hần thoáng liếc một cái, chẳng biết tại sao, nhưng lại cho nàng một cảm giác rất thâm thúy.

Tinh Thúy Uyển là một khu nhà có chút xa hoa, tọa lạc ngay tại trung tâm Phong Thành, có thể nói là khu đất vàng. Nếu như đặt ở một thành phố lớn khác, loại nhà nằm ở khu vực như thế này nhất định sẽ rất nóng, cho dù không cần đặc biệt tuyên truyền, cũng sẽ nhanh chóng bán sạch sẽ.

Nhưng làm cho người ta buồn bực chính là Tinh Thúy Uyển tuy vị trí rất tốt, nhưng nói về thiết bị lắp đặt cùng với thiết kế của nó thì ở Phong Thành cũng chỉ xem như bình thường, đạt tiêu chuẩn, không tính là khu nhà đỉnh cấp sang trọng.

Đám phú hào căn bản là chuộng mắt Tinh Thúy Uyển, mà đám tiểu thị dân nghèo kiệt xác thì lại là trào cao không dậy nổi, cho nên Tinh Thúy Uyển ở vào cái tình trạng cực kì buồn bực.

Có thể nói là cao không tới, thấp cũng không xong .

Hơn mấy tháng nay Trương Ly đều không có hoàn thành một hợp đồng nào rồi.

Cũng không phải Trương Ly không chịu cố gắng, kỳ thật rất nhiều lần nàng thậm chí nghĩ đến đổi công tác. Nhưng nhớ tới buồn bực mấy tháng này, cái tính bất kham của Trương Ly làm cho nàng lại cắn răng kiên trì.

Môi giới bất động sản, thật ra là một thứ rất hắc ám. Nhiều lúc, Trương Ly đều sắp kí được một hợp đồng bán nhà, nhưng mấy bà nương làm cùng chỗ với nàng, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, hết lần này tới lần khác lại đúng thời điểm mấu chốt nhất chặn ngang một cước, khiến cho Trương Ly thất bại một cái lại một cái.

Một bụng khí chính là ghen thành ở chỗ này.

Nhớ năm đó lúc Trương Ly vào làm, còn tràn đầy tự tin. Bằng vào tài ăn nói của nàng cùng với kiến thức tiêu thụ đã học, đáng nhẽ làm công việc này phải rất thuận lợi, nhưng có một điều nàng lại không hề để ý đến.

Môi giới bất động sản này tràn ngập quy tắc ngầm của riêng nó.

Cho dù nàng có cố gắng như thế nào thì cũng không bằng người khác cời sạch sẽ, nằm ở trên giường khoe cặp đùi thon được.

Trương Ly tuy rất phần hện, nhưng lại bất đắc dĩ.

Đây là một cái thời đại kỹ nữ đầy châm biếm!

Hôm nay, trước cửa hàng vắng hoe vắng vẻ lắm mới đến một người, nhìn qua là một đại nam hài khoảng hai mươi, lớn lên rất thanh tú.

Đoán chừng còn là học sinh đi.

Trương Ly nghĩ thầm như vậy.

Những nghiệp vụ viên làm cùng một đơn vị đều dùng ánh mắt soi mói mà liếc đại nam hài kia, sau đó rất nhanh chóng vùi đầu trở lại làm chuyện của mình: sửa móng chân sửa móng tay, may vá, căn bản là không có một người cao hứng đi đến chào hỏi khách hàng.

Đây là xã hội bây giờ sao?

Trương Ly nội tâm khe khẽ thở dài.

Nội tâm nàng tuy suy nghĩ rất nhiều, nhưng trên mặt lại không có hiện ra điều gì khác thường. Trương Ly lấy dưới quầy ra một tập catalo, bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu...tuy nhiên nhìn thanh niên này trông thế nào cũng không giống như là đến mua phòng gì cả.

Trương Ly vẻ mặt hưng phấn, con mắt rất sáng, rất sáng, giống như là ngôi sao nhỏ lấp lánh nơi chân trời.

Dường như chỉ ở những lúc như thế này, nàng mới tìm trở về cái cảm giác hăng hái như ngày xưa lúc còn đang trong đại học.

Ngồi ở đối diện nàng, nam tử trẻ tuổi lẳng lặng nghe Trương Ly giới thiệu, cũng không có cắt ngang. Trên mặt hắn luôn treo một nụ cười nhẹ nhàng, không nóng không lạnh, làm cho người ta cảm thấy rất thư thái.

Trương Ly rất lâu không được thoải mái như vậy

Trước kia khi Trương Ly giới thiệu với một ít tiểu phú hào muốn mua nhà, nàng còn không kịp phát huy khẩu tài, đã bị đám bà nương ở đây chuẩn bị dùng dung nhan bắt cóc đi, thật vất vả mới có người có thể kiên nhẫn nghe nàng nói, Trương Ly một hơi mà nói, thoải mái đầm đìa.

“Tiêu tiên sinh, xin hỏi anh là một người ở, hay là. . .” Trương Ly giới thiệu xong, lặng lẽ ánh chừng một câu, giống như nói được hơi lâu, không biết có hay không lại dọa tiểu nam sinh này chạy mất.

“Tôi ở một người.”

Tiêu Phàm chú ý tới cái vẻ dí dỏm của Trương Ly, không nhịn được cười một tiếng.

“Tiêu tiên sinh, nếu như anh ở một mình..., cá nhân tôi đề cử anh chọn căn hộ độc thân này. Phòng nhỏ này nằm hướng tây, mặt hướng về vùng ngoại thành, ánh sáng rất nhiều, hơn nữa coi như là ở trung tâm, bởi vì phòng là ở lầu 7, cho nên không khí cũng sẽ rất tươi mát. Hơn nữa nếu anh ở một mình..., hai phòng vừa rồi có thể thỏa mãn yêu cầu của anh, giá cả cũng rất kinh tế.”

Trương Ly tuy không cho rằng Tiêu Phàm sẽ thật sự mua nhà, nhưng nàng vẫn rất có chức nghiệp, vì Tiêu Phàm giới thiệu một phòng nhỏ.

Tiêu Phàm nhìn theo mắt nàng, ảnh chụp trong catalo xác thực là rất đẹp, Tiêu Phàm cũng không khỏi có chút tâm động.

Hắn khát vọng có một cái nhà an ổn.

Một ngày kia tỷ tỷ trở về, hai trái tim phiêu bạt nhiều năm mới có thể an định đi?

“Nơi nào có tỷ thì đó mới là nhà.”

Tiêu Phàm đáy lòng nỉ non.

Nhưng hắn sở dĩ lựa chọn Tinh Thúy Uyển, cũng là bởi vì nơi đây tương đối gần trung tâm thành phố. Hắn cũng không có sở thích tìm một biệt thự ở chỗ vắng. Ở như vậy tuy là thoải mái, phong cảnh tốt, nhưng ở như vậy thì còn có cái gì?

Tiêu Phàm lại lật vài tờ, trầm tư.

Trương Ly tìm đã đập thành thịch, phiêu hốt bất định. Nàng biết rõ, càng về sau, giá của phòng càng cao, cả đám phòng ấy, coi như là Trương Ly đi nhìn, tìm cũng sẽ đập rợn lên một hồi.

Nhưng lại không nghĩ rằng đại nam hài trông bất hiện sơn bất lộ thủy này (*không gặp thì không biết), thậm chí ngay cả lông mày cũng đều chưa động tí nào.

Hắn là. . . Hắn là một ít nổi danh thế gia công tử ở Phong Thành?

Ý nghĩ này vừa bốc lên, Trương Ly lại càng hoảng sợ.

“Được rồi, căn phòng này.” Tiêu Phàm mỉm cười, rất thoả mãn.

Trương Ly vụng trộm nhìn lên, có chút cẩn thận từng li từng tí nói: “Tiên sinh, không cần suy nghĩ một chút?”

“Như thế nào, sợ tôi không có tiền?” Tiêu Phàm cười nói một câu.

“Không không không, Tiêu tiên sinh anh hiểu lầm rồi.” Trương Ly mặt hơi đỏ lên, nàng vừa rồi đúng là có một chút như vậy. Nàng định thần lại, vội vàng nói: “Dù sao liên quan đến tài sản lớn như vậy, Tiêu tiên sinh có cần hay không cùng người nhà thương lượng một chút?”

Tiêu Phàm nhìn cái vẻ nghiêm túc của cô bé này, cảm thấy rất là buồn bực. Người khác thì ước gì người mua được càng quý càng tốt, nhưng nàng trông như không muốn mình phòng đắt vậy?

“Không cần, tự tôi có thể làm chủ được.” Tiêu Phàm khoát khoát tay.

“Vậy được, Tiêu tiên sinh mời đi theo tôi, chúng ta đến bên kia đàm lại một chút về hợp đồng.” Trương Ly tuy rất trấn định, nhưng nội tâm suýt nữa đã bị hạnh phúc bất ngờ này đập ột phát hôn mê bất tỉnh.

360 vạn ah!

Nếu như cái ký thành công, trích phần trăm thì đã là hơn hai mươi vạn đi a.

Trương Ly lần đầu tiên cảm thấy những dãy số này sao mà đáng yêu như vậy!.

10. Chương 10: Mua Phòng Phong Ba!

Đúng lúc này.

“Ly Ly!”

Một thanh âm buồn nôn tới cực điểm, nổi da gà từ xa xa ngoài cửa truyền đến.

Trương Ly ngồi đối diện Tiêu Phàm vốn đang cười thong dong ưu nhã, nhưng nghe thấy thanh âm này, nụ cười trên mặt đột nhiên cứng đờ, trong mồm như bị nhét vào mấy trăm con ruồi vậy.

“Kim. . . Kim tổng, chào mừng anh đến.” Trương Ly thật vất vả mới nặn ra được nụ cười, nhưng là ai cũng đều nghe được ra, nàng cũng không có ý hoan nghênh gì.

“Chắc chắn, thời gian ngắn không gặp, Ly Ly em lại đẹp lên nhiều rồi. Thật là người đẹp hơn hoa, ha ha, tuổi trẻ thật tốt ah!” Theo thanh âm, một tên mập mập, mang cái bụng phệ, đi giày tây từ ngoài cửa xoải bước đến, đầu thì trọc lóc, bóng loáng như bôi dầu.

Bên cạnh, còn đi theo một nữ nhân mặc váy ngắn, trên mặt nữ nhân trát đầy phấn son, người còn chưa đến, một mùi nước hoa nồng nặc đã bay đến, phủ ra khắp cả phòng.

Tiêu Phàm khê chau mày.

Vốn nước hoa là thứ đồ có thể làm cho nữ tính mị lực càng tăng thêm một bậc, nhưng nếu như trên thế giới này, mỗi người đàn bà đều đem loại nước hoa rẻ tiền làm nước tắm, đoán chừng về sau nam nhân dạo phố đều phải mang một cái mặt nạ phòng độc mắt.

Nữ nhân kia đi giày cao gót, so với cái gì Kim tổng thì cao hơn hẳn một cái đầu, nhưng nàng lại hết lần này tới lần khác giả một bộ chim non nép vào người, cả thân thể cứ dính sát vào bên thân Kim tổng kia, như kiểu là hận không thể đem toàn bộ da thịt trên người nhét vào mồm tên kia vậy.

Kim tổng ba bước đã đi tới trước mặt Trương Ly, mắt lóe ra dự vọng không hề che dấu, trông mắt quét vào vòng quanh váy của nàng, cười nói: “Ly Ly, một ngày không gặp, như cách ba thu, anh nhớ mà nhớ em muốn chết, không biết em có nhớ anh không?”

Trương Ly cố nén buồn nôn, lại tiếp tục nặn ra một nụ cười: “Kim tổng nói đùa. Xin hỏi Kim tổng bây giờ đến đây có gì việc gì ạ?”

Trong văn phòng, đám nghiệp vụ viên khác lúc này đã tốp năm tốp ba tụ lại với nhau, châu đầu vào xì xào bàn tán, ánh mắt mập mờ nhìn về phía Trương Ly cùng Kim tổng.

Người sáng mắt đều có thể nhìn ra được Trương Ly hiện tại rất phiền muộn.

Nhưng mà không ai nguyện ý đi tới vì nàng giải vây cả.

Việc không liên quan đến mình thì cố mà tránh xa, các nàng kia rõ ràng là đang muốn xem náo nhiệt.

“Ha ha, tới đây, đương nhiên là muốn mua nhà rồi!” Kim tổng ha ha cười. Nữ nhân bên cạnh cũng rất ăn ý dùng bộ ngực đầy đặn cọ cọ vào cánh tay hắn, ồm ồm nói: “Kim tổng ~~!”

Kim tổng được hai cái cục thịt mềm mại kia mài cho sướng rên, không khỏi lảng lảng, cả người như trẻ ra mười mấy tuổi: “Hảo hảo, bảo bối đừng nóng vội, không phải là một căn phòng sao? Mua! Khẳng định là mua!”

Tiêu Phàm muốn nôn rồi.

Thật sự muốn nôn.

Còn muốn giết người nữa.

Người ở bên đường biểu diễn buồn nôn không phải người sai, nhưng người biểu diễn chán ghét như vậy sẽ là người không đúng.

Lúc này, ánh mắt Kim tổng đã rơi vào đồng catalo trước mặt Tiêu Phàm, thuận tiện phát hiện Tiêu Phàm tồn tại.

360 vạn? Phòng hạng nhất?

Kim tổng xem thường mà nhìn tên học sinh nghèo kiệt xác này, không có tiền còn học đòi người khác đi mua phòng?

Rất nhanh, hắn phớt lờ Tiêu Phàm.

Kim tổng liếc Trương Ly một cái, dâm tà hào quang rực lên nơi đáy mắt, thanh âm đột nhiên đề cao vài lần, hình như muốn toàn bộ thế giới cũng nghe được thanh âm của hắn vậy: “Đúng rồi, anh nói Ly Ly ah. . . Hình như em cũng đã lâu không có hoàn thành một hợp đồng nào đi?”

Trương Ly sắc mặt hơi đổi.

Tuy Kim tổng đầu heo này nói cũng đúng sự thật, nhưng hắn dùng loại ngữ khí này nói ra, không thể nghi ngờ là trần trụi vạch trần.

Cho dù Trương Ly hàm dưỡng có cao, hiện tại còn cười với hắn, vậy thì không có tố chất, là một con cóc.

“Kim tổng, làm phiền anh phí tâm. Tinh Thúy Uyển tiêu thụ là vấn đề của công ty của chúng tôi. Nếu như Kim tổng thật sự muốn mua phòng..., tôi có thể giúp anh giới thiệu mấy căn...”

“Hắc hắc.” Kim tổng bày ra một bộ ngăm hiểu lẫn nhau, cắt đứt lời Trương Ly luôn: “Như vậy thì tốt rồi, cái phòng này anh có thể mua, thành tích có thể coi như của em, như vậy, trích phần trăm em cũng được không ít a?”

Trương Ly bỗng dưng sững người.

“Nhưng mà, có một điều kiện, chỉ cần em đáp ứng, số phần trăm đó sẽ là của em. Ha ha!” Kim tổng vô cùng chán ghét.

Mặt Trương Ly tái nhợt đi, Kim tổng không cần nhiều lời, Trương Ly cũng biết hấn muốn cái gì rồi. Một nữ nhân, đặc biệt là một nữ nhân xinh đẹp, ở cái xã hội này có thể được người chú ý, cũng chỉ có sắc đẹp mà thôi.

Nàng lắc đầu, rất kiên quyết: “Kim tổng, anh không cần nhiều lời, vô luận anh nói cái gì, tôi đều sẽ không đáp ứng.”

“Ha ha ha, chỉ cần em với anh..., hơn mười vạn tiền hoa hồng này chả phải là của em sao, có cái gì mà không được? Không phải là ngủ một lần sao? Chẳng lẽ em vẫn là còn trắng? Thế thì càng tốt hơn, ha ha, rất lâu chưa thử qua mùi phá ... đi, chắc chắc. . .” nhìn dáng vẻ của Trương Ly, mặt hấn đỏ lên, như kiểu tùy thời đều có thể đem cái thân thể mê người kia đặt dưới thân mà chà xát bóp nghiền vậy.

“Kim tổng, anh xấu quá. . . Chẳng lẽ anh muốn song phi?” Nữ nhân bên người hấn hiển nhiên cũng không phải là loại đàng hoàng gì, lúc này còn có thể giả vờ làm nũng được.

Trương Ly mặt tức giận đến trắng bệch ra, rất muốn cầm một hòn gạch đập vào mặt đôi cậu nam nữ này. Nhưng nếu như nàng làm như vậy rồi, phỏng chừng cũng không sống được yên nữa.

Đắc tội hấn..., dùng tài thể của hấn ở Phong Thành, muốn muốn đùa chết một sinh viên vừa tốt nghiệp không bao lâu như nàng còn không phải dễ như bốn sao?

Đây chính là vận mệnh của một nữ nhân sao?

Trương Ly nội tâm bi ai thâm nghiêm.

“Khái, khái, khái”.

Ngay lúc Kim tổng kia sắp hóa thân Chu Bái Bì(*), Trương Ly suýt nữa biến thành đáng thương Bạch mao nữ, một hồi thanh âm lại đánh vỡ cái yên lặng đầy khó chịu này.

Kim tổng nheo mắt nhìn Tiêu Phàm, nội tâm rất không thoải mái.

Vừa rồi thật tốt ah, nếu hơi cố thêm tí nữa, đêm nay có thể ôm mỹ nhân rồi, nói không chính xác còn có thể thử song phi, bằng hỏa lưỡng trọng thiên gì đó.

Tiêu Phàm nhìn cũng không thèm nhìn Kim tổng một cái, ngẩng đầu mỉm cười: “Đây là phòng môi giới?”

Trương Ly khẽ giật mình, nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn, chẳng biết vì sao, cảm thấy trong cái dáng vẻ tươi cười ấy có thứ có thể xoa dịu tâm hồn, làm tâm hồn hoảng loạn của nàng dần dần bình tĩnh lại.

Nàng gật gật đầu: “Đúng vậy, nơi này là phòng môi giới.”

“Là nơi mua phòng a?” Tiêu Phàm lại hỏi một câu.

Trương Ly cổ quái nhìn Tiêu Phàm, đây không phải rất rõ ràng sao? Thế nào mà còn phải hỏi lại.

Kim tổng bỗng dừng cười ha hả: “Ha ha ha, tiểu tử này ngay cả nơi đây là nơi nào cũng không biết mà còn chạy vào? Không có tiền thì rút ngay a, chỗ này không phải chỗ tiểu mao hài như người đến !” Kim tổng xem thường nói.

Trương Ly cũng không muốn Tiêu Phàm quá mức khó chịu, ôn nhu nói: “Tiêu tiên sinh, nơi đây chúng tôi cung cấp dịch vụ tiêu thụ bất động sản.”

“Thật sao?” Tiêu Phàm cười cười, hai mắt hơi híp lại, làm cho người ta thấy không rõ ánh mắt hấn lúc này: “Nhưng sao ở đây lại có một con heo vậy?”

(*) ” Chu Bái Bì” (Chu “lột da”)là ác bá địa chủ dưới ngòi bút của Cao Ngọc Bảo lão tiên sinh (xuất từ tác phẩm Gà gáy lúc nửa đêm , là nam nhân vật phản diện rất nổi danh, tên thật gọi Chu Xuân Phú , địa chủ khu Đông Bắc Liêu Nam.

Chu lột da” vì để đám người ở có thể nhiều làm nghỉ ít, khuya khoắt nửa đêm bắt đầu học gáy để cho con ở đi làm (vẫn tự bán mình đã quy định: Gà gáy phải rời giường làm), bởi vì trước kia không có đồng hồ, đám con ở là từ gáy rời giường đi làm, mặt trời lặn thì kết thúc công việc, Chu “lột da” nửa đêm gáy, khiến cho đám người ở thời gian đầu phải rời giường vì hán một nắng hai sương mà làm việc tay chân. Đám người ở hận chết tên “Chu lột da” này, cuối cùng không thể nhịn được nữa, ở còn nhỏ tên Tiểu Bảo hiền kẻ giáo huấn ” Chu lột da” một hồi.

Tiểu Bảo vì hiểu rõ việc này, một đêm, hán một mình trốn sau xe ngựa quan sát động tĩnh trong nội viện, chỉ chốc lát sau, thấy Chu “lột da” lặng lẽ đi vào ổ gà, rướn cổ lên học gáy, sau đó lại dùng gậy gõ chọc ổ gà, thẳng đến gà trống đều kêu lên, hán mới ly khai.

Tiểu Bảo chứng kiến tình huống bèn nói cho đám con ở, mọi người phi thường tức giận. Hừng đông sau, Chu lột da đến xem xét, thấy đám người ở đều đang ngủ, hán gơ lên gậy gõ lại mắng lại đánh, đám người ở không cam lòng chịu áp bách, bọn hán suy nghĩ cách đối phó Chu lột da: cùng đêm đó, đang lúc Chu lột da ở trước ổ gà học gáy, núp trong bóng tối, Tiểu Bảo quát lên: ” Bắt trộm!”. Sớm đã chuẩn bị cho tốt, đám người ở nhao nhao chạy tới, đối với Chu lột da một hồi loạn đánh. Vợ hán nghe tiếng chạy đến, thấy bị đánh là lão gia, mọi người lúc này mới dừng tay, cũng cố ý biểu hiện ra kinh ngạc. Vợ hán không thể làm gì chỉ vịn Chu lột da chặt vật trở lại trong phòng, đám người ở đều cao hứng cười rộ lên.

11. Chương 11: Người Không Xứng

Tiêu Phàm vừa thốt ra lời này, Kim tổng lập tức sững sốt, nữ nhân bên cạnh hán cũng sững sốt, Trương Ly cũng sững sốt, mà ngay cả đám nghiệp vụ viên đang chờ xem kịch hay cũng ngây ngẩn cả người ra.

Toàn bộ phòng môi giới yên tĩnh cực kì quỷ dị.

Trương Ly biểu lộ cực kỳ đặc sắc. Nàng rất muốn cười, trong nội tâm khoái cảm giống như đã trả thù được vậy. Nhưng lý trí thì lại đang đốc sức liều mạng nói cho nàng biết, không thể cười được, cho dù phải kìm đến chết cũng không thể cười.

Trong chốc lát, Kim tổng thật sự đã biến thành một con heo. Ah, không đúng không đúng. Là cả khuôn mặt đã bị một câu của Tiêu Phàm biến thành màu gan heo.

Kim Thắng Hải hán ở Phong Thành cũng coi như là nhân vật có uy tín, hắc bạch hai nhà thấy hán, thể nào cũng phải nể mặt. Hán làm đâu đã bị người mắng cho tím mặt như vậy?

Nữ nhân kia, ánh mắt đang quái dị mà nhìn Kim Thắng Hải, bàn tay nhỏ bé vốn ôm chặt lấy hán cũng lặng lẽ buông lỏng ra một ít.

Nếu như Kim Thắng Hải là heo, thế thì nàng là cái gì nhỉ?

Nghĩ như vậy, nữ nhân kia sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Kim Thắng Hải sắc mặt thay đổi lại vượt quá sở liệu của mọi người ở đây, Kim Thắng Hải hán vậy mà không có nổi bão, ngược lại hỏi một câu: “Người có biết ta là ai không?”

Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng: “Không biết.”

“Người không biết ta?” Kim Thắng Hải như có điều suy nghĩ.

“Người cho rằng trên thế giới này ai cũng phải biết người? Đừng có coi mình quá cao, chẳng qua chỉ là một cây hành tây, đừng có tự nhẽ là tỏi.” Tiêu Phàm hơi híp mắt lại, giọng điệu này nghe có vẻ rất bình thản, không giống như là đang mắng chửi người, nhưng hết lần này tới lần khác, khi nó chui vào tai Kim Thắng Hải, lại khiến hán tức đến muốn thổ huyết.

“Tiểu tử, đừng quá càn rỡ! Cha mẹ của người chẳng lẽ không có dạy cho người biết, ở Phong Thành người nào có thể chọc, người nào không thể chọc vào ? !”

Kim Thắng Hải lúc nói ra những lời này, con mắt đặc biệt lưu ý phản ứng của Tiêu Phàm.

Tiểu tử này cho người ta cái cảm giác, rất quái dị, không giống như là một tên học sinh nghèo kiệt xác.

Đám đỏ dám chỉ vào cái mũi của hắn mà mắng hắn là heo?

Kim Thắng Hải ở Phong Thành mặc dù là hồn được phong sinh thủy khởi (phát nhanh như gió), có chút tiền, có chút quyền, có chút thế. Nhưng còn không thể nói là một tay che trời.

Cái hồ nước Phong Thành rất đục.

Hắn biết rõ, những thứ mà hắn tiếp xúc, chỉ là một góc của băng sơn thôi. Hắn sợ dĩ có thể ở Phong Thành hồn cho tới hôm nay, cũng là bởi vì hắn cẩn thận, biết rõ người nào có thể chọc, người nào không thể chọc vào được.

Cái gọi là việc bất thường tất có nguyên do, tiểu tử này có thể hung hăng càn quấy sau đó còn bình tĩnh như thế, có lẽ sau lưng hắn có người để dựa. Kim Thắng Hải hạ quyết tâm, nếu như tiểu tử này có lai lịch lớn..., cho dù hắn hôm nay bị mắng, cũng chỉ có thể nuốt vào bụng thôi.

Cho nên, Kim Thắng Hải những lời này cũng ngậm thể hiện ra.

Có bối cảnh gì thì phô ra, ta không thể trêu vào, chẳng lẽ còn không trốn?

Mặt Tiêu Phàm đột nhiên biến đổi, đôi mắt hơi híp lại phảng phất bắn ra hai đạo hàn quang lạnh thấu xương: “Ta cảnh cáo ngươi, đừng có mở mồm mà nhắc đến cha mẹ ta. Bởi vì, ngươi không xứng!”

Kim Thắng Hải sắc mặt cũng thay đổi.

Không xứng?

Cái gì gọi là không xứng?

Không phải chỉ là hỏi một chút bối cảnh của ngươi thôi sao? Có cần bày ra bộ dạng ngu bực như vậy không?

Kim Thắng Hải nhăn nhó cơn giận trong bụng, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không dám phát tiết ra. Hắn lại lần nữa đánh giá Tiêu Phàm một lượt, từ đầu đến chân, từ trước đến sau, từ quần áo đến đôi giày, từ kiểu tóc đến mấy cái mụn trên mặt.

Hắn phát hiện mình sắp phát điên lên rồi. Tiểu tử có chỗ quái nào giống đệ tử gia tộc?

Nhưng mà sao hết lần này tới lần khác lại vênh vào đến cái mức này vậy trời.

Kim Thắng Hải xưa nay luôn tự tin rằng ánh mắt của mình rất độc, nhưng lúc này hắn cũng nhìn không thấu rồi. Chẳng lẽ đám đệ tử gia tộc kia không thể dán thêm mấy chữ “Đừng có chọc ta” lên trên đầu sao? Mà lại điệu thấp như vậy, chạy đến đây đùa nghịch người ta!

“Tốt! Tốt! Tốt! Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, có đảm lượng! Nhưng ngươi nhớ kỹ, Phong Thành rất nhỏ, có cơ hội chúng ta sẽ lại chạm mặt! Chúng ta đi!” Kim Thắng Hải khề cần mồm, quyết định phun ra một câu ngoan thoại rồi rời đi.

Mất mặt tổng so với mất mạng thì tốt hơn nhiều lắm.

“Kim tổng, anh không phải nói mua phòng cho người ta sao? Hiện tại đi thì phòng xử lý thế nào?” Nữ nhân kia không thuận theo, vốn định đi tìm kim ốc để thử cái cảm giác bị tàng xem nó ra làm sao, hiện tại đồ sắp đến tay lại bay mất, oán niệm đối với Tiêu Phàm không phải bình thường đi.

“Phòng, phòng, phòng! Con mẹ nó, phòng cái ... ah! Bảo đi có đi không! Ngươi cứ thử nói nhảm thêm một câu thử xem?” Kim Thắng Hải đẩy mình oán khí cũng đã nhịn không nổi nữa, không dám phát với Tiêu Phàm, nữ nhân kia lại chọc cho xì ra, bị Kim tổng mắng một trận té tát vào mặt.

Vừa mắng, hắn vừa kéo nữ nhân không biết tốt xấu kia chạy ra ngoài. Mắng ra một trận, nội tâm quả nhiên là thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng nhớ tới thần thái hung hăng càn quấy của tiểu tử kia, cả cái ánh mắt coi thường ấy nữa, Kim Thắng Hải lại điên tiết.

Hắn nhìn nhìn ra đằng sau, thấy cách một đoạn rồi, do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn lấy điện thoại ra, bấm một dãy số điện thoại.

“Là ta.”

“ . . . ”

“Hôm nay có một tên tiểu tử đi Tinh Thúy Uyển, cùng con kỹ nữ thối Trương Ly kia có tiếp xúc, hẳn giống như là muốn mua một căn đỉnh cấp phòng giá 360 vạn. Ân, đúng vậy, người tìm hiểu nội tình tên tiểu tử kia cho ta. Tốt nhất là cả đồ lót hắn mặc hai ngày nay có màu gì cũng đều phải tra ra! Đúng rồi, tiểu tử kia giống như có chút địa vị, người tra cẩn thận một chút! Đừng lộ ra cái gì!”

Rất nhanh, dặn dò khẽ xong xuôi, Kim Thắng Hải cúp điện thoại, khuôn mặt ninh ních mỡ xẹt qua một tia nham hiểm: “Tiểu tử, hi vọng mày là một thằng công tử bột, bằng không, tao sẽ ày cả đời này phải nhớ rõ kết quả của việc đắc tội tao!”

. . .

Dãy phòng học cao tam.

Một chiếc Lamborghini xanh thẫm lẳng lặng đỗ ở phía dưới.

Giống như đang đợi cái gì đó.

Lúc này, chuông tan học cũng vang lên.

Trừ một ít học sinh còn đang liều mạng học thêm ra, đám còn lại đều nhao nhao chạy ra khỏi phòng học. Bụng đói ah, cho dù có muốn đọc sách, hay dốc sức liều mạng mà đọc sách, nhưng cơm thì cũng phải ăn.

Những người này từ khi đi ra, ánh mắt luôn rơi vào cái xe Lamborghini đó.

Hâm mộ, ghen ghét...có thể nói là trăm loại cảm xúc bay lên.

Xe phải công nhận là rất đẹp.

Nhưng người trên xe thì lại càng đẹp hơn.

Cái gọi là hương xa mỹ nhân, cũng không gì hơn cái này a.

Các nữ sinh thì còn tốt một chút, mặc dù cũng hơi ghen ghét, nhưng không thể chăm chăm mà nhòm vào một người cùng giới xem cả buổi đi? Cho dù nhìn xe, người khác cũng sẽ hoài nghi đến vấn đề nào khác hẳn. Nam sinh thì lại thống khổ. Nhìn? Hay là không nhìn? Đây là một vấn đề có thể đạt đến một góc độ triết học cực kì cao.

Lòng thích cái đẹp, mọi người đều có. Ngắm mỹ nữ, mỗi người đàn ông đều giống như nhau. Nói là thưởng thức, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ nghĩ đến một số vấn đề khác. Người nào thì có lẽ có thể nhìn bằng hai mắt, nhưng cái tiểu tử tổng này lại không được ah. Dùng Lamborghini để đi, ma nữ này toàn bộ Tinh Hải cao trung có ai là không biết?

Hoa hồng luôn luôn có gai.

Trên thế giới này còn không có loại hoa hồng nào tuyệt đẹp mà không đâm người.

Cho nên, các nam sinh rất là thống khổ mà dời con mắt đi, giả bộ như không phát hiện ra vị ma nữ này.

Tạ Vi Vi đeo một cặp kính râm, nhìn qua rất tiêu sái, rất cuồng dã. Nhưng ai lại biết lòng Tạ Vi Vi nàng đang nghĩ gì?

“Tên hỗn đản kia ánh mắt quá là ghê tởm.” Tạ Vi Vi lầm bầm một câu. Cặp mắt kia, hình như có thể nhìn thấu ý nghĩ trong lòng nàng vậy, cho nên trước khi Tạ Vi Vi tìm tên khốn kia phiền toái, đã cố ý chạy ra đi mua một cặp kính râm, nàng bình thường thấy bảo tiêu của phụ thân đều là như vậy, ăn mặc một thân đen xì, phối hợp với một cái kính râm, toàn thân sát khí ngút trời.

Nàng cho dù không có sát khí, cũng nên có chút hình tượng a?

Tuy tên khốn kia nói đừng có chọc vào hắn.

Nhưng Tạ Vi Vi sau khi trở về suy nghĩ nửa ngày, cảm giác nuốt không trôi cơn tức này.

Người hôn thì cũng đã đành, thế nào lại còn cần một cái lên môi người ta?
Cả buổi chiều, môi nàng đều vẫn mơ hồ đau, hình như còn sưng phồng lên.
Hình tượng là phải tìm lại.
Nhưng tìm được tên khốn kia thì thế nào đây?
Được rồi, đầu tiên không cần nghĩ nhiều như vậy, cứ tìm được tên khốn kia rồi nói sau.
Tạ Vi Vi rất cứ nghĩ đi nghĩ lại cả chục lần như vậy.

12. Chương 12: Thuần Túy Là Đến Gây Chuyện Đây!

Ngày hôm sau.
Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu xuống khắp nơi.
Khi Tiêu Phàm thông dong bước chân vào lớp, hắn vô cùng bất đắc dĩ phát hiện ra, mình lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của lớp.
Lần thứ nhất là lúc mới đến, bây giờ là cái gì nữa?
Khác hẳn so với ngày hôm qua. Tiêu Phàm đã mất cả một buổi chiều cộng thêm một buổi tối để hoàn tất mọi việc về Tinh Thúy Uyển, cuối cùng cũng có một chỗ đặt chân. Cho nên hắn hôm nay hai tay trống trơn, hành lý đã đặt ở trong căn phòng cao cấp trong Tinh Thúy Uyển.
Khu nhà cấp cao?
360 vạn phòng, coi như là cũng được tính là đạt được một nửa mức đó đi.
Kỳ thật, lúc sau Tiêu Phàm mới phát hiện là mình đã có chút xúc động rồi. Khi hắn tận mắt thấy cái phòng ‘nhỏ’ kia, mới vỡ lẽ, một người ở tại nơi này là xa xỉ đến cỡ nào.
Được rồi, đã mua, thế là ổn rồi.
Dù sao cũng ở rất thoải mái, cho nên Tiêu Phàm không băn khoăn gì thêm.
“Buổi sáng tốt lành.” Tiêu Phàm ngồi xuống, quay sang bên Khương Tiểu Ngư, lên tiếng chào hỏi.
“. . .”
Kỳ quái chính là khi Tiêu Phàm chào hỏi xong, Khương Tiểu Ngư vậy mà lại không hề có phản ứng gì, chỉ cúi thấp đầu, mái tóc lòa xòa xuống, che hơn phân nửa khuôn mặt nàng. Nhưng Tiêu Phàm bỗng dừng chú ý tới một điểm, ở sau cặp kính đen kia, hình như có một vệt nước mắt.
Khóc?
“Bạn làm sao vậy?” Tiêu Phàm nhẹ nhàng đụng vào vai Khương Tiểu Ngư một cái, nhưng không nghĩ ra là Khương Tiểu Ngư lại như bị người tạt axit, co rụt lại. Nhìn rõ là Tiêu Phàm, nàng mới kịp phản ứng, sợ hãi lắp bắp: “Cái..., cái gì?”
Tiêu Phàm lắc đầu, cười nhẹ: “Cậu không sao chứ? Tổ trông cậu. . .”
“Không, cái gì cũng không có.” Khương Tiểu Ngư vội vàng khoát khoát tay, đáy mắt xẹt qua một tia bối rối.
Nhưng bởi vì cái gọng kính, Tiêu Phàm cũng thấy không quá rõ.
Nước mắt của nữ nhân?
Tiêu Phàm không quá quen.
Những nữ nhân hắn đã nhận thức, hình như không có một người nào là hay rơi nước mắt cả.
Nhớ tới điều này, Tiêu Phàm nhìn không được một hồi ác hàn.

Khương Tiểu Ngư có vẻ cũng không quá quen cùng với nam sinh tiếp xúc, cho nên nói với Tiêu Phàm mỗi lần đều không thể quá mấy câu, sau đó lại vùi đầu xuống, như một con đà điểu, không hơn không kém.

Tiêu Phàm nhin không được cười cười, cũng không hỏi lại gì.

Dù sao hai người không quá thân, nếu cứ một mực hỏi...,lại có vẻ hơi đường đột thì phải.

Một buổi sáng rất nhanh đã trôi qua như thế.

Toàn bộ buổi sáng, chỉ có lão Triệu lắc la lắc lư đi đến phòng học ngó vào một lần, nhìn thấy các học sinh thân yêu đều đang chăm chú học tập, lão Triệu rất thoả mãn mà chạy vội về văn phòng. Cho dù là cách một phòng học, Tiêu Phàm cũng có thể từ trên người lão Triệu ngửi thấy được mùi thuốc lá nồng nặc.

Không cần hỏi cũng biết, Triệu lão đầu khẳng định là đang ở trong phòng làm việc thôn vân thổ vụ rồi.

Hắn tùy ý rút ra một quyển sách lịch sử mà tiếp tục đọc. Đối với lịch sử, Tiêu Phàm luôn luôn cảm thấy hứng thú. Đường Thái Tông kia không phải nói một câu gì nhĩ, dùng sử làm gương, có thể nhận hưng suy.

Tuy nói là như thế, nhưng Tiêu Phàm cũng không tin tưởng mù quáng.

Hắn biết rõ, lịch sử chẳng qua là thứ mà do kẻ chiến thắng soạn ra, ca xướng đều là công tích vĩ đại của kẻ chiến thắng, về phần những lực đực tranh chấp trong đó, một quyển sách lịch sử nho nhỏ nói được rõ ràng sao?

Một buổi sáng đi qua nhanh.

Quyển sách lịch sử khiến đám học sinh chết lên chết xuống, trong mắt Tiêu Phàm trở thành một tiểu thuyết, xem rất thích thú.

Đơn giản coi nó là một quyển truyện là được.

Reng reng reng ——

Tiếng chuông tan học từ cổ chí kim không đổi vang lên, Khương Tiểu Ngư hơi thu dọn đồ đạc, sau đó vội chạy ra ngoài phòng học. Cái kia bóng lưng, hơi mang theo trong đó một chút hương vị của thơ ca.

Nàng nhẹ nhàng mà đi, không mang theo một đám mây màu.

Tiêu Phàm nhìn theo bóng Khương Tiểu Ngư, mắt hơi híp lại, nghĩ ngợi gì đó, bất động một lúc.

...

“Hỗn đản, đứng lại đó cho ta!”

Chứng kiến tên hỗn đản kia đang rất là nhân nhĩ từ cửa lớp đi ra, Tạ Vi Vi không biết phải làm như thế nào, chỉ là hận đến nghiến răng.

Nhìn không được phải rống lên một câu.

Tiếng rống này, mặc dù nói là không có kinh Thiên Địa Quỷ Thần, nhưng lại rất có phong phạm sư tử Hà Đông. Nhất thời cả một bầy ánh mắt của mọi người chăm chăm lại trên người Tạ Vi Vi.

Tạ Vi Vi quyết đoán mà lựa chọn bỏ qua, loại ánh mắt này, từ nhỏ đến lớn nàng không biết gặp bao nhiêu, cũng đã thành thói quen.

Mọi người nhao nhao ghé mắt nhìn, vốn là Tạ Vi Vi lái Lamborghini ở trong sân trường cũng rất dễ làm người khác chú ý , lại thêm một tiếng rống kinh người như vậy, Tạ Vi Vi bây giờ quả thật là trở tiêu điểm.

“Đứng lại! Ngươi không nghe thấy gì à? !”

Vốn Tạ Vi Vi ngày hôm qua cũng đã rất khó chịu rồi, hiện tại lại càng điên người. Tên hỗn đản này vậy mà lại bỏ qua sự hiện hữu của nàng.

Tiêu Phàm quả thật là rất bất đắc dĩ.

Hắn từ cửa lớp ra đã phát hiện cái xe Lamborghini kia.

Tinh Hải cao trung, có thể ngênh ngang đem Lamborghini lái vào trường học, phỏng chừng cũng không có mấy người đi thôi?

Con gái của Tạ Thiên Hào, đúng là có tư cách hung hăng càn quấy này.

Vốn hần không muốn để ý tới, nhưng hiện tại tất cả mọi người đều đang đưa mắt vào người hần, lại còn rất tự động tản ra thành một vòng tròn vòng, khiến hần muốn trốn vào giữa đám người đều không được nữa.

“Vị bạn học này, tìm mình có việc?” Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng.

Tạ Vi Vi rất không có hình tượng, trợn trắng mắt, suýt nữa thì bị tức phát ngất.

Đã hôn rồi lại cắn, còn khiến nàng tức đến phát ngất.

Tên hỗn đản này, ăn xong rồi phải sạch, không nhận hả?

Trên thế giới nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Tạ Vi Vi bây giờ là quyết tâm muốn tìm Tiêu Phàm gây phiền toái, đã sớm đem cảnh cáo của hần ném lên chín tầng mây. Nàng lạnh lùng cười: “Ngày hôm qua ngươi đi đâu vậy? !”

Tiêu Phàm nhún nhún vai, thật tình không biết cái động tác tiêu sái này rơi vào mắt Tạ Vi Vi là vô sỉ đến cỡ nào.

“Tôi đi nơi nào cần báo cáo với cô?”

Tạ Vi Vi hít sâu một hơi.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Nơi công cộng, phải chú ý đến hình tượng.

Tạ Vi Vi xúc động muốn lái ngay cái xe của nàng, sau đó đâm cho hần một phát.

Nhưng hần có vẻ nói đúng, hần đi nơi nào sao phải báo cáo với nàng a?

Tạ Vi Vi khề cần môi: “Ngày hôm qua ta ở chỗ này chờ ngươi một buổi chiều!”

“Đợi tôi?” Tiêu Phàm hơi sững sờ.

“Đúng vậy.” Có vẻ sợ Tiêu Phàm không hiểu, còn gật gật đầu để tăng cường thêm sức thuyết phục.

“Không có việc gì cô chờ tôi làm cái gì? Chúng ta cũng không quen biết gì đi.”

“Hừ, ngày hôm qua ngươi làm gì với ta thì trong lòng ngươi rõ nhất!”

Tạ Vi Vi lời này vừa ra, lập tức hối hận.

Sau đó, nhìn thoáng những người kia, nàng hối hận muốn chết.

Đám học sinh nghe Tạ Vi Vi nói những lời này, tâm hồn bát quái hừng hực thiêu đốt, ánh lửa trùng thiên.

Chẳng lẽ hai người kia có bí mật vô cùng lớn?

Quá kinh người!

Quá chấn kinh người rồi!

Ma nữ sân trường Tạ Vi Vi cũng có xì căng đan (^^)?

Tiêu Phàm híp mắt: “Được rồi, tôi đang rất vội, ngã bài đi, cô tìm tôi làm cái gì?”

Tạ Vi Vi hừ một tiếng: “Bà cô ngươi hôm nay đến đây thuần túy là muốn gây chuyện với ngươi đấy!”

13. Chương 13: Hô, Hô A, Có Hô Khản Cổ Cũng Không Có Người Tới Cứu!

Tiêu Phàm hơi sững người, sau đó không thể nhịn cười nổi.

“Cười cái gì mà cười!” Tạ Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi, vất vả lắm mới chuẩn bị được hả giận, nói ra mấy câu đấy, không nghĩ tới hỗn đản này chỉ cười.

Nàng bỗng nhiên có chút hối hận, thế nào mà hôm nay lại quên không mang kính râm rồi?

“Uy, người làm cái gì đấy?”

Ngay lúc mà Tạ Vi Vi đang âm thầm hối hận không thôi, nàng lại phát hiện, người kia hỏi cũng không hỏi ý kiến của nàng, đã trực tiếp mở cửa xe, chễm trệ ngồi ở bên lái phụ rồi.

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn Tạ Vi Vi, ngữ khí rất bình thản: “Cô biết lái xe không?”

“Nói nhảm!”

Nói đến lái xe, Tạ Vi Vi nội tâm không khỏi có chút tự hào.

Nói về kỹ năng này, nàng trên đường cũng có chút danh tiếng.

A?

Không đúng, làm sao mà lại tự hào rồi?

Vẫn là đang ở trước mặt tên hỗn đản này mà.

“Này, người nhanh lăn xuống cho cô nãi nãi!” Tạ Vi Vi không chút khách khí trừng mắt nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thì lại là nhún nhún vai: “Cô không phải mới vừa nói muốn tìm tôi để gây phiền toái sao?”

“Vậy thì cái đó với việc người ngồi lên xe của ta thì có quan hệ gì?”

“Có, tôi nói, tôi đang rất gấp.” Tiêu Phàm mỉm cười.

“Người vội thì liên quan gì tới ta?” Tạ Vi Vi sững sờ.

“Cô muốn tìm tôi để gây phiền toái thì cũng phải tìm chỗ nào đó đi? Lái xe.” Tiêu Phàm một bộ đương nhiên là như thế.

Tạ Vi Vi bây giờ thì muốn ngay lập tức nhổ vô lăng, sau đó nện thẳng trên đầu hỗn đản này.

Đây là thái độ bị người ta gây phiền toái sao?

.....

Khương Tiểu Ngư đang chạy rất vội.

Nàng thỉnh thoảng nhìn ngó bốn phía xung quanh, trong mắt lộ vẻ bối rối. Ngẫu nhiên hơi lão đảo, nhưng không có cách nào ngăn cản bước chân Khương Tiểu Ngư mà lại làm cho nàng nhanh thêm.

Khương Tiểu Ngư cảm thấy, đường về nhà hôm nay sao mà dài quá.

Lúc nào mới đến nơi?

“Ha ha ha, cô bé, sao lại đi nhanh như vậy, em muốn chạy đến chỗ nào?” Đột nhiên, một thanh âm tục tĩu vang lên, như một lưỡi dao sắc lẹm, cắt đứt đôi con đường Khương Tiểu Ngư đang chạy.

Khuôn mặt nàng thoáng cái đã trở nên trắng bệch, cả người cứng đờ ra, như bị sét đánh trúng.

Từ mấy cái hẻm vắng, bỗng dưng chui ra mấy tên lưu manh, tóc nhuộm được đủ mọi màu sắc, rất nhanh vây Khương Tiểu Ngư lại.

“Hắc hắc, bé cho rằng bé chạy được?”

Cầm đầu là một tên thanh niên tóc đen, khoảng hơn hai mươi, ăn mặc, dáng vẻ đặc sệt lưu manh, áo ba lỗ, trên bờ vai xăm một đầu hổ.

“Các anh bỏ qua cho tôi đi. . .” Thân thể mềm mại của Khương Tiểu Ngư không ngừng mà run rẩy, cầu khẩn nói.

Nhưng bất đắc dĩ là, Khương Tiểu Ngư càng lùi bước, mấy tên lưu manh lại càng vây chặt, làm cho nàng không đường chạy trốn.

“Bỏ qua cho em?” tên cầm đầu dường như nghe được truyện hài hước nhất trong năm vậy, cười như điên: “Ha ha ha ha! Bỏ qua cô em? Chúng mày nghe này, cô nàng này rõ ràng là cầu chúng ta buông tha cho nàng! Ha ha ha! Hừ, bỏ qua em thì ai buông tha cho anh?”

Mấy tên côn đồ kia cũng cười theo.

Lòng Khương Tiểu Ngư dần dần chìm xuống.

Chìm.

Chìm đến một địa phương không xác định.

Giống như đã chết.

Nàng không ngu ngốc, ngược lại, Khương Tiểu Ngư rất thông minh. Nàng biết rõ, hôm nay đã đến tình huống này, nàng xem như dữ nhiều lành ít rồi.

Nghĩ tới đây, Khương Tiểu Ngư ngược lại bình tĩnh: “Các người muốn thế nào?”

“Ha ha ha! Tiểu Nam, Nhị Cầu, cô nàng này lại còn hỏi chúng ta muốn thế nào? ! Hắc, cô em, em chẳng lẽ không biết phụ thân em thiếu chúng ta bao nhiêu tiền sao? Nói cho em biết, một trăm vạn! Là một trăm vạn đó! Con mẹ nó, mày coi như là rửa mông sạch sẽ mà nằm xuống tiếp khách, làm cho người ta ngủ vài chục năm cũng còn không hết! Mày rõ ràng còn xin hỏi tao muốn thế nào?”

Một điểm nguy trang kiên cường cuối cùng của Khương Tiểu Ngư lập tức bị đánh nát bấy.

Làm cho người ta ngủ vài chục năm?

Đây không phải là đi làm tiểu thư sao?

Khương Tiểu Ngư lạnh run, trong lòng nàng, việc này so với chết còn kinh khủng hơn.

Nếu nói như vậy, không bằng chết cho xong.

Lúc này, Khương Tiểu Ngư không khỏi hận ba ba chỉ biết bài bạc, tại sao phải vay nhiều tiền như vậy.

Nếu không phải vì đánh bạc, mẹ nàng cũng sẽ không bỏ đi.

Khương Tiểu Ngư nghĩ đi nghĩ lại, nhịn không được mà khóc.

Cả khuôn mặt rất nhanh đã bị nước mắt làm cho lem nhem hết lên.

“Tiểu Nam, bắt nàng! Ha ha!” Bốn bề vắng lặng, thanh niên tóc đen làm việc cũng không chút kiêng kỵ.

“Vâng, lão đại.” Một tên du côn tóc vàng cười hắc hắc, giương nanh múa vuốt đi về phía Khương Tiểu Ngư. BA~.

Một tiếng giòn vang.

Trên mặt tên tiểu Nam hiện lên một vết bàn tay đỏ rực.

“ĐxxCM, lại dám đánh tao? !” Tiểu Nam sưng sốt một chút, sau đó nổi giận. Bọn hắn đi hỗn, bị đánh không có cái gì cả. Nhưng bị người tát vào mặt, làm cho người ta cảm giác rất mất mặt, rất thương tâm đi.

Hơn nữa Tiểu Nam lại là bị một con đàn bà đánh vào mặt.

Nhất thời, tên gia hỏa luôn muốn làm lưu manh phong nhã, trên mặt nhịn không được nữa. Hắn lạnh lùng cười cười, tay trái hất lên, một cái tát đánh thẳng vào má phải Khương Tiểu Ngư.

BA~!

“Hắc, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, lại dám đánh đại gia ta? Không biết chữ chết viết thế nào đúng không? Ha ha ha, tao hôm nay sẽ dạy ày biết, làm một con đàn bà thì không thể ngang như vậy!”

Cặp kính cận đều bị đánh bay ra ngoài, má phải sưng lên, đỏ ửng một mảng lớn. Nhưng lúc này, mấy tên kia làm sao có lòng thương hương tiếc ngọc, Tiểu Nam thì càng khoái cảm như được trả thù, một tay túm tóc Khương Tiểu Ngư, lôi đầu nàng lên!

Tên thanh niên tóc đen nhìn Tiểu Nam động thủ, đều trợn mắt há hốc mồm.

Tên gia hỏa ẻo lả hôm nay sao lại hung mãnh thế nhỉ.

Chẳng lẽ bởi vì khi dễ nữ nhân?

Tiểu Nam không biết được, hình tượng hấn sớm đã bị những người khác trong lòng phỉ báng cả trăm lần ah, hấn túm tóc Khương Tiểu Ngư, hào khí tỏa ra, hăng hái, cảm giác như Chu Du đứng trên thuyền, cầm cây quạt phe phẩy vậy.

Nguyên lai bắt nạt người khác, cảm giác thật tốt ah.

Tiểu Nam hình như đã quên mất, hấn đang bắt nạt là một cô gái.

Hấn bỗng nhiên nhớ tới trong phim ảnh, nhân vật phản diện hay có một câu rất kinh điển, có vẻ cũng rất thích hợp tình huống lúc này.

Cho nên Tiểu Nam cười to một tiếng, hét lên: “Mày hô đi, ày gào khản cổ cũng không có người tới cứu.”

Nhị Cửu đứng bên cạnh nhắc nhở: “Tiểu Nam, cô em này đều không có hô qua.”

“Chưa hô?” Tiểu Nam sững sờ.

“Đúng, chưa hô qua.” Thanh niên tóc đen bổ sung một câu.

Tiểu Nam lập tức quay đầu, hung dữ rống lên một câu: “Mày chẳng nhẽ không hô được hai câu à? Chẳng lẽ coi tao là không khí?”

Khương Tiểu Ngư chỉ là giấy dựa, muốn dùng tay giật ra, tóc nàng thật sự đang rất đau. Nhưng nàng lại ngừng khóc, chỉ hơi hơi cắn môi, nhìn Tiểu Nam, ánh mắt tràn đầy quật cường.

“Nha, không nghĩ tới bỏ kính ra, cô em này trông cũng tươi ngon mọng nước phết.”

14. Chương 14: Đây Gọi Là Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

“Nha? Dao ca, Tiểu Nam nói không sai, hình như là thật sự rất tươi ngon mọng nước đấy, hắc hắc.” Một tên côn đồ khác đi đến, một bên cẩn thận nhìn thêm vài lần.

“Chúng ta không bằng. . . hưởng thụ, hưởng thụ?” Tiểu Nam nhin không được rục rịch lên.

Con gái thanh thuần như thế này, hiện tại khó tìm ah.

“Hưởng thụ cái rắm! Lão đại nói phải mang cô nàng về, người dám ăn vụng, không muốn sống nữa sạp?” Thanh niên tóc đen nhìn Khương Tiểu Ngư, cũng không khỏi có chút tâm động.

Nhưng hấn biết rất rõ, con bé này cho dù xinh đẹp, tươi ngon mọng nước, bọn hấn cũng không động vào được.

Cha của nàng nợ sòng bạc một trăm vạn, con bé này là do lão đại chỉ định phải bắt về.

Ai dám động đến?

Dù sao thì hấn cũng không dám.

Thanh niên tóc đen đang dâm dâm mà nghĩ, chỉ cần làm thỏa đáng chuyện này, địa vị trong bang của hấn cũng sẽ nước lên thuyền lên a?

Đến lúc đó đi đâu cũng có mười mấy tên tiểu đệ đi theo, gái nào mà của không được?

“Đao ca?” Tiểu Nam quay đầu lại hỏi một câu, tay vẫn túm chặt tóc Khương Tiểu Ngư.

“Mang về.” Thanh niên tóc đen bị gọi là Đao ca vùng tay lên.

“Không biết có phải hay không là lão đại coi trọng con bé này. . . Hắc hắc.” Nhị Cửu cười âm một tiếng, suy đoán.

“Bớt nói nhảm cho tao, nhanh dẫn người đi!” Đao ca trừng mắt nhìn mấy gia hỏa không nên thân này.

Đúng lúc này.

Từ một con hẻm khác, một người trẻ tuổi ăn mặc rất bình thường chậm rãi đi tới.

Đạp, đạp, đạp.

Tiếng bước chân của hắn rất nhẹ, nếu như không phải lúc này rất yên tĩnh, có thể nói là nhỏ, khó có thể nghe được. Nhưng hết lần này tới lần khác, tiếng bước chân này lại rất có tiết tấu, một một một, giống như có thứ gì đó đang nhảy nhót vậy.

Đây là một người trẻ tuổi rất thanh tú.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, trực tiếp đi thẳng về phía bên này.

Tiểu Nam hình như là khi dễ nữ nhân đến nghiện rồi, cái khí thế vẫn còn không tan, hắn hét lớn một tiếng: “Thằng mắt mù nào vậy, chẳng lẽ không thấy được người của Thanh Long bang đang làm việc?” Nói xong lời này, Tiểu Nam đột nhiên cảm thấy mình hình như vượt mặt Đao ca, vội vàng lại bỏ thêm một câu: “Đao ca, anh nói có đúng không?”

Đao ca nhìn người tuổi trẻ kia, chẳng biết tại sao, lông mi đột nhiên nhảy dựng lên.

Bọn hắn sinh hoạt vốn là đao quang huyết ảnh, Đao ca tự nhận là đã luyện được đến trình độ núi Thái Sơn có sụp cũng có thể thản nhiên mà đi tiểu, nhưng chẳng biết làm sao mà tim bây giờ lại đập rất nhanh.

Áo giác a?

Đao ca không khỏi có một chút bức bối, cười lạnh: “Thanh Long bang làm việc, không muốn thấy máu thì tránh xa một chút cho ta.”

Người trẻ tuổi kia nét vui vẻ càng đậm hơn, hắn lúc này còn cách Tiểu Nam tầm mười bước: “Thanh Long bang?”

Những tên khác đang một mực không có gì nói chuyện bổ sung luôn nói: “Đúng vậy, thức thời thì rút xa một chút.”

Người trẻ tuổi đó lại nhún nhún vai: “Ngại quá, tôi chưa từng nghe nói qua.”

“Người!”

“Thanh Long bang, chẳng lẽ là một đám khi dễ đàn bà?”

Đao ca cảm thấy rất kỳ quái, nụ cười này rõ ràng rất ôn hòa, nhưng vì cái gì mà hắn càng lúc càng cảm thấy tim lạnh thêm.

Còn không kịp suy nghĩ về cái vấn đề này, mắt hắn hoa đi, nháy mắt, người trẻ tuổi kia không biết kiêu gì đã vượt qua hơn mười bước, đi thẳng tới trước mặt Tiểu Nam, như bạn bè chào hỏi bình thường, nhẹ nhàng mà cầm cổ tay tên kia.

Đồng tử Đao ca co rụt lại.

Thật nhanh!

Lúc này, hắn kim lòng không được mà nghĩ, nếu như người trẻ tuổi kia trong tay có một thanh đao thì..., người Tiểu Nam nhất định nhiều thêm một cái lỗ đi.

Ah, không đúng.

Có lẽ không chỉ một cái.

Tiểu Nam sững sốt, hắn còn không kịp phản ứng, những người lại không có nhãn lực như Dao ca, một tên lưu manh kêu gào lên: “ĐCxxM, tiểu tử, ... con mẹ mày, chẳng lẽ muốn xen vào việc của người khác sao? !”

“Rất hiển nhiên, tao đây không gọi là xen vào việc của người khác, đây gọi là anh hùng cứu mỹ nhân.” Người trẻ tuổi hơi híp mắt lại, khoe miệng của hắn lại dần dần cong lên một độ cong tàn khốc: “Còn nữa, tao ghét nhất cái loại chửi tục.”

“Ah – ”

Lại hoa mắt, Dao ca bị ai phát hiện, chính mình căn bản là nhìn không rõ đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra, tên côn đồ vừa chửi xong đã thê lương kêu thảm một tiếng, thân hình không tự chủ được bay ra ngoài, bay bay bảy tám mét rồi đập mạnh lên tường, cuối cùng cũng ngừng lại.

Là đập?

Hay là dùng quyền?

Không có người nào có thể nhìn rõ.

Nhưng giờ phút này, kể cả Dao ca, tất cả đám lưu manh đều đánh rùng mình một cái. Mặc kệ tiểu tử này ra tay như thế nào, nhưng là một người bình thường, lại có thể tùy tiện đem một người sống to lớn ném ra xa bảy tám mét?

“Ah – bỏ, bỏ tay. . . Ah. . . Đau! Dao ca cứu em!” Tiểu Nam đột nhiên kêu loạn lên, cả khuôn mặt đỏ bừng, Dao ca nhìn thấy, nhất thời mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng.

Cũng không thấy người tuổi trẻ kia có thêm động tác gì, tay Tiểu Nam vốn túm tóc Khương Tiểu Ngư đứng là bị người tuổi trẻ kia bóp cho đổi hình dạng, thanh âm ghê người vang lên không ngớt.

Không cần phải nhìn, chỉ cần nghe thấy tiếng kia, đã biết rõ tay Tiểu Nam đã bị phé đi.

Những người khác thấy thế, con mắt đều sắp lồi ra. Cái gì thế?

Quán quân đấu vật thế giới?

*** nó chứ.

Chơi người cũng đừng quá kinh khủng như vậy đi?

Tóc Khương Tiểu Ngư được buông ra, cả người như là thoát lực, ngã ngồi dưới đất. Nàng biết mình được người cứu rồi, lúc này mới kịp thấy rõ người cứu nàng là ai.

“Tiêu, Tiêu Phàm?” Khương Tiểu Ngư sững sốt.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới, người cứu nàng, vậy mà lại là tên ngồi cùng bàn mới nhận thức không đến hai ngày.

Tiêu Phàm tiện tay đem Tiểu Nam ném ra xa, hắn nhìn Khương Tiểu Ngư, mỉm cười: “Nếu bạn hô cứu mạng, có lẽ đã đụng phải người giống như mình chạy đến anh hùng cứu mỹ nhân.”

Khương Tiểu Ngư hơi mấp máy môi, xong cũng không nói nên lời.

“Bạn không sao chứ?” Tiêu Phàm thấy Khương Tiểu Ngư không nói lời nào, hỏi một câu.

Bỗng dưng, Khương Tiểu Ngư khóc.

Người không dễ dàng rơi lệ như nàng, trong cùng một ngày rơi nước mắt hai lần.

Lần thứ nhất, nàng vì nàng bị ai nhân sinh mà rơi nước mắt. Lần thứ hai, là vì cảm động sao?

Khương Tiểu Ngư phát hiện, nguyên lai đây là lần đầu tiên nàng được ném loại tư vị cảm động như thế này. Giữa mệnh mong tuyệt cảnh, chung quanh là một mảnh đen tối, đã có một nụ cười, chiếu sáng hắc ám quanh nàng.

“Bạn không sao chứ?”

Một sát na cảm động, Khương Tiểu Ngư nhớ kỹ câu nói của Tiêu Phàm..., còn cả cái dáng vẻ tươi cười ấy.

“Ngất mắt, sao mà cậu lại khóc?” Tiêu Phàm cảm thấy rất đau đầu, không phải đã cứu được nàng sao? Thế nào mà lại khóc bù lu bù loa lên vậy.

Chẳng lẽ là bị sợ hay sao?

Không hiểu lòng của nữ nhân, Tiêu Phàm chỉ có thể đoán đoán như thế.

Tiêu Phàm bắt đắc dĩ nhún nhún vai, hẳn cũng không biết như thế nào để ứng phó với một cô gái đang thút thít nỉ non. Từ xưa đến nay, thì chỉ có tỷ tỷ mới khóc trước mặt hắn.

“Nhắm mắt lại.”

Chẳng biết tại sao, lời Tiêu Phàm như có ma lực, Khương Tiểu Ngư rất nhu thuận mà nhắm mắt lại, thậm chí cũng không nghĩ gì.

Tiêu Phàm cười, có một số hình ảnh, tốt hơn là không nên để nữ nhân thanh thuần này chứng kiến thì tốt hơn.

Brừm.... ——

Két!

Theo tiếng động cơ ầm ầm, cộng với một tiếng phanh chói tai, một chiếc Lamborghini xanh thẫm cực kì hoa lệ đỗ ngay cách đó không xa.

“Người, tên hỗn đản này! Đi nhờ xe bà cô ta xong đã muốn vỗ mông chạy? Làm gì có chuyện dễ như vậy?” Tạ Vi Vi nghiêng răng nghiêng lợi từ trong Lamborghini chạy ra, đang muốn xắn tay áo tìm Tiêu Phàm tính sổ, lại phát hiện tình huống trước mắt có vẻ phức tạp.

Một nữ sinh khóc bù lu bù loa, đang nhắm mắt lại.

Còn có cách đó không xa có một đám người.

“Bọn họ là ai?” Tạ Vi Vi không khỏi có chút sững sốt.

15. Chương 15: Nam Nhân Làm Việc, Nữ Nhân Trật Tự!

Tiêu Phàm nhàn nhạt nhìn sang Tạ Vi Vi một cái, không nói thêm lời nào, quay đầu đi.

Không thấy?

Tên hỗn đản này coi mình như không khí?

Nội tâm Tạ Vi Vi, vô danh lửa giận bắt đầu thiêu đốt, nàng chân đi giày cao gót tám phân, một bước đã gần trước mặt Tiêu Phàm, trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn: “Người coi thường ta? Bọn hắn rốt cuộc là ai?”

Không thể không nói, hiện tại Tạ Vi Vi hai tay chống nạnh, trông cũng mang theo vài phần khí thế.

Nhưng hết lần này tới lần khác nàng đụng phải Tiêu Phàm.

Khí thế?

Tiêu Phàm rất khinh thường.

Khí thế ? chỉ là phù vân mà thôi.

“Nam nhân làm việc, nữ nhân trật tự.”

Tạ Vi Vi vốn đang lửa giận đầy mình, muốn phát tiết ra, nhưng lúc nàng cùng Tiêu Phàm đối mặt lại phát hiện ra cái gì nàng cũng không nói ra được.

Mất hắn, có sát khí. Chẳng biết tại sao, giờ khắc này, Tạ Vi Vi kì lạ không được mà nghĩ như vậy.

OK đầu đây với nữ nhân đáng ghét này, Tiêu Phàm mới đi về hướng một tên côn đồ còn sót lại đang đứng cùng Đào ca, hỏi: “Vừa rồi là người khi dễ nàng?”

Tên côn đồ này sững sốt một chút, vô ý thức gật đầu. Nhưng sau một khắc, hắn liền hối hận vô cùng.

Hắn là lưu manh mà, thành thật như vậy làm gì nhỉ?

Ít nhất thì cũng nói phét một cái a.

Sau một khắc, hắn trở mắt nhìn để giày Tiêu Phàm cách mặt của mình càng lúc càng gần, như là con dẫu ngân hàng vậy, gọn gàng mà linh hoạt,

“BA” một cái, Tiêu Phàm một cước đạp văng cả người lẫn mặt tên này ra ngoài.

Tiêu Phàm cũng lười cùng tên kia nhiều lời.

Bởi vì hắn biết rõ, một cước này đạp ra, người bình thường chắc chắn là sẽ ngất đi.

Giải quyết ba tên tiểu đệ xong, rốt cục đến phiên chính chủ. Tiêu Phàm quay đầu, lẳng lặng nhìn Đào ca, nửa ngày, hắn mới hé mắt, cười: “Tại sao phải tìm nàng gây phiền toái?”

Đã có vết xe đổ của ba tiểu đệ lúc trước, hiện tại Đào ca phải thành thật mà hồi đáp: “Phụ thân nàng nợ chúng tôi một trăm vạn, lão đại của chúng tôi để cho chúng tôi đi đòi người trở về.”

“Một trăm vạn?” Tiêu Phàm mắt lóe tinh mang: “Hôm nay ta xem như cho các người một bài học, chẳng quản đám các người là Thanh Long bang hay Thanh Trùng bang, từ nay về sau, không được tìm nàng gây phiền toái, rõ chưa?”

Đào ca nhanh thoát ra một tầng mồ hôi lạnh, tuy tướng mạo tên thanh niên này rất thanh tú, trẻ tuổi lại nói chuyện bình thản, nhưng Đào ca vẫn nhạy cảm phát hiện được, giữa những lời đó có một cỗ sát khí nhàn nhạt tỏa ra.

Cỗ sát khí này bị phát hiện ra, đáy lòng Đào ca dần dần phóng đại, cỗ sát khí này hóa thành vô số đao cắt, để cho lồng ngực Đào ca từng đợt co rút đau đớn.

Tiểu tử này, có lẽ đã từng giết người.

Ánh mắt Đào ca bỗng dừng ngưng trọng lên rất nhiều.

Hắn không tự chủ được mà có ý nghĩ này, tuy nhiên lại cảm thấy rất vớ vẩn.

Cái gọi là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Nghĩ đến thân thủ mà Tiêu Phàm vừa triển lộ, Đào ca cho dù nội tâm có ngàn vạn cái không muốn, cũng không khỏi chịu thua: “Huynh đệ, việc hôm nay, là do huynh đệ chúng ta mất mặt, đá thiết bản, ở chỗ này xin tạ lỗi với huynh đệ. Nhưng bộ dạng như vậy, ta không có biện pháp ăn nói với lão đại của chúng ta.”

Đào ca mặc dù là chịu thua, nhưng lời nói vẫn còn có chút hương vị không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Tiêu Phàm lắc đầu, cười nhạt một tiếng: “Ta lặp lại lần nữa, nếu đến tìm nàng gây phiền toái, thì các người sẽ biến thành phiền phức của ta. Nói thật, ta rất sợ phiền toái, cho nên đều ưa thích đem phiền toái bóp chết trong trứng.”

“Huynh đệ, tất cả mọi người đều là người lẫn lộn, làm việc phải lưu một đường, ngày sau dễ gặp mặt, không cần tuyệt tình như vậy a?” Lúc nói lời này, Đào ca hơi nghiêng người, tay trái lạng lẽ sờ về phía bên hông.

“Ngại ngần, ta chỉ là một học sinh. Hơn nữa ta rất sợ phiền toái, cho nên làm việc gì đều thích làm tuyệt.”

Học sinh?

Đào ca ngây ra rồi.

Ở bên, Tạ Vi Vi nghe được câu này, không khỏi lại khó chịu. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nàng căn bản khó mà tin được, tên này lại là một học sinh.

Nàng cảm giác hai chữ này đặt ở trên người Tiêu Phàm là vũ nhục cái thân thánh của học sinh.

Tạ Vi Vi oán hận nghĩ thầm.

Ai mà tin?

Dù sao hiện tại Dao ca đúng là không tin.

“Hát!”

Dao ca nghĩ nghĩ, rốt cục vẫn rút ra một thanh tiểu đao sau lưng. Mặc dù biết tiểu tử này thân thủ không tệ, nhưng bởi vì cái gọi là võ lâm cao thủ cũng sợ dao thái rau. Tiểu tử này tay không tác sát, chẳng lẽ còn có thể lật trời hay sao?

Hắn sở dĩ được gọi là Dao ca, cũng là bởi vì thanh tiểu đao này.

Trong chốc lát, Dao ca xuất kỳ bất ý, ở trước người Tiêu Phàm chém ra một mảng hàn mang, chuôi này tiểu đao nho nhỏ này được Dao ca múa ra tiếng gió vù vù, chiêu thức nhìn càng thêm hoa lệ.

Một tiếng ‘Dao ca’ ở Thanh Long bang cũng không phải là kêu không!

Tiêu Phàm giống như không có kịp phản ứng gì, vẻ tươi cười trên mặt không chút nào biến hóa.

Đã là tiểu tử người không thức thời, vậy cũng đừng trách Dao ca ta tâm ngoan thủ lạt rồi. Dao ca múa tiểu đao, trong lòng nghĩ thầm.

Trong lòng của hắn rất rõ, những thứ khác đều là hư ảo, sát chiêu chính thức là đang nhắm thẳng đến đôi mắt của tiểu tử này mà đâm vào. Nếu là trúng, một mắt Tiêu Phàm chắc chắn sẽ bị phé đi.

Tạ Vi Vi nhìn thấy Dao ca rút đao, liền ngậy ngẩn cả người. Sau đó ngay lúc hắn xuất đao, Tạ Vi Vi rất nhanh phản ứng lại, vội hô lên: “Hỗn đản kia, tránh mau ra!”

Liền cả Tạ Vi Vi nàng cũng không rõ ràng lắm, mình rất hận tên này, nhưng làm sao lại nhắc nhở hắn vậy?

Cắt không đứt, tâm còn loạn.

Lúc đó, Tạ Vi Vi phát hiện cổ hận ý tựa hồ đã rối loạn.

Nàng đến tìm hắn, rốt cuộc là để làm gì?

Tiêu Phàm trên mặt nét vui vẻ càng thêm đậm rồi.

Kỳ thật, thế gian này chỉ có hai loại cười. Một loại là làm cho người nhìn sẽ thấy ấm áp, một loại khác, lại làm cho người ta phát lạnh.

Tiểu đao sắp đâm vào mắt Tiêu Phàm, Dao ca nhìn vào đôi mắt trong veo kia, cả cái bộ dáng tươi cười càng lúc càng đậm nữa, hắn không hiểu sao lại rung mình một cái.

Tiểu tử này, có chút tà môn.

Dao ca lúc này lại mong một đao kia đừng đâm chệch ra ngoài.

Hối hận?

Trong từ điển của lưu manh, vĩnh viễn cũng sẽ không hai chữ này.

Cũng không thể có.

Bởi vì lưu manh là liều mạng, một khi đã có hối hận thì sẽ không còn là một tên lưu manh có thể dốc sức liều mạng được nữa.

Tim Tạ Vi Vi sắp nhảy lên tận cổ rồi.

Nàng phát hiện, Khương Tiểu Ngư có vẻ còn khá hạnh phúc. Bởi vì mắt của nàng đang nhắm, căn bản cũng không biết chuyện gì xảy ra. Đương nhiên, Tạ Vi Vi lúc này còn không biết nàng tên Khương Tiểu Ngư.

Rốt cục, Tiêu Phàm xuất thủ!

Tay phải của hắn, đột ngột lao vào giữa đám đao quang kia!

Đao ca âm thầm vui vẻ, không nghĩ tới tay Tiêu Phàm cứ như vậy mà duỗi vào. Tuy không thể phé đi hai mắt, nhưng có thể phé đi tay phải của hắn, vậy thì nắm chắc thắng lợi trong tay rồi.

Tay còn có thể ngăn được đao?

Đao ca không nghĩ tới là có loại khả năng này.

Trừ phi tiểu tử là đồng nhân, nếu không, dùng vô số kinh nghiệm của hắn, tay là thịt đập vào, không thể ngăn cản đao kiếm.

Nhưng rất nhanh, một điểm mừng thầm của hắn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bởi vì hắn vô số đao quang cũng biến mất không thấy.

Đao ca giờ khắc này rất đau xót phát hiện, nguyên lai là cái này tay, ngoại trừ có thể ngăn được đao, còn có một loại khả năng khác.

Chính là kẹp.

Tay Tiêu Phàm, vậy mà xuyên qua một đám đao quang, ngón trở cùng ngón giữa kẹp chặt lấy cái lưỡi dao mỏng, không chút sút mẻ.

“Đối với ta động đao, là phải trả giá thật nhiều.” Hai con mắt Tiêu Phàm híp lại, vẫn một bộ dáng tươi cười cực kì vô hại.

16. Chương 16: Cắt Tụ Cắt!

Tạ Vi Vi khẽ nhếch cái miệng nhỏ của mình lên, hình như cũng quên mất việc phải khép lại như thế nào.

Một điểm lo lắng vu vơ kia cũng rất nhanh chóng mà tan thành mây khói.

Nhìn Tiêu Phàm đại phát thần uy, đáy lòng nàng chỉ thốt ra được ba chữ.

Quá đẹp trai a!

Nhưng rất nhanh, trong lòng lại hung hăng khinh bỉ bản thân.

Nàng làm sao có thể có loại suy nghĩ này? Tạ Vi Vi nàng cùng với tên hỗn đản kia nhất định là chính tà bất lưỡng lập, hừ hừ.

Lúc này Tiêu Phàm làm sao mà biết, Tạ Vi Vi trong nháy mắt lại có thể sinh ra nhiều cách nghĩ như vậy được. Hắn đang dễ dàng dùng hai ngón tay kẹp lấy tiểu đao của Đao ca, nhàn nhạt nói một câu: “Động đao với ta, sẽ phải trả giá thật nhiều.”

Cái dáng vẻ tươi cười của hắn, trong mắt Đao ca lúc này lại biến thành nụ cười của một tên ác ma.

Mặt Đao ca trắng bệch ra rồi.

Trắng, rất trắng.

Trong truyền thuyết tay không chặn đao?

Hay là Lục Tiểu Phụng Linh Tê Nhất Chỉ?

Đao ca bây giờ rất muốn tạt cho chính mình mấy cái bạt tai, để cái đầu hắn thanh tỉnh lại một ít. Đây còn là thế kỷ hai mươi mốt sao? Hay là mình xuyên việt đến thế giới võ hiệp rồi?

Người đàn ông nào cũng đều từng có một giấc mộng võ hiệp, Đao ca cũng không phải là ngoại lệ. Không thể không nói, Tiêu Phàm dùng một chiêu này đùa nghịch, trông rất khốc, rất đẹp trai, nhưng Đao ca lại bị ai nhận ra, khi việc này phát sinh ở trên người mình, hắn làm thế nào cũng cao hứng không nổi nữa.

“Tôi phục rồi.” Đao ca chán nản nói.

Từng có vĩ nhân nói qua, nắm đầm to hơn mới là chân lý.

Lời cổ nhân quả thật là không sai ah.

Dưới sự cường thế của Tiêu Phàm, Dao ca vốn không phục, cũng bị đánh cho phục rồi.

“Phục rồi hả?”

“Phục rồi.”

“Cho dù mày có phục, nhưng đã động dao thì phải xuất chút lợi tức.”

Dao ca cắn răng nói: “Anh muốn như thế nào?”

Tiêu Phàm trầm ngâm nửa ngày: “Lão đại của mày không phải muốn có một câu trả lời thỏa đáng sao? Tao hiện tại sẽ ày một câu trả lời thỏa đáng.”

Dao canghe Tiêu Phàm nói những lời này, tim gan phèo phổi đều nhảy dựng lên, có một loại dị cảm bất tường chạy khắp toàn thân, trong mắt hắn, nụ cười kia càng ôn hòa thì lại làm cho lòng người ta càng lạnh, sau đó càng lúc càng mơ hồ, biến thành một cái nước xoáy giống, để cho hắn tìm lòng không được mà cuốn đi vào.

Chẳng biết lúc nào, thanh tiểu đao bảo bối của Dao ca đã rơi vào tay Tiêu Phàm. Tiêu Phàm cầm nó ở trong tay mà vuốt vuốt vài cái, cảm thán: “Đúng vậy, đao rất sắc, cắt sẽ rất gọn gàng.”

Cắt?

Dao ca sửng sờ.

“Cắt cái gì?”

“Mày cứ nói đi?” Tiêu Phàm nở nụ cười, giơ tay chém xuống.

Dao ca chỉ cảm thấy hoa mắt, bàn tay trái hơi mát đi, trong chốc lát nhẹ bẫng đi một ít. Đợi Tiêu Phàm đem thanh tiểu đao dính đầy máu trả lại cho hắn, Dao ca mới cảm giác được một cổ đau nhức kịch liệt tận xương cốt, đau đến mức hắn phải nhe răng nhếch miệng lên.

Miệng hắn có há, nhưng lại một câu cũng không kêu ra.

Chỉ có mặt là đỏ bừng lên.

Vạn nhất gào lên lại làm tên ma quỷ này mất hứng, tặng thêm ột đao nữa thì biết làm sao?

Hậu quả lúc đó thì không có cách nào mà thừa nhận nổi nữa.

Trước đây ai mà nghĩ tới hắn nói cắt là cắt ngay?

Ngón út đầm đìa máu của Dao ca rơi trên mặt đất, hắn lại căn bản không dám ngồi xuống để nhặt lên. Cả hừ cũng không dám hừ một tiếng nào, Dao ca cứ như vậy bụm lấy bàn tay, bụm chặt, ngoan ngoãn chờ đợi người trẻ tuổi này xử lý.

“Còn không đi, muốn đợi để tao cắt thêm ột đao nữa à?” Tiêu Phàm thấy không khí hình như có chút nặng nề, liền không nhịn được đùa một câu.

“Đa tạ hạ thủ lưu tình.” Dao ca toàn thân mồ hôi đầm đìa, cái gọi là tay đứt ruột xót, loại thống khổ đoạn chỉ này không phải bình thường, dù sao là Dao ca bây giờ cũng đang muốn lặn ngay ra đất mà vật vờ đây.

Phun được một câu như vậy, hắn ngồi xổm xuống, nhặt ngón út lên, thuận tiện một cước đá tỉnh Tiểu Nam, rồi mỗi tên công một tên, chặt vật chạy đi.

Trong đầu Dao ca vẫn không ngừng quanh quẩn câu nói cuối cùng của ác ma kia.

“Lần sau, sẽ không phải là chặt ngón tay.”

Mấy tên côn đồ, trong mắt Tiêu Phàm chẳng qua là trò khôi hài mà thôi.

Người ngoài nhìn thì thấy đánh nhau có vẻ rất kịch liệt, kỳ thật đối với Tiêu Phàm, nó so với tập thể dục cũng không bằng.

“Tốt rồi, có thể mở mắt ra rồi.”

Tiêu Phàm lúc này mới phát hiện, Khương Tiểu Ngư thật sự ngoan ngoãn nghe lời hắn nói, vẫn đang một mực nhắm mắt lại, nhắm đến tận bây giờ.

Nhìn khuôn mặt Khương Tiểu Ngư không đeo kính, bộ dáng lại khấn trương hề hề, Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy Khương Tiểu Ngư thật sự rất đáng yêu.

Khương Tiểu Ngư ah một tiếng rồi mở mắt, vì kính của nàng bị một cái tát của Tiểu Nam đánh bay đi, cho nên chung quanh nhìn thấy cũng rất mơ hồ. Khương Tiểu Ngư hơi hí hai con mắt lại, muốn nhìn rõ ràng một ít.

Những người khác thì không nhìn thấy, chỉ thấy được Tiêu Phàm đang cười tủm tỉm.

“Đám người kia. . . đều đi nha. . . ?” Khương Tiểu Ngư lại càng hoảng sợ, nàng cảm giác được khí tức của Tiêu Phàm như phun đến trên mặt của mình nên theo phản xạ hơi tránh về sau, hơi run giọng hỏi.

“Đều đi rồi, đám người đó về sau sẽ không tìm cậu gây phiền phức.” Tiêu Phàm dứt lời, nghĩ nghĩ, lại nhin không được bổ sung thêm một câu: “Có lẽ là như thế đi.”

Những việc như thế này, ai nói được rõ ràng?

Tất cả đều phải xem một ngón tay của tên Đào ca kia có đáng giá một trăm vạn hay không thôi.

Hắn khe khẽ thở dài, liếc Khương Tiểu Ngư một cái, có vẻ như đã hiểu, hoàn cảnh như thế nào mới có thể tạo ra cái tính cách hướng nội như của Khương Tiểu Ngư hôm nay.

Mỗi người đều có nhân sinh của mình.

Khương Tiểu Ngư cũng thế.

Tiêu Phàm cũng là như thế.

Tiêu Phàm vốn cũng không muốn can thiệp vào sinh hoạt của người khác quá nhiều, nhưng không biết tại sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy nữ hài nhu nhược này, hắn đã sinh lòng thương cảm, nên hôm nay mới nhin không được mà xuất thủ.

Thương cảm sao?

Tiêu Phàm nội tâm cười cười tự giễu, hắn có tư cách gì mà thương cảm người khác?

Lúc này, Tạ Vi Vi cuối cùng cũng từ một màn vừa rồi phục hồi lại tinh thần.

Nàng nhìn về phía Tiêu Phàm, ánh mắt giống như đang nhìn một người ngoài hành tinh vậy, trừng to tròn mắt: “Bạn thật sự đã cắt đầu ngón út của hắn?”

“Đã cắt.” Tiêu Phàm thản nhiên nói.

Tạ Vi Vi nhìn bãi máu trên mặt đất, dần dần bình tĩnh lại: “Bọn hắn là người Thanh Long bang, bạn thật sự không sợ bọn họ trả thù?”

Khương Tiểu Ngư nghe vậy, trên mặt càng lo lắng cùng áy náy.

“Bạn sao còn không đứng lên?” Tiêu Phàm nhìn thấy Khương Tiểu Ngư vẫn còn ngồi dưới đất.

“Mình. . . chân mình bị tê.” Khương Tiểu Ngư cúi thấp đầu xuống, cái cổ nổi lên một mảnh phấn hồng nhàn nhạt.

Tiêu Phàm giật mình. Khương Tiểu Ngư ngồi ở tư thế này lâu như vậy, chân tê rần thì cũng là bình thường.

“Để mình đỡ bạn đứng lên đi.” Tiêu Phàm dứt lời, vươn tay muốn đỡ Khương Tiểu Ngư lên.

“Người đừng động nàng, để cho ta tới.” Tạ Vi Vi hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, nhin không được nhớ tới tình cảnh ngày nào đó, môi lại có chút run lên. Tên này chính là một tên sắc lang điển hình, tuyệt đối không thể để cho hắn chà đạp hết người này lại đến người khác.

Tiêu Phàm cũng không thèm để ý, mắt là mọc trên mặt người khác, muốn trừng thì trừng, dù sao thì cũng chẳng thiếu đi tí thịt nào.

“Người định làm như thế nào?” Tạ Vi Vi hỏi.

“Cái gì mà làm như thế nào?”

“Thanh Long bang ah! Bọn hần là địa đầu xà, chẳng lẽ người không sợ?” Tạ Vi Vi dậm chân, như kiểu chỉ tiếc rên sắt không thành thép vậy.

“Sợ?” Tiêu Phàm nở nụ cười, nhìn thẳng mắt Tạ Vi Vi: “Cô cảm thấy tôi sẽ sợ?”

Tạ Vi Vi bị đôi mắt thâm thúy có chút quá phận kia nhìn, cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, không khỏi dời ánh mắt đi chỗ khác. Nhưng nàng vẫn không phục, bổ thêm một câu: “Hừ, chẳng qua chỉ đánh mấy tên tép riu mà thôi, phải biết rằng, song quyền nan địch tứ thủ, người cho rằng người là Triệu Tử Long, một ngựa xông thẳng về phía trước à? !”

Tiêu Phàm không nói gì.

Đột nhiên, hần thở dài một hơi.

Cũng không nhìn Tạ Vi Vi nữa.

Trong mắt hần không ngừng lập loè, giống như đang nhớ tới thứ gì đó.

“Đây là trật tự cái địa hạ thế giới mà Tạ Thiên Hào chương quản sao, xem ra cũng chẳng ra gì.”

17. Chương 17: Cậu Tin Tưởng Vào Duyên Phận Sao?

Khi Tạ Vi Vi lái Lamborghini về đến nhà, cảm giác nội tâm tựa hồ có chút nặng nề.

“Đây là trật tự cái địa hạ thế giới mà Tạ Thiên Hào chương quản sao, xem ra cũng chẳng ra gì.”

Tạ Vi Vi hung hăng đạp mạnh phanh, trong đầu lại không ngừng quanh quẩn cái câu cuối cùng của tên kia.

“Đại tiểu thư đã vùi!”

Một trung niên phụ nhân đứng trước Tạ gia đại môn nhìn thấy xe của Tạ Vi Vi, mặt mày hớn hở, bộ dạng kia giống như trúng giải độc đắc, được những mấy trăm vạn vậy.

Không phải chỉ là cùng phụ thân giận đối phụ thân mà chạy ra ngoài sao, mà đây cũng có phải lần đầu tiên đâu, cần gì hưng phấn như vậy?

Nhìn thoáng trung niên phụ nhân kia, Tạ Vi Vi trầm nghĩ.

Một trung niên nam nhân mặc âu phục màu đen lẳng lẳng đứng ở giữa sân, thần sắc như không hề bận tâm, năm tháng tàn khốc để lại dấu vết không cách nào mà phai mờ được ở trên mặt của hần, tóc mai đã điểm bạc.

Nhìn cái xe Lamborghini đi vào trong sân, vẻ không hề bận tâm của trung niên nhân rốt cục xuất hiện một chút biến hóa, nhưng rất nhanh lại ẩn vô ảnh vô tung.

“Vi Vi, con về rồi à.”

Tạ Vi Vi vốn cũng không muốn để ý đến, cứ như vậy mà đi qua.

Đây là người cho nàng hết thủy, rồi cũng lại hủy của nàng hết thủy.

Nhưng lúc sắp bước qua người Tạ Thiên Hào, Tạ Vi Vi nhin không được dừng lại một chút, hỏi: “Ông biết Thanh Long bang?”

“Ba biết rõ.” Trầm mặc nửa ngày, trong mắt hiện lên một tia quang mang, nhàn nhạt gật đầu.

“ . . . ” Tạ Vi Vi trầm mặc, không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi vào đại môn Tạ gia.

Tạ Thiên Hào thở dài một hơi.

Lúc này, hần như thương lão đi rất nhiều.

Tất cả thành như vậy, đều là do lỗi của hân.

Tất cả, đều sai tại hân.

Nếu như không phải ngày đó, Vi Vi há lại hận hân đến tận xương tủy, từ nay về sau không hề gọi hân một tiếng “Ba ba”?

“Lão Cao.”

Tạ Thiên Hào trầm mặc nửa ngày, bỗng dưng trầm một câu.

“Lão bản, có chuyện?”

Tạ Thiên Hào vừa dứt lời, từ một thân cây ở Tạ gia đại viện, đột nhiên đi ra một hán tử lưng hùm vai gấu.

“Thanh Long bang, tra cho ta.” Ngắn gọn sáu chữ, trích địa hữu thanh (trần ngập khí phách).

“Vâng, lão bản.” Lão Cao khom người nói.

Tạ Vi Vi vội vàng đi trở về phòng mình, khóa chặt cửa lại.

Nàng dựa lưng vào cửa, hai mắt nhìn lên trần nhà, có chút thất thần.

“Người hỗn đản này, bây giờ rước lấy phiền phức a.” Nửa ngày, ở trong gian phòng không có một bóng người, Tạ Vi Vi đột nhiên mắng một câu, nhưng giọng điệu kia lại làm cho người nghe không nghe ra đây là hận hay là tức.

Tạ Vi Vi rất rõ ràng, ở Phong Thành, nếu như Thanh Long bang chỉ là bất nhập lưu tiểu bang phái, vậy căn bản là không vào được trong mắt Tạ Thiên Hào. Nếu Tạ Thiên Hào biết Thanh Long bang, vậy thì chỉ có thể đại biểu ý tứ.

Thanh Long bang, không đơn giản.

.....

Ngày hôm sau.

Khi Tiêu Phàm bước chân vào phòng học lại phát hiện Khương Tiểu Ngư đã ngồi ở chỗ của nàng.

Vẫn là một bộ dáng cúi đầu, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Tiêu Phàm mỉm cười, chậm rãi đi trở về chỗ của mình, ngồi xuống.

“Bọn họ không tìm đến làm phiền bạn nữa đi a?”

Tiêu Phàm nói lời này cũng coi như không, đem qua, đoán chừng là cái kia mà Đào ca chắc vẫn còn ở trong bệnh viện kêu gào bác sĩ nói lại đầu ngón út đi.

Như thế nào mà có thể rảnh để đi tìm Khương Tiểu Ngư gây chuyện?

Quả nhiên, Khương Tiểu Ngư lắc đầu, đề thấp thanh âm, nói: “Ngày hôm qua. . . Cám ơn bạn.”

“Tiện tay mà thôi.” Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng.

Hân nghĩ nghĩ, hình như mình cũng không làm cái gì, không phải chỉ là đập người khác mấy đập, sau đó hơi nhúc nhích dao nhỏ, cắt một đầu ngón tay xuống thôi sao, đúng là chuyện thuận tay mà làm.

Khương Tiểu Ngư hôm nay lại đeo một cái kính đen giống y như cũ, cặp kính cũ bị vỡ, Tiêu Phàm không nghĩ tới là Khương Tiểu Ngư còn có một cái dự phòng. Không biết là Khương Tiểu Ngư đến cùng là có bao nhiêu cái nữa.

Nàng xuyên qua tròng kính mà lén lút nhìn Tiêu Phàm, muốn nhìn rõ xem gia hỏa ngồi cùng bàn này rốt cuộc là người thế nào.

Người ta thường nói, con mắt là cửa sổ tâm hồn.

Nhìn thấu ánh mắt của một người, đại biểu việc người đã hiểu thấu hân.

Nhưng rất nhanh, Khương Tiểu Ngư phát hiện, đối diện đôi mắt thâm thúy kia, bị nhìn thấu chỉ có thể là chính nàng.

Khương Tiểu Ngư vội vàng tránh mắt đi, không dám nhìn hấn nữa.

Lúc đó, Khương Tiểu Ngư cảm thấy, bên ngực trái như có con thỏ đang bình bịch nhảy vậy.

Tiêu Phàm đem mọi phản ứng của Khương Tiểu Ngư thu vào trong mắt, không nói thêm gì. Kỳ thật ra, loại phiền toái này đối với Tiêu Phàm cũng không to tát gì, nên ngay từ đầu, Tiêu Phàm mới để những người kia trở về.

Phải giúp nàng sao?

Tiêu Phàm cứ suy tư về vấn đề như vậy.

Nếu như nói cuộc sống là một cái chảo nhuộm lớn, vậy thì mỗi người đều đang ở trong đó mà đau khổ giãy dụa, bị nhuộm lên đủ mọi màu sắc. Tiêu Phàm tự nhận là mình không phải thánh nhân, cho nên hấn cũng không ngu như đám người đó, vô tư đi trợ giúp thế nhân được.

Mỗi người đều có cuộc sống của mình, cực khổ của riêng mình.

Ngọt bùi cay đắng, là hương vị mà mỗi người trong cả đời phải nhắm nháp hết, người khác thì có lý do gì để mà làm hộ đây.

Tiêu Phàm biết, Khương Tiểu Ngư là một cô gái rất quật cường.

Nàng tuyệt đối sẽ không chủ động hướng Tiêu Phàm xin giúp đỡ.

Dù là Tiêu Phàm ngày hôm qua đã từng cứu được nàng một lần, nàng sẽ chỉ ở cảm kích trong lòng, sẽ tuyệt đối không được một đòi hai.

“Khương Tiểu Ngư, bạn tin tưởng duyên phận không?”

Khương Tiểu Ngư sững sờ, cặp kia sau hai tròng kính xẹt qua một tia kinh ngạc. Nàng thật sự không rõ là Tiêu Phàm vì sao lại nói ra một câu kinh người như vậy.

Nhớ tới tới hôm qua, nhớ tới nụ cười ấm áp ấy, Khương Tiểu Ngư rất muốn nói cho hấn biết: Mình tin tưởng.

Nhưng cuối cùng là nàng vẫn không nói ra miệng.

Cũng không dám nói ra.

Tin tưởng thì như thế nào?

Mà không tin thì lại như thế nào?

Tất cả cũng sẽ không thay đổi gì.

Nàng vẫn là Khương Tiểu Ngư.

Hấn vẫn là Tiêu Phàm.

“Mình cũng vốn là không tin.” Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng, trong mắt xẹt qua một tia cô đơn mà không ai kịp nhận ra: “Hiện tại bạn ngồi ở bên cạnh mình, mình sẽ tạm thời cho rằng đó là một loại duyên phận a.”

Cho nên, Tiêu Phàm quyết định phải giúp nàng.

Tiêu Phàm dứt lời, tùy tiện lôi ra một trang giấy, viết xuống một chuỗi số, nhẹ nhàng đặt trước mặt Khương Tiểu Ngư: “Cho nên mình quyết định giúp bạn một lần. Cho dù bạn gặp khó khăn gì, chỉ cần gọi cú điện thoại này, mình sẽ tới cứu bạn.”

Mình sẽ cứu bạn.

Bốn chữ này, như là hứa hẹn.

Giống như câu phật niệm kinh điển của Phật gia, mỗi chữ mỗi câu đều khắc vào sâu thẳm nơi nội tâm Khương Tiểu Ngư.

Giống như ma xui quỷ khiến, Khương Tiểu Ngư cẩn thận từng tí một đem tờ giấy kia gấp lại.

Giờ phút này, chính cô ta cũng cảm thấy kỳ quái, mình vốn là không định như vậy.

Nàng giống như là cá chìm vào trong nước, dù biết rõ kết cục, nàng cũng vẫn tình nguyện chết ở trong nước.

Đã giúp nàng lần thứ nhất a.

Tiêu Phàm nghĩ vậy.

Là đồng tình cũng tốt, hay thương hại cũng được.

Là cái gì cũng không còn trọng yếu nữa.

18. Chương 18: Theo Dõi!

Sinh hoạt của một học sinh, phong phú mà cũng buồn tẻ.

Đây là so với sinh hoạt trước kia của Tiêu Phàm mà nói thôi.

Nhiều khi, hắn cảm thấy, tỷ tỷ mình an bài con đường này, hình như có chút mộng ảo, có lẽ phải nói, là hư ảo mới đúng.

Tiêu Phàm luôn có một loại cảm giác không rõ, cái kiểu sống an nhàn đến quá phận này, không nên xuất hiện trên người hắn mới phải.

Hắc sắc giới chỉ trong tay trái dưới ánh mặt trời tỏa ra kỳ dị hào quang, Tiêu Phàm nhìn nó, khóe miệng nhếch lên mà tự giễu.

Cười cái gì nhỉ?

Cười ông trời, cười đây, cười cái thế gian này sao mà bất công thế.

Tiêu Phàm vào buổi tối thì chưa bao giờ xuất hiện ở phòng học cả.

Tuy là các học sinh ban ba khác, buổi tối đều sẽ tự động trở lại phòng học để tự học. Nhưng mà Tiêu Phàm hắn rất tự nhiên coi thời gian buổi tối là thời gian dành cho nghỉ ngơi thư giãn.

Xem ra là mình vẫn không có phong phạm của một học sinh ah.

Tiêu Phàm âm thầm tắc lưỡi cảm khái.

Đã xong một ngày, hắn vẫn như bình thường, chậm rãi đi ra khỏi Tỉnh Hải cao trung. Mấy ngày này trôi qua rất bình tĩnh, Thanh Long bang hình như cũng không tìm Khương Tiểu Ngư gây phiền toái gì nữa, Tiêu Phàm cũng vui vẻ hơn vì được thanh nhàn.

Đột nhiên, lông mày hắn nhăn lại.

Xong lại rất nhanh giãn ra.

Giống như cái gì cũng chưa phát sinh qua vậy.

Nhưng mấy đạo ánh mắt lẳng lẽ ác liệt lại như mọc rễ trên đầu hắn, có lá cũng đi không được.

Ai vậy nhỉ?

Tiêu Phàm một bên thì coi như không có việc gì, tiếp tục đi tới, trong đầu xoay chuyển đủ loại nghi vấn.

Một, hai, ba, bốn, năm.

Chỉ có năm thôi sao?

Âm thầm đếm sơ qua, chân lại vẫn tiếp tục đi về chỗ vắng.

Sau lưng, tiếng bước chân dần dần trở nên rõ rệt, Tiêu Phàm nhếch miệng cười lạnh. Một kẻ theo dõi chuyên nghiệp, cho dù theo dõi đối tượng nào đi nữa, một đứa bé ba tuổi thì cũng không được tiết lộ ra một tí nào, dù chỉ là tiếng bước chân rất nhỏ.

Vì tiếng bước chân mà để lộ hành tung, kẻ theo dõi chỉ nằm ở hai loại.

Một, kỹ thuật không tốt,

Thứ hai, khinh địch.

Rất hiển nhiên, năm tên này là loại thứ hai.

Tiêu Phàm âm thầm thở dài một hơi, xem ra mọi việc cũng không nghiêm trọng như vậy.

“Theo tôi lâu như vậy, các người cũng không mệt à?” Tiêu Phàm xoay người, trước mặt hắn là ba người mặc âu phục đen, trên mặt đeo kính râm, dáng người trông rất khỏe mạnh.

Nhìn qua có vẻ là cái loại bảo tiêu tinh anh trong truyền thuyết đi.

Ba bảo tiêu đều sững người. Bọn hắn theo dõi sớm đã bị phát hiện, hơn nữa lại vẫn mang một bộ thông dong đến cực điểm, giống như đang đi công viên vậy.

“Lão bản của chúng tôi mời anh đi một chuyến.”

Một hắc y bảo tiêu trầm giọng.

Sau lưng Tiêu Phàm dần dần có một cỗ áp bách nhàn nhạt tới gần, hai người kia là bọc đánh, cùng với ba người này tạo thành một vòng vây hoàn mỹ.

“Mời?” Tiêu Phàm nhìn như không phát hiện sau lưng có hai người, hai con mắt híp lại, cười cười: “Nếu quả thật chỉ là mời..., ít nhất cũng lái tới một cái đi a? Bằng năm tên đại què mùa như các người, chẳng lẽ là muốn khênh ta trở lại?”

Nghe vậy, trong mắt tên bảo tiêu vừa nói xẹt qua một tia tinh quang, nhưng đều bị cặp kính râm kia ngăn cản, tự nhiên là không hiện ra nửa phần.

Vì cái gì bảo tiêu phải mang kính râm?

Rất đơn giản, một là vì khí thế. Thứ hai, chính là để che dấu ánh mắt.

Hắc y bảo tiêu kia làm một cái thủ thế, một lời cũng không nói. Những người khác như đã nhận được tín hiệu gì vậy, theo năm phương hướng, đồng thời chụp vào Tiêu Phàm.

Vốn bọn họ là không có ý định động thủ nhanh như vậy.

Nhưng Tiêu Phàm rất thông dong, cả cái vẻ tươi cười ấy nữa, đúng là để cho bọn hắn thiếu kiên nhẫn.

Một người bình thường, dưới loại tình huống này mà có thể thông dong như vậy sao?

Rất hiển nhiên, là không thể.

Một phép tính rất đơn giản.

Cho nên, tên học sinh nhìn như cả lông cũng chưa mọc này hẳn không phải là người bình thường.

Năm người giống như mãnh hổ hạ sơn, nhào tới Tiêu Phàm!

Năm hướng, tuyệt đối phong kín tất cả đường lui của Tiêu Phàm!

Trừ phi, Tiêu Phàm mọc ra một đôi cánh mà bay qua đỉnh đầu của bọn hắn.

Tiêu Phàm vốn còn muốn hỏi thêm một câu, xem lão bản kia tốt cùng là ai?

Kỳ thật lúc trước, khi đi dọc theo con đường, hắn đã không ngừng suy nghĩ, đến cùng là ai lại phái người tới chặn hắn.

Trước tiên, người Tiêu Phàm nghĩ tới là Tạ Thiên Hào.

Tiêu Phàm tuy chỉ cùng Tạ Thiên Hào tiếp xúc ngắn ngủn một lần, nhưng hắn vẫn biết rõ, Tạ Thiên Hào là một kiêu hùng, nhưng cũng đồng thời là một tên cực kỳ bao che khuyết điểm. Con gái như là tính mạng thứ hai vậy.

Có phải là Tạ Thiên Hào tra ra một chút đánh rắm giữa mình với con gái hắn?

Tiêu Phàm tâm niệm thay đổi rất nhanh, đã xẹt qua vài ý niệm trong đầu.

Nhưng lúc này cũng không rảnh nghĩ nhiều, bởi vì năm tên bảo tiêu đánh hội đồng, rất nhanh đã ép lên, khiến Tiêu Phàm căn bản là tránh cũng không nổi. Nếu như chậm thêm một lúc nữa mới động thủ, vậy thì phiền to rồi.

Hắn mỉm cười. Hai người sau lưng bị bỏ qua, hắn không lùi mà tiến tới, thân hình đột nhiên trùng xuống, hạ thấp xuống cả người, áp sát vào ngực tên thứ nhất!

Nhất thốn trường, nhất thốn cường

Nhất thốn đoản, nhất thốn hiểm.(xa hơn một đoạn thì mạnh thêm một đoạn, gần thêm vào một đoạn thì càng hiểm hơn một ít)

Tiêu Phàm áp sát ngực người nọ, thuận tiện hiểm hiểm mà tránh được nắm đấm lăng lệ ác liệt xé gió lao đến kia, bốn người kinh hãi, công kích của bọn hắn tự nhiên sẽ không đánh vào người mình, thế công đột nhiên dừng lại, ngạnh sinh sinh thu trở về.

Tiêu Phàm biết, chuyên nghiệp đúng là khác nghiệp dư.

Nếu như là chuyên nghiệp, vì hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt đối sẽ không tiếc hi sinh tính mạng con người.

Nghiệp dư, lại luôn cố kỵ nên tự nhiên sẽ khác.

Ví dụ như, an nguy của đồng bạn.

Rầm!

Tiêu Phàm cũng không khách khí, trực tiếp oanh một quyền lên bụng đối phương! Nắm đấm của hắn oanh trên bụng đối phương, phát ra một tiếng như bóng bay nổ, tên hắc y bảo tiêu hừ cũng không kịp hừ một tiếng, bị một quyền này trực tiếp đập bay ra ngoài.

Nằm trên mặt đất, sùi bọt mép.

Tiêu Phàm hơi sững ra, âm thầm dừng nửa giây, hình như là mình ra tay quá nặng thì phải?

“Còn muốn tiếp tục không?” Tiêu Phàm nhún nhún vai, cực kỳ vô sỉ hỏi một câu.

Bốn tên đang ngậy người ra, lúc này mới kịp phản ứng lại.

Nếu như bọn hắn không phải đeo kính..., Tiêu Phàm tuyệt đối sẽ phát hiện, ánh mắt bọn hắn đang cực kỳ cổ quái.

Đây tuyệt đối không phải là ánh mắt đang nhìn một người trái đất.

Một tên học sinh trối gà không chặt, lại một quyền làm một tên bảo tiêu lăn ra sùi bọt mép?

Đây còn là người sao?

19. Chương 19: Ta Là Tương Đối Điện Thấp!

Tại Phong Thành, người có thể không biết ai là Châu Kiệt Luân, có thể không biết Quan Hi Ca(Trần Quan Hi), nhưng tuyệt đối không thể không biết một chỗ.

Thủy Tinh Cung.

Chỗ này, nói trắng ra là hộp đêm. Cái chỗ này thêm mấy cái đèn nhấp nháy đẹp chút là đã thành chỗ ăn chơi lớn nhất ở Phong Thành.

Ánh đèn huỳnh quang đủ màu lập lờ, dưới cái vẽ hoa lệ đó, cũng không biết là cất dấu bao nhiêu hắc ám mà không ai hay.

Ở trong đó, giữa một ghế lô.

“Số điện thoại bạn gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau. . .”

Đầu điện thoại kia không ngừng truyền lại cái câu đấy, tuy nghe rất ngọt ngào, nhưng Kim Thắng Hải thế nào cũng không cao hứng nổi.

Cả ngày rồi.

Không phải là một tiểu tử từ nơi khác đến sao?

Kim Thắng Hải còn cố ý phái ra thủ hạ đắc lực nhất của mình là ‘Ngũ hổ tướng’ đi K.O tiểu tử kia, không nghĩ tới, từ sáng đến tối, mấy tên kia ngay đến một cuộc điện thoại cũng không gọi về.

Cho dù là đã bắt tiểu tử kia, ăn uống nhậu nhẹt gì thì cũng phải gọi điện thoại tới tranh công ah.

Mất đến vài ngày, Kim Thắng Hải sau khi vận dụng hết tất cả thể lực của hắn, cuối cùng cũng đem gốc gác tên xú tiểu tử không biết trời cao đất rộng ra. Lúc ở Tinh Thúy Uyển, vậy mà dám làm hắn mất thể diện, lần này, như thế nào cũng phải lấy lại.

Kim Thắng Hải tự nhận là không phải người rộng lượng gì. Hắn hiểu được ẩn nhẫn, nhưng không phải ai cũng có thể khiến hắn ẩn nhẫn.

Có thực lực, hắn không thể trêu vào thì...,cổ mà chịu đựng.

Nhưng không có thực lực, còn dám giả bộ..., vậy thì lượn sang một bên đi thôi.

Nhưng rõ ràng là việc dễ như trở bàn tay, vì sao đến tận bây giờ vẫn không thấy động tĩnh gì?

Kim Thắng Hải bực bội đập điện thoại di động lên trên bàn, hung hăng nốc một ngụm hồng tửu.

“Kim lão bản, không bằng để cho Tiểu Hồng cùng anh hát a?”

Ôm Kim Thắng Hải là một nữ hài mặc sườn xám màu đỏ. Trên mặt nàng trang điểm hết sức thanh nhã, dưới ánh đèn hôn ám, lại dùng một loại thần sắc hơi e lệ, khe hé đôi môi đỏ mọng ra. Phong tình này đúng là làm cho người ta cảm thấy có một chút thanh thuần.

Kim Thắng Hải ôm trong ngực nhụyên ngọc ôn hương, một điểm lo nghĩ cuối cùng cũng biến mất không còn tăm hơi.

Thoải mái ah.

Tục ngữ nói, đàn bà luôn luôn là thuốc chữa bệnh tốt nhất, cái này xem ra cũng không phải là không có đạo lý.

Kim Thắng Hải cười dâm một tiếng, đem Tiểu Hồng đang nũng nịu ôm vào trong ngực, vân vê ah vân vê, đôi tay mập ú cũng lặng lẽ chui vào phía dưới sườn xám.

“Kim lão bản. . . Không muốn. . . Không muốn. . .”

Tiểu Hồng rất nhanh kiêu thở hỗn hển, phát ra từng đợt thanh âm làm cho người ta tai hồng tim nhảy loạn lên nha.

Đàn bà hình như luôn là một loại động vật khẩu thị tâm phi, nói không muốn, nhưng thật ra là rất muốn.

Kim Thắng Hải là tay lão luyện, tự nhiên hiểu được cái đạo lý này. Tay của hắn cũng không biết tiến vào chỗ nào, lúc đi ra đã ướt đầm đìa, dính dính.

“Tiểu Hồng, em mới vừa rồi là muốn hát?”

“À? . . .”

“Cái mic kia không lớn, không bằng thử cái khác đi (-!)?”

“Kim lão bản. . . Mic chỉ có hai cái á. . . Đừng, chỗ đó không được. . . Ah. . .”

“Chỗ này đang có một cái rất tốt đấy, hắc hắc. . .”

“Kim lão bản, anh thật xấu. . .”

Ngay lúc hai người sắp lật qua lật lại, loạn thành một đoàn, cánh cửa vốn đóng chặt “Phanh” một cái liền mở ra.

“ĐCxxM, *** thằng mất mù nào chạy vào. . .” Kim Thắng Hải chửi ầm lên, bị giật mình như vậy, chỗ nào đó trên người thiếu chút nữa từ cứng thành mềm, từ dài thành ngắn, do to biến nhỏ. . .

Nhưng khi Kim Thắng Hải thấy rõ mặt mũi thằng mất mù xông vào thì lại cười không nổi rồi, cả người như là bị mấy vạn đạo thiên lôi bổ thành than, cứng đờ tại chỗ.

Tiêu Phàm dựa cửa, lẳng lặng mà đứng, hai tay cắm vào túi quần, nhàn nhạt cười, mang theo vài phần tà ý.

Kim Thắng Hải nhìn tiểu tử nhỏ hơn hẳn cả chục tuổi này, ngay lập tức, một cái ý niệm nổi lên trong đầu. Tây Môn Xuy Tuyết.

Tiểu tử này giống như Tây Môn Xuy Tuyết trong TV.

Nói như thế nào đây.

Không phải nói bộ dáng Tiêu Phàm, mà là một loại cảm giác. Một thanh bảo kiếm tùy thời có thể ra khỏi vỏ, giết người không thấy máu.

Kim Thắng Hải bị cái cách nghĩ mất trật tự này khiến cho đầu tuôn đầy mồ hôi, ngay cả việc Tiểu Hồng lúc nào sửa sang lại quần áo cũng không biết.

“Như thế nào, Kim tổng, gặp ta người rất kinh ngạc?” Tiêu Phàm nở nụ cười, trong mắt xẹt qua một tia mỉa mai.

“Vâng. . . Ah, không đúng không đúng.”

Tiêu Phàm phối hợp địa ngồi xuống đối diện Kim Thắng Hải. Tiểu Hồng lúc này cũng phát hiện không khí hình như có chút không đúng, thế nào lại giống như hắc bang đi trả thù a.

“Ân? Brunello di Montalcino* năm 86? Xem ra người còn rất biết hưởng thụ a.” Tiêu Phàm tùy ý nhìn một chai rượu đỏ, thuận miệng bảo Tiểu Hồng: “Cầm một ly cho ta.”

“Nha.” Tiểu Hồng nói xong thì chính mình cũng sửng sốt. Ngất mắt, không biết người kia là ai, làm sao lại đi đáp ứng nhỉ.

Chẳng qua nàng vẫn ngoan ngoãn từ trong tủ rượu lấy ra một cái ly để cao, nhẹ nhàng đặt trước mặt Tiêu Phàm.

“Rượu vang đỏ, chỉ dùng để thưởng thức, mà không phải dùng để uống. Uống kiểu người, cũng chỉ là phung phí của trời.” Tiêu Phàm chân phải vắt chân trái, nằm rất thoải mái trên ghế sa lon, chén rượu vang đỏ nhẹ nhàng lay động, một mùi rượu u u lan ra.

Tiêu Phàm uống một ngụm: “Đáng tiếc, mùi rượu không tinh khiết.”

Kim Thắng Hải vẫn nhìn Tiêu Phàm uống rượu, như là đã đem hẳn thành không khí vậy. Cho dù tính tình có tốt, phỏng chừng cũng nhịn không nổi.

Huống hồ là Kim Thắng Hải.

Cho nên, hẳn nhịn không được nữa, hỏi: “Người rót cuộc là ai?”

Tiêu Phàm cười lắc đầu, cũng không trả lời vấn đề này, ngược lại hỏi: “Người có phải hay không rất ngạc nhiên, mấy người kia vì cái gì lại mất liên lạc?”

Kim Thắng Hải cứng đờ mặt, không nói gì.

Nhưng rất rõ, hắn muốn biết vì cái gì.

Tiêu Phàm híp mắt, nhìn rượu không ngừng sóng sánh trước mắt, đồng tử như mất đi tiêu cự: “Bọn hắn rất không tồi, đã ngoan ngoãn nói cho ta biết người sẽ ở cái địa phương này.”

Miệng Kim Thắng Hải nhất thời đắng chất.

Ngoan ngoan?

Hắn sao không biết mấy tên bảo tiêu là người thế nào?

Mỗi người đều là từ trong bộ đội đi ra.

Kim Thắng Hải hiện tại cũng biết, hắn là đã trúng thiết bản rồi.

Xương cốt đều thiếu chút nữa là nát.

Kim Thắng Hải chán nản nhuỷên trên ghế sofa, phát tay với Tiểu Hồng: “Đi ra ngoài.”

Tiểu Hồng đã trầm mặc thoáng một chút, không nói hai lời, mở cửa đi ra ngoài.

Đi ra ngoài, vẫn không quên khóa trái cửa lại.

“Tốt rồi, nói nhảm cũng không muốn nói nhiều, ta cũng lười nhiều lời. Phiền toái, nên chết từ trong trứng nước. Cho nên, nói như vậy là ta đều đã trực tiếp bóp chết.” Tiêu Phàm dứt lời, duỗi ra ngón trỏ, ở trên mặt bàn cẩm thạch dùng sức nhấn một cái, sau đó gơ tay lên, nhất thời bên dưới đã nhiều hơn một dấu tay.

Bà mẹ nó.

Kim Thắng Hải thiếu chút nữa chữi um lên.

Đây là đá cẩm thạch hay là đậu hũ?

Nếu như đặt ở trên người, thế thì thêm mấy cái lỗ đây?

Nghĩ tới đó là hắn mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

“Ta tương đối là điệu thấp, người đã minh bạch chưa?” Tiêu Phàm mỉm cười, nhìn như cả người đều vô hại.

“Vâng vâng, em hiểu được.” Kim Thắng Hải giật giật khoe miệng, miễn cưỡng cười theo.

Nhìn Tiêu Phàm đi ra ngoài, ước chừng nửa giờ, Kim Thắng Hải vẫn y nguyên cảm thấy tứ chi mềm nhũn, không dậy nổi nửa điểm khí lực.

Hắn bị dọa rồi.

“Cái này mà còn gọi là điệu thấp? !”

Kim Thắng Hải muốn khóc quá.

(*) một loại rượu vang của Ý

20. Chương 20: Người Là Người, Ta Là Yêu!

Tiêu Phàm từ Thủy Tinh Cung đi ra, lúc này cũng đã hơn mười hai giờ khuya.

Trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hắn lại thấy mặt trăng cuối tháng giống như bị bịt kín một tầng khói đen nhàn nhạt, ánh trăng so với bình thường ảm đạm hơn rất nhiều, thậm chí còn mang theo vài phần xơ xác.

Nguyệt hắc phong cao sát nhân dạ.

Có lẽ trong tiểu thuyết võ hiệp thì cái cảnh kinh điển như vậy thì cũng chỉ đến thế này mà thôi.

“Một con tôm tép nhãi nhép, để xem xem ngươi có thức thời hay không đây.” Tiêu Phàm thì thào tự nói, không khỏi nghĩ đến một màn lúc này.

Xao sơn chấn hổ, Tiêu Phàm cũng là do có chút bất đắc dĩ thôi.

Cái loại người thích bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh như Kim Thắng Hải, nếu như không tốn điểm tâm tư đi gõ gõ hấn một cái, phỏng chừng là phiền toái sẽ cứ theo nhau mà đến.

Cho dù hấn có thói quen là làm việc không chỗ nào kiêng kị, nhưng mà hiện tại đang sống ở dưới ánh mặt trời, nhất định phải dựa theo quy tắc mà làm.

XÍU...UU!

Trên trời đêm đột nhiên vang lên tiếng gió, như là bị lợi khí nào đó cắt ra vậy.

Tiêu Phàm đi đến nửa đường, khe chau mày, còn đang cẩn thận phân biệt thì tiếng xé gió cổ quái đó cũng đã biến mất không thấy đâu.

Ảo giác?

Tiêu Phàm lắc đầu cười cười, xem ra mình quá nhạy cảm a.

Dọc theo đường đi, nhìn người đến người đi, trong nội tâm hấn cũng trở nên bình tĩnh lạ thường.

Nam nữ trẻ tuổi đang thân mật nắm tay nhau, cười nói, đó là hương vị của tình yêu.

Nếu như không phải có ngày đó, Tiêu Phàm có lẽ cũng sẽ được sống như bọn họ vậy, bình thản mà yêu đương, công tác, sau đó cứ như vậy mà đi hết một đời người.

Nhưng tất cả đều khó có khả năng trở lại.

Nỗi đau chôn sâu nơi đáy lòng cũng không thể giảm đi.

Tiêu Phàm ngừng chân, khoảnh khắc đó, hấn như tách hấn ra khỏi nơi đây, đêm khuya mang theo không khí lạnh như băng cứ chậm rãi mà trôi vào lồng ngực hấn, kích thích con tim của hấn.

“Tỷ tỷ. . .”

Tiêu Phàm nhẹ giọng nỉ non, đáy mắt là một vẻ mê mang, sau đó dần dần trở nên kiên định.

Lúc trở lại Tinh Thúy Uyển, bảo an vốn đều đã buồn ngủ rồi, nhìn thấy Tiêu Phàm đi đến, cả người tỉnh thần nhất thời vô cùng phấn chấn, trong mắt mang theo vài phần hâm mộ.

Hiện tại nhân viên nào làm việc ở Tinh Thúy Uyển mà lại không biết, hộ khách lớn nhất của Tinh Thúy Uyển bây giờ chính là đại nam hài nhìn qua trông rất thanh tú này?

Quả thật là người không thể nhìn bề ngoài, kẻ có tiền quả nhiên đều là thâm tàng bất lộ ah.

Tiêu Phàm cười cười với nhân viên an ninh kia, sau đó đi vào trong thang máy.

Tinh Thúy Uyển tổng cộng có hai mươi lăm tầng, mà cái phòng trị giá 360 vạn của Tiêu Phàm là nằm ở tầng cao nhất.

Cái gọi là tài cao có thể thấy xa, hai mươi lăm tầng độ cao tăng thêm một cái sân thượng vô song ở thành phố nữa, 360 vạn coi như là mua được quá lời rồi.

Dù sao thì với Tiêu Phàm cũng không đáng là bao.

Có lúc, tiền cũng chỉ là những con số vô tri mà thôi.

Đủ là được.

Trên thế giới này rất nhiều người đều nhìn không thấu, phải đợi cho đến lúc già, sắp chết đi thì mới phát hiện được một điều: tiền mình buôn bán lời lãi cả đời, nguyên lai còn chưa được hưởng thụ qua lần nào, bị ai ah bị ai.

Tiêu Phàm thuận tay lấy từ trong tủ lạnh ra một cốc nước chanh, đi ra sân thượng để hít thở không khí.

XÍU...UU!.

Đúng lúc này.

Tiếng xé gió lúc này, có vẻ như rất gần, ngay ở bên tai hắn thì phải.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trời đêm một mảnh đen kịt, căn bản là không có gì khác thường.

Buổi sáng cũng xem qua tin tức rồi, thiên thạch, lưu tinh, còn có đủ thứ. Cho nên Tiêu Phàm cũng không thêm để ý.

Là cái gì?

Tiêu Phàm đang giơ cốc nước chanh, động tác dừng lại, tinh tế nghiêng tai mà lắng nghe.

“Ah —— ”

Một tiếng hét từ xa đến gần, từ thấp thành cao, từ nhỏ thành lớn, dù sao cũng là rất có cấp độ, rất có nội hàm. Tiêu Phàm sửng sốt một giây, thanh âm kia hình như ở...đỉnh đầu hắn! ?

Lập tức phản ứng, hắn ngẩng đầu, thấy một bóng người mảnh khảnh từ trên bầu trời rơi xuống, đúng là bên này.

Bà mẹ nó, từ phía trên rơi xuống?

Đây chính tầng hai mươi lăm a!

Tiêu Phàm không thể tin được, nháy nháy hai con mắt, hắn hiện tại đã bắt đầu hoài nghi thị lực của mình có vấn đề. Bởi vì, hắn nhìn thấy một bóng người ở bên ngoài, lại thêm một cái đuôi!

Một cái đuôi có lông mềm như nhung!

Một nhà vật lý vĩ đại đã từng nói qua, trọng lực của cái thế giới này làm tăng tốc độ rơi.

Rơi xuống kiểu này, ngoại trừ dập nát toàn thân, đoán là sẽ không có kết quả gì khác.

Phanh.

Tiêu Phàm vẫn còn đang suy tư đến kiến thức vật lý vừa ôn hôm nay thì một bóng người đã rơi vào trên người hắn.

Vô thức, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Phàm vươn tay, tiếp được một cái. . . bờ mông .

Ách, là cái đuôi.

Tiêu Phàm sờ lên, cũng chẳng cần biết là mông hay là đuôi gì, dù sao thì đều ở trong tay hắn cả, chỉ là một thứ có lông mềm như nhung.

Một mùi thơm chui ngay vào mũi Tiêu Phàm, làm hắn thất thần trong chốc lát. Thơm quá!

Thanh nhã, thơm mà không khiến người ta chán ghét, chỉ cần ngửi là đã nghĩ ngay đến những ý nghĩ....

Tiêu Phàm đột nhiên phát hiện, loại mùi thơm kỳ dị như thế này, nếu đem so với mấy loại mùi nước hoa hàng hiệu mà hắn ngửi được trước kia thì đều là đồ bỏ hết, chắc chắn là như vậy.

Là nữ!

Tiêu Phàm nhìn thấy rõ mặt cô gái trong ngực, tuy hắn một mực đều cho là mình rất có định lực, nhưng lúc này, đầu hắn oanh lên một tiếng, trống rỗng. Nên dùng từ gì để hình dung mỹ mạo của nàng nhỉ?

Trong đầu hắn hiện tại đúng là không có bất kỳ một từ ngữ nào, có lẽ là nói, hắn tìm không ra từ để mà diễn tả vẻ mỹ mạo này được.

Hại nước hại dân ah.

Cô gái ưm một tiếng, chậm rãi chuyển người, tỉnh lại, đôi mắt to ngáp nước nhìn nhìn Tiêu Phàm, rất là thanh tịnh. Tiêu Phàm rất hoài nghi nàng vừa mới rồi là giả bộ bất tỉnh, bằng không thì tại sao không ra vẻ mơ hồ tí nào?

“Người là người?”

Không nghĩ tới nữ nhân này mở miệng, câu nói đầu tiên thì đem Tiêu Phàm đứng lặng luôn.

Hung hăng chấn động.

Nhưng Tiêu Phàm rất nhanh lại thất thần, bởi vì hắn trong thoáng chốc đã cảm thấy, đôi mắt nữ nhân này giống như là một xoáy nước sâu hoắm, hút tất cả mọi thứ trên thế gian vào. Nhìn cặp mắt kia, giống như là đã nhìn thấu toàn bộ thể giới.

“Khanh khách, mẫu thân nói không sai, thế gian này, nam nhân đều giống hệt nhau.” Chẳng biết lúc nào, nữ nhân thoát ly vòng tay Tiêu Phàm, chẳng qua rất nhanh, nụ cười của nàng cứng đờ, ngẩng đầu nhìn về một hướng trên bầu trời, sắc mặt khê biến trắng: “Nguy rồi, vậy mà đuổi đến đây. . . Làm sao bây giờ. . .”

Trong giọng nói còn mang theo nước nỡ.

Tiêu Phàm cảm thấy rất chóng mặt.

Cả người đều bắt đầu đứng không vững.

Thân thể trở nên rất khô, rất nóng. Hắn cái gì cũng đều không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ rõ đôi mắt kia, một đôi mắt mê ly.

Đúng rồi, hình như còn có một chỗ man mát.

Từ ngón giữa tay trái, lập tức chui vào một luồng khí lạnh buốt, xua tan hết ảo giác trong đầu hắn. Tiêu Phàm đột nhiên chấn động toàn thân, lập tức thanh tỉnh lại.

Trước mắt, là một nữ nhân toàn thân tuyết trắng, sau lưng còn có một cái đuôi mềm như nhung.

“Cô là ai?” Tiêu Phàm biểu lộ rất ngưng trọng.

Nữ nhân khê hé đôi môi đỏ mọng ra, nhướn miệng cười: “Ta là yêu.”

21. Chương 21: Không Có Yêu Khí

Tiêu Phàm vốn đã ẩn ẩn có dự cảm như vậy.

Nhưng đến khi bạch y nữ tử trước mặt nói ra, Tiêu Phàm không khỏi nghi hoặc: hắn có (hay không) là đang ở địa cầu.

Tiêu Phàm trải qua rất nhiều chuyện, nhưng hắn đến bây giờ vẫn chưa thấy qua, nữ nhân mọc ra cái đuôi, lại còn có thể nói chuyện được.

Hết lần này tới lần khác nữ nhân này còn khuynh quốc khuynh thành, yêu mị chúng sinh nữa.

Hơn nữa vừa rồi thì cảm giác cũng rất quỷ dị, nếu như không phải có một cỗ lương khí kia, thần trí của hắn thiếu chút nữa là mất phương hướng luôn rồi.

Cảm giác mát lạnh đây?

Tiêu Phàm lúc này mới nhớ ra, vô ý thức tìm kiếm xem cỗ cảm giác kia là đến từ chỗ nào. Hắn liếc mắt liền thấy được, là cái nhẫn đen thui kia.

Cái nhẫn đã theo hắn vài chục năm nay.

Trong khi Tiêu Phàm vẫn còn đang suy tư về vấn đề của cái nhẫn, bạch y nữ tử trừng đôi mắt, tò mò nhìn Tiêu Phàm: “Nha? Không có khả năng ah, mẫu thân dạy cho ta hồ mị thuật vậy mà lại vô dụng? Không được, lại thử lại một lần...”

Nói xong, cặp mắt như thu thủy kia lại ngập nước, nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm.

Quá đẹp!

Quá yêu nghiệt rồi!

Tiêu Phàm cảm giác cái mũi mình có chút nóng lên, xúc động đến mức thiếu chút nữa là chảy máu mũi. Nhưng đầu gối cũng không có cái cảm giác lâng lâng như rồi.

“Đừng có trừng mắt nữa, cái quỷ gì mà hồ mị thuật của cô đối với ta vô dụng.” Tiêu Phàm vội vàng dời mắt, không dám nhìn thêm nữa.

Hắn sợ nhìn nữa, máu mũi thật sự sẽ chảy ra.

*** nó, hắn cũng không phải cái loại gà con, như thế nào mà lại không thể chịu nổi hấp dẫn này vậy?

*** nó, quá tà môn rồi.

Cho tới bây giờ đều chỉ có Tiêu Phàm bị người khác coi là tà môn, không nghĩ tới hôm nay cũng rốt cục đến phiên Tiêu Phàm hắn nói người khác như vậy.

Trong mắt bạch y nữ tử xẹt qua một tia giảo hoạt, sau đó nhào vào ngực Tiêu Phàm, ôn nhu cọ xát, dịu dàng nói: “Cao nhân, cứu cứu ta!”

Tiêu Phàm vốn là có thể né tránh được, nhưng chẳng hiểu sao, hắn cuối cùng vẫn là không trốn.

Ôn nhu hương, quả nhiên đều là mộ chôn anh hùng ah.

Chẳng qua là ngẫu nhiên sa đọa một chút cũng cảm giác không tệ.

“Cao nhân?” Tiêu Phàm ngửi ngửi cái mùi thơm động lòng người đấy, không khỏi tự hỏi thêm một câu.

“Mẹ ta đã nói, nam tử có thể không bị hồ mị thuật của ta quyến rũ, tất nhiên là đạo hạnh cao hơn ta rất nhiều, cho nên người nhất định là cao nhân thâm tàng bất lộ!”

Cao nhân cái rắm a, chính hắn cũng không biết là đang có chuyện gì.

Tiêu Phàm nội tâm chửi đổng một câu.

Nếu như không phải cái nhẫn, đoán chừng hắn hiện tại cũng bị cô nàng này mê cho đầu óc choáng váng rồi.

Đây là chênh lệch, chênh lệch giữa người cùng yêu đi.

Kỳ thật Tiêu Phàm đến bây giờ vẫn còn khó có thể tiếp nhận chuyện này, yêu quái trong truyền thuyết này không hề có dấu hiệu nào mà lại xuất hiện ở ngay trước mặt hắn, mà lại là từ trên trời rơi xuống mới chói chết không tả nổi. Nhưng sự thật đang lù lù ngay trước mắt, cái lông mềm như nhung kia vẫn còn đang phe phẩy a.

Thấy thế nào cũng không thuộc về phạm trù nhân loại bình thường.

“Cứu ta, ta bị người đuổi giết...”

Ánh mắt long lanh như nước làm người vừa thấy đã thương tiếc, Tiêu Phàm do dự một chút, vẫn quyết định cự tuyệt: “Được rồi, ta không có lý do gì giúp người.”

Tiêu Phàm quyết định, việc đêm nay coi như không phát hiện là được. Hắn tuy có mạnh hơn so với người bình thường một chút, nhưng vẫn là một nhân loại, nếu như lèn nhèm quấn vào tranh đấu của đám phi nhân loại, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

Cho dù chưa thấy qua heo chạy, cũng ném qua thịt heo.

Tiêu Phàm từ đám tiểu thuyết huyền ảo kia biết rõ yêu ma quỷ quái động một cái là thiên băng địa liệt, di sơn đảo hải gì đấy. Vũ khí hiện đại? Trước mặt chúng chỉ là phù vân mà thôi...

Vốn nữ nhân đã rất khó chịu rồi, sắc mặt lúc này đột biến, từ trời trong xanh chuyển thành nhiều mây, từ nhiều mây chuyển thành âm, thiếu chút nữa là mưa to như trút nước rồi.

Bạch y nữ tử hung hăng đập lên ngực hắn hai cái, ngữ khí tựa hồ dồn dập hơn rất nhiều, còn mang theo vài phần lo lắng nữa: “Người người người...”

“Ta cái gì mà ta? Còn nữa, người tùy tiện chạy đến sân thượng nhà ta, thừa dịp ta còn chưa nổi bão thì nhanh chạy đi, nếu không ta tố cáo người tự tiện xông vào dân trạch...” Cho dù là nữ nhân xinh đẹp, cuối cùng cũng không phải là của mình.

Tiêu Phàm định lực vẫn khác hẳn thường nhân, rất nhanh đã từ trong sự hấp dẫn của sắc đẹp mà thoát ra. Hắn đẩy nữ nhân kia ra, bay thẳng về trong phòng.

“Người, người đến cùng là muốn thế nào?”

“Ta ngất mắt, là người muốn thế nào mới đúng? Ta chỉ là một người phạm tục, không giúp được người, người đi mời cao nhân khác a.” Tiêu Phàm nội tâm cũng đang thở dài sườn sượt, nữ nhân xinh đẹp như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác lại là yêu đây?

Là người thì đã tốt (^-^).

Phung phí của trời ah!

Vất vả lắm mới dời mắt ra khỏi khuôn mặt của nàng được, Tiêu Phàm hung ác quyết tâm hạ lệnh trục khách.

Đúng lúc này.

Vốn chân trời đang đen kịt đúng là xẹt qua tia sáng chói mắt, như là tia chớp, xé rách màn đêm. Trước đó, tiếng xé gió còn loáng thoáng thì bây giờ càng lúc càng chói tai, Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn lên, hắn biết rõ, đây cũng không phải tia chớp.

Có tia chớp nào mà bổ ngang sao?

Đạo ánh sáng thẳng tắp hướng bên này bay tới, Tiêu Phàm còn chưa hiểu rõ xem đây là chuyện gì, tiểu nữ nhân bên cạnh hắn đã nhất thời nóng nảy lên: “Không được, không giúp cũng phải giúp, nếu không...”

“Ách? Bằng không thì thế nào?” Tiêu Phàm sửng sốt một chút.

Bạch y nữ tử có chút bĩu môi, như là tiểu hài tử đang hờn dỗi: “Nếu không, ta sẽ nói cho bọn hắn biết người là đồng đảng của ta, sau đó cũng sẽ bị trả trở về trong Tòa yêu tháp!”

Tiêu Phàm chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã lún ra trên đất.

“Người cảm thấy những người kia sẽ tin tưởng?” Tiêu Phàm giọng rất cổ quái.

“Ân, chắc chắn sẽ tin, bọn họ là rất bảo thủ...”

“*** nó, ta nói thật mà, ta thật sự không giúp được người.” Tiêu Phàm có chút hối hận, tự dừng lại chạy ra sân thượng hóng gió, tự dừng lại có gió thổi? Lão tặc thiên ah, không có chuyện gì mà lại ném đến một con yêu tinh, còn chết sống mà nện trên người hắn.

Phiền toái, thật sự là quá phiền toái.

Tiêu Phàm quá phiền muộn, nếu như trong tay có súng lờ..., hắn không ngại dùng nó chỉ vào đầu tiểu yêu này, sau đó đợi những người kia tới, thể hiện sự trong sạch...

“Không thể giúp cũng phải giúp!”

“...” Tiêu Phàm triệt để bó tay rồi: “Người là đang chơi ta?”

“Chơi đùa thì làm sao? Mẫu thân nói, chơi đùa là nữ nhân thiên tính. Ah, nhanh cứu cứu ta, bọn hắn đã đến.”

***, không có biện pháp rồi.

Đạo bạch sắc quang mang kia đã càng ngày càng gần, ở trên không lơ lửng một hồi, hình như đang tìm kiếm cái gì đấy. Tiêu Phàm đoán chừng, mất vài phút, quang mang kia sẽ đi tới trên Tinh Thú Uyển.

“Đi theo ta.”

“Không được ah, bọn hắc có thể cảm giác được yêu khí trên người của ta, chỉ là trốn đi thì cũng vô dụng, bọn hắc sớm muộn cũng sẽ tìm đến...”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tiêu Phàm choáng váng, không nghĩ tới còn có yêu khí nữa.

Bạch y nữ tử rất vũ mị trợn trắng mắt: “Ta nếu như biết thì cũng không bị bọn hắc đuổi ba ngày ba đêm rồi!”

Mặc kệ, trốn đi rồi nói sau.

Nói thật, lúc này, Tiêu Phàm thật là không nghĩ tí nào đến chiếm tiện nghi gì cả.

Hắn nhìn đạo bạch quang càng lúc càng gần, có chút sốt ruột.

Cho nên hắn tựa hồ là vô thức mà kéo cái thân thể mềm mại như cỏ của bạch y nữ tử lại, muốn chạy nhanh vào trong phòng.

Hơn nữa lại là dùng tay trái.

Đúng lúc đó, khi tay trái của Tiêu Phàm lôi đến tay bạch y nữ tử, lập tức, cái nhẫn trên ngón tay hắn lại hơi hơi sáng, mấy đạo hắc khí mà mắt thường có thể thấy được quần lấy toàn thân nàng.

Tiêu Phàm cảm giác không đúng, quay đầu lại nhìn, vừa quay lại, một màn làm cho hắn sững sờ vài giây đã hiện ra.

Mấy đạo hắc sắc khí lưu đem bạch y nữ tử bao lại, lúc đó, cái đuôi kia đúng là dần dần thu nhỏ lại, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

*** nó, cái đuôi đâu rồi?

Tiêu Phàm sửng sốt, hoàn toàn không biết đây là chuyện gì.

Bạch y nữ tử cũng mang vẻ mặt người vô tội nhìn Tiêu Phàm: “Ah! Không có yêu khí.”

22. Chương 22: Hồ Ly Tinh Trong Truyền Thuyết!

Tiêu Phàm hết lời để nói rồi.

Chẳng lẽ yêu khí cũng giống như là đại di mụ (>“”

23. Chương 23: Mặc Một Nửa, Lộ Một Nửa!

Trong phòng tắm hơi nước bốc lên nghi ngút.

Một thân ảnh mờ mờ ở bên trong, lúc ẩn lúc hiện. Tiêu Phàm thì vẫn đang miễn cưỡng nằm trên ghế sa lon, tuy đã mở TV, nhưng mắt hắn ngẫu nhiên sẽ nhìn không được mà bay tới trên cái cửa phòng tắm.

*** nó, vì sao lại là thủy tinh mờ a. . .

Là cửa gỗ có phải tốt hơn bao nhiêu . .

Không được, lại nghĩ vớ vẩn rồi.

Khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, Tiêu Phàm ngồi hồi tưởng những chuyện xảy ra tối nay.

Vốn là đi Thủy Tinh Cung cảnh cáo Kim Thắng Hải, sau đó trở về nhà mình, lên sân thượng, sau đó là một cái yêu nữ tự xưng là hồ ly tinh từ trên trời rơi xuống. . . Sau đó còn có hai truy binh từ trên trời đuổi đến. . .

Lại sau đó. . .

Yêu mỹ chúng sinh hồ ly tinh này hình như bắt đầu dựa vào hắn. . .

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm nhin không được lại nhìn đến cửa phòng tắm, nhếch miệng cười khổ.

Nếu như có thể, Tiêu Phàm thật sự rất muốn dùng một câu để hình dung chuyện đêm nay – quá mẹ nó rối loạn!

Loạn, thật sự rất loạn.

Như có một cái cự đại thìa, ở trong đầu quấy quấy ah, đem óc hắn quấy thành một mảnh nhão nhoét, lộn xộn không chịu nổi.

Ách. . . Tuy ví von có chút quá mức, nhưng đây đúng là cảm thụ chân thật nhất của hắn lúc này.

Cái nhẫn. . .

Cái nhẫn đeo trên tay trái, dưới ánh đèn phảng phất hiện lên một loại hào quang vô cùng quý dị.

Tiêu Phàm cảm thấy rất kỳ quái, vì cái gì mà trước nay cùng nó sớm chiều ở chung hơn hai mươi năm, lại cũng chưa từng phát sinh qua chuyện linh dị như hôm nay?

Bây giờ nhìn lại, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy, cái nhẫn vô danh này như là đang sống, hơi âm u.

Đây rốt cuộc là cái quỷ gì vậy! ?

Tiêu Phàm cảm thấy rất đau đầu, nhưng căn bản hắn tìm không ra nguyên do gì.

Nhưng lại cũng không thể tháo xuống. . .

“Em tuyệt đối không được tháo xuống, nếu không sẽ đưa tới họa sát thân. . .” Cái giọng thút thít nỉ non của tỷ tỷ vẫn vang lên trong đầu hắn.

Haizzz.

Tiêu Phàm cố nén ý nghĩ tháo nhẫn xuống, thở dài một hơi. Kỳ thật hắn đã hoài nghi lai lịch của cái nhẫn kia rất lâu rồi. Từ lúc hắn bắt đầu hiểu chuyện, cái nhẫn đã đeo trên tay rồi, cho nên Tiêu Phàm căn bản cũng không biết sự việc có quan hệ đến nó.

Hơn nữa, kỳ quái là khi còn bé, chiếc nhẫn kia cũng đã có thể đeo chặt trên tay trái của hắn, cho tới bây giờ. . . Cái nhẫn này vẫn cứ đeo vừa. . .

Loại tình huống này cũng chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, ngón tay của hắn không to lên. Thứ hai, chính là. . . cái nhẫn kia cũng theo sự phát triển của Tiêu Phàm mà biến hóa!

Loại thứ nhất, đương nhiên là không thể.

Cho nên Tiêu Phàm đã sớm phát giác, cái nhẫn này lại có thể biến hóa, đây không thể không nói là chuyện không thể tưởng tượng được.

Tháo xuống?

Tiêu Phàm do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn bỏ quyết định này.

Nếu để tỷ tỷ biết, đảm bảo sẽ mắng hắn sùi bọt mép ngay.

“Tiểu Phàm Phàm. . .”

“ . . . ”

Bà mẹ nó.

Tiêu Phàm thiếu chút nữa ngẹn họng. Thanh âm này nghiễm nhiên là từ phòng tắm bay ra a, cái trán hắn hiện lên thêm một loạt hắc tuyến, trực tiếp lựa chọn bỏ qua, coi như không nghe thấy.

Hồ ly tinh này lại muốn làm gì?

“Tiểu Phàm Phàm. . .” Đỗ Hồng Tuyết không nghe thấy trả lời, thanh âm nũng nịu lại vang lên.

Nếu như là người khác, bị tuyệt thế hồ ly tinh hô gọi như vậy, đảm bảo xương cốt cũng nhẹ đi mấy cân ngay.

Tiêu Phàm thì cũng thiếu chút nữa như vậy, nhưng lý trí nói cho hắn biết, nếu như lúc này mà trả lời..., chắc chắn là danh tự ‘Tiểu Phàm Phàm’ này sẽ bị hồ ly tinh này vô hạn mà hô to gọi nhỏ.

Di?

Không đúng, không phải mới đợi một lát sao?

Mà mình lo lắng nhiều như vậy làm gì nhỉ?

Tiêu Phàm mặt trầm như nước, cố gắng để cho chính mình tỉnh táo hơn một ít: “Chúng ta không phải rất quen thân, bảo ta Tiêu Phàm.”

“Vậy thì Tiểu Tiêu Tiêu?”

Trong phòng tắm lại truyền ra một thanh âm nũng nịu vạn phần.

Từ sau thủy tinh mờ sau hắt ra một thân ảnh mờ mờ lung lung, dáng người kia, khắp nơi đều lộ ra hương vị dụ hoặc.

“Cô có tin là tôi ngay bây giờ sẽ đuổi cô ra không?”

“Như thế nào vậy, người người này, một điểm thần bí cũng đều không có. . .” Đỗ Hồng Tuyết nhỏ giọng nói thầm một câu: “Ta không có quần áo mặc a..., có thể hay không mượn một bộ cho ta xuyên mặc. . .”

Tiêu Phàm cảm giác mình trời đất quay cuồng một phút, sau đó không cần suy nghĩ đã cự tuyệt luôn: “Đừng có tưởng bở, ở đây không có quần áo nữ nhân nào hết.”

Vừa nói, mắt hắn lại nhịn không được, bay tới cửa phòng tắm. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn thì đã giật nảy mình. Mờ mờ ảo ảo, Tiêu Phàm nhìn thấy Đỗ Hồng Tuyết hát lên một thứ gì đó. . .

“Cô đang giở trò quỷ gì vậy?” Tiêu Phàm nghi hoặc hỏi một câu.

“Lau người ah!” Đỗ Hồng Tuyết tâm tình tựa hồ rất tốt, ngữ khí cũng mang theo hương vị phong tình vạn chủng.

“***, cái kia khăn tắm kia là của ta. . .” Tiêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, những lời như rít lên từ giữa hàm răng. Đây là hồ ly tinh nha, cũng không biết là trên người có hay không có rận chấy các loại của riêng hồ ly. . . Ách, hình như là suy nghĩ nhiều a.

Nhưng khăn tắm bị một yêu quái dùng, Tiêu Phàm nhất thời tiếp thu không nổi.

Dù yêu quái này có là một tuyệt sắc mỹ nữ đi nữa.

“Khanh khách, người đang thẹn thùng à? Ta còn không ngại, người để ý cái gì. . . Đúng rồi, cho ta mượn một bộ quần áo. . . Chẳng lẽ người nghĩ để ta thân thể trần truồng đi ra? Người quá xấu đi. . .”

Quá, quá, quá trâu bò rồi!

Lời này cũng nói ra. . .

Tiêu Phàm ngẩn ra một lúc, cuối cùng chỉ có thể chạy trốn chết sang gian phòng bên, còn cố nặn ra một câu: “Xem như cô lợi hại!”

Kỳ thật, một nam nhân bình thường, khi đối mặt với tình huống này, sẽ ước gì lập tức đem mình cũng cởi sạch, sau đó đại chiến mấy trăm hiệp.

Tiêu Phàm đương nhiên là nam nhân bình thường.

Nhưng vấn đề là. . . Đối phương không là nữ nhân bình thường!

Một hồ ly tinh, ai biết thân thể cấu tạo cùng nhân loại có giống không?

Tiêu Phàm tuy bị không khí mập mờ này khiến cho khí huyết sôi trào, sắp chịu không được, nhưng hắn vẫn rất khó tưởng tượng được cảnh mình cùng hồ ly tinh này nằm chung một chỗ. . . Bất tri bất giác Tiêu Phàm lại nghĩ tới cảnh người cùng thú XXOO trong mây bộ. . .

Thật ra là hấn cũng không có mấy bộ quần áo, lúc đi chỉ mang theo vài món, trong tủ quần áo chỉ là trống rỗng, không có nửa điểm cảm giác an toàn. Chẳng qua hấn cũng không để ý, đối với nam nhân thì quần áo cũng chẳng quan trọng lắm. .

Tiên tay cầm một cái áo sơmi chưa mặc mấy lần, Tiêu Phàm một đường đi đến cửa phòng tắm, phát hiện ra cô nàng này lại là tắm nước nóng. . .

“Quần áo đây.” Tiêu Phàm nói ra vẻ rất bình tĩnh.

“Cảm ơn nha. . . Hi hi.” Đỗ Hồng Tuyết cười duyên một tiếng, cửa phòng tắm liền khê hé ra, ngay sau đó là một bàn tay như dương chi bạch ngọc thò ra, cầm lấy thứ đó vào.

Tiêu Phàm ngồi về ghế sofa.

Chính hấn tự rót ra một cốc nước trái cây lạnh như băng. Không phải khát nước, mà là dập lửa. . .

Chỉ có thể nói, hồ ly tinh đúng là hồ ly tinh, quá khiêu khích a!

“Tốt rồi. . .”

Thanh âm phát ngáy của Đỗ Hồng Tuyết vang lên, cửa phòng tắm cũng mở ra.

Hai mắt Tiêu Phàm trừng lớn, không dời ra nổi, tim cũng đập bình bịch, tùy thời đều có thể từ trong cổ họng nhảy ra ngoài.

Chỉ thấy Đỗ Hồng Tuyết một đầu tóc như mực ôn nhu xõa xuống, bọt nước vẫn còn đọng lại, giống như ngàn ngôi sao tỏa sáng trên trời đêm. Khuôn mặt của hồ ly tinh này ửng đỏ, đôi mắt ngập nước đầy mị hoặc nhìn Tiêu Phàm, đôi môi đỏ mọng, ướt át như sắp chảy ra nước.

Áo sơmi nam mặc trên người nàng, thêm hai khóa cúc áo mất trật tự ở đằng trước, một mảnh da thịt tuyết trắng hiện rõ trước hai mắt hấn, hai ngọn núi no đủ trong áo cổ tạo ra một cái khe thật sâu, tùy thời có thể kẹp chết thiên địa vạn vật. . .

Nhưng mà đây còn không phải trí mạng nhất a. . .

Đỗ Hồng Tuyết lại không mặc quần!

Cái áo sơmi dài kia cũng chỉ có thể khó khăn lắm che bớt đi một điểm xuân quang, Tiêu Phàm thậm chí có thể nhìn thấy một mảnh đen kịt giữa hai chân Đỗ Hồng Tuyết nha. . .(-! lạy chúa)

Lúc này, hấn nhin không được nghĩ đến. . . Thì ra hồ ly tinh lông cũng là màu đen. . .

*** nó, lại nghĩ không đứng đắn rồi(^^).

Tiêu Phàm cảm thấy toàn thân nóng ran, như là ăn mấy trăm khẩu siêu cấp vô địch đại hoàn đan vậy. Nhưng mà hấn vẫn cố ép hai mắt dời đi, cắn chặt răng, trong lòng dốc sức liều mạng nhớ kỹ: tâm như băng thanh, vạn biến bất kinh, tâm như băng thanh, vạn biến bất kinh. . .

“Cô sao lại không mặc quần!” Tiêu Phàm gian nan nói ra những lời này, yết hầu khô khốc.

Đỗ Hồng Tuyết thì có vẻ cũng không ý thức được là bộ dạng này của nàng hại nước hại dân đến cỡ nào. Nàng lại còn cười hi hi nói một câu: “Mẫu thân của ta đã dạy ta, hấp dẫn nam nhân thì phải mặc một nửa lộ một nửa. . .”

Tiêu Phàm triệt để im lặng.

Đây rốt cuộc là mẫu thân kiểu gì vậy?

Lại có thể dạy dỗ được con gái như thế này!

Nhưng lại nhớ tới thân phận nàng, Tiêu Phàm rất nhanh bình thường lại. . .

Đỗ Hồng Tuyết cười nói tự nhiên, mang theo một ít hơi nước còn lại, như tiên nữ đang tắm ở trong Cửu Thiên Dao Trì vậy, từ từ đi tới chỗ Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cảm giác đầu mình sắp hỏng mất rồi.

Hắn biết rõ, dù cho nơi này đúng thật là Cửu Thiên Dao Trì, nữ nhân này lại không phải là tiên nữ, mà là yêu nữ a!

24. Chương 24: Đồng Cư Đã Bắt Đầu!

Tiêu Phàm cảm thấy huyết mạch toàn thân như sắp nổ tung lên rồi.

Sắc đẹp như thế này ở ngay trước mặt mà lại không thể động, quá khó chịu rồi!

Cuối cùng, Đỗ Hồng Tuyết tiểu hồ ly này còn bày ra một bộ dáng người vô tội, e sợ mà nói: “Hơn nữa. . . Người cũng chỉ cho ta một bộ y phục. . .”

Tiêu Phàm nhảy một phát từ trên ghế salon, xụ mặt, trực tiếp xông vào gian phòng chính giữa, tùy tiện cầm một quần tắm ra.

Tuy kiểu quần tắm nam mặc ở trên người nữ nhân có chút không ổn, nhưng dù nói thế nào cũng so với cái gọi là mặc một nửa lộ một nửa của yêu nữ này thì tốt hơn nhiều lắm.

Lại để cho Tiêu Phàm thiếu chút nữa sụp đổ lần hai chính là, yêu nữ này vậy mà lại làm như hắn không tồn tại, cầm cái quần xong, ở trước mặt Tiêu Phàm, cười tủm tỉm mà mặc vào đến.

Hơn nữa còn là động tác rất chậm a!

Quá trình này vô cùng dài vò, nhưng Tiêu Phàm vẫn nhìn được, khó khăn lắm mới đợi được Đỗ Hồng Tuyết mặc quần xong, Tiêu Phàm mới phát hiện sau lưng mình đã là một mảnh mồ hôi lạnh, cả người có cảm giác hư thoát.

Tiêu Phàm hết nói rồi, mị lực của yêu nữ này, quá kinh khủng!

Tuyệt đối là loại yêu nghiệt!

Khó trách trong lieu trai, nhân vật nữ chính luôn luôn là hồ ly tinh, về sau ai còn dám nói của hồ ly tinh không lớn, Tiêu Phàm là người thứ nhất đập hấn.

“Tốt rồi, cô cũng tắm rửa xong rồi, có thể đi rồi hả?” Tiêu Phàm cố gắng làm ra vẻ thiết diện vô tư.

Đỗ Hồng Tuyết mắt nước mắt lưng tròng, chỉ kém không có hồng thủy tràn lan ra: “Ô ô, người cứ như vậy nhặn tâm đuổi một cái tiểu mỹ nữ đáng thương đi ra ngoài sao. . .”

Không mềm lòng, đánh chết cũng không mềm lòng. . .

Tiêu Phàm không ngừng nhắc nhở chính mình: “Là tự cô nói chứ, nói ra phải giữ lời. Không phải mới rồi còn nói cái gì mà tứ mã nan truy cơ mà? Đừng có nói nói với tôi là cô đã quên. . . Còn có, đừng nháy mắt, cô có biết là chiêu này đối với tôi vô dụng. . .”

Thấy mị thuật không có hiệu quả, Đỗ Hồng Tuyết không khỏi có chút nhụt chí.

Như thế nào mà mị thuật vạn lần vạn linh của nàng dùng trên người gia hỏa này lại mất linh nha?

Cái vẻ nước mắt lưng tròng của Đỗ Hồng Tuyết trong nháy mắt biến mất, trở mặt so với trong kịch còn muốn thần tốc hơn. Tiêu Phàm âm thầm ngạc nhiên, nếu như yêu nữ này đi Hollywood..., không chừng chỉ bằng hành động này của nàng, có thể mỗi năm ẵm một cái giải Oscar về cũng không ngoa.

“Ách, cái kia, ta chỉ là tiểu nữ nhân, cũng không phải đại trượng phu. . .”

Tiêu Phàm trừng to hai mắt, chỉ vào Đỗ Hồng Tuyết đang dương dương đắc ý cả buổi, cũng không nói ra được một câu gì.

Giở trò còn có thể làm đến mức này?

Đỗ Hồng Tuyết nhận thấy công kích bằng ngôn ngữ tựa hồ không dùng được rồi, đôi mắt tinh quái khẽ chuyển một vòng, sau đó thân thể mềm nhũn ra, trực tiếp dán vào bên người Tiêu Phàm, ôm lấy cánh tay Tiêu Phàm mà lắc lắc, dịu dàng nói: “Được rồi, để cho ta tạm thời sống ở chỗ này được không? Đã là người cứu ta lần thứ nhất, chẳng lẽ người còn có thể trở mặt nhìn ta ra chịu chết?”

Tiêu Phàm trầm mặc.

“Người xem, nếu như không phải người giúp ta ẩn tàng yêu khí..., bọn họ sẽ tuyệt đối không buông tha ta a. . .” Đỗ Hồng Tuyết vừa nói, ánh mắt cũng bay tới cái nhẫn trên tay trái Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vẫn tiếp tục trầm mặc. . .

Đỗ Hồng Tuyết nổi giận rồi, từ bên người Tiêu Phàm nhảy ra, hai tay chống hông đứng trước mặt hắn, dựng thẳng lông mày trườg mắt, dáng vẻ lúc này lạ mang theo một phong vị hoàn toàn khác: “Người chốt lại là muốn thế nào? Bỏn cô nương đều ôn tồn van xin người, chẳng lẽ người còn muốn bỏn cô nương lấy thân báo đáp?”

Tiêu Phàm lại càng hoảng sợ, lấy thân báo đáp?

***, tuy hồ ly tinh xinh đẹp thì xinh đẹp thật, nhưng ai biết cái dung mạo này là thật hay là giả? Vạn nhất quần với nhau đi, nửa đêm bình tĩnh mới phát hiện, trong ngực vuốt ve không phải một nữ nhân trẻ trung trơn mượt, mà là một con thú lông mềm như nhung. . .

Mỗi lần nghĩ vậy, ánh mắt Tiêu Phàm nhìn về phía Đỗ Hồng Tuyết cũng thuần khiết hơn rất nhiều.

Hết thấy phần hồng đều khô lâu ah. . .

“Được rồi. . .”

Tiêu Phàm bắt đầu dĩ hết sức, để cho hồ ly tinh này cứ một mực quần lấy cũng không phải là biện pháp tốt.

Chẳng lẽ còn có thể trực tiếp dùng vũ lực?

Đối với gương mặt xinh đẹp kia, Tiêu Phàm thật sự là hạ thủ không được.

Thấy Tiêu Phàm đã đáp ứng, Đỗ Hồng Tuyết dựng lên, thiếu chút nữa đập cả vào nóc nhà.

Tiêu Phàm lại bị dọa sợ rồi.

Trước mắt hắn là một mảnh trắng bóng, rất là mê người. . .

“Còn có, cô đem cái khóa cài vào. . .” Tiêu Phàm ra vẻ rất trấn định, mặt không đỏ tim không nhảy.

“Người lại giúp ta thêm lần nữa. . . Ta như thế nào có thể báo đáp người đây. . .” Đỗ Hồng Tuyết chẳng những không giữ, thân thể mềm mại kia còn dán gần người Tiêu Phàm thêm một tí, cười nói tự nhiên: “Ăn cứu mạng không cầu báo, không bằng lấy thân báo đáp như thế nào?”

Vẫn cái câu cổ văn giả tạo kia. . .

“Tôi còn chưa nói xong, hai người kia mà rời đi, cô phải lập tức đi!” Về điểm ấy, Tiêu Phàm là tuyệt đối không nhượng bộ. Hắn có thể không hi vọng yêu nữ này đến, ảnh hưởng đến sinh hoạt của hắn sau này.

“Đã biết. . .” Đỗ Hồng Tuyết le lưỡi, xem như đáp ứng.

Về phần trong lòng nghĩ như thế nào thì cũng chỉ có mình nàng là biết thôi.

“Đúng rồi, vừa rồi ở bên ngoài. . . Cái đồ vật chớp lên là cái gì?” Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, nhin không được hỏi nàng.

“Đó là phi kiếm.” Đỗ Hồng Tuyết nháy mắt mấy cái với hắn.

“Phi kiếm?” Tiêu Phàm không phải cả kinh: “Hắn là hai người kia, là trong truyền thuyết Thục Sơn kiếm hiệp. . . Cái kia cùng cô có quan hệ, chẳng phải là phiền toái lớn rồi sao?”

Thấy bộ dạng khấn trương của hắn, Đỗ Hồng Tuyết nhin không được bật cười, duỗi ngón tay ấn vào trán Tiêu Phàm một cái, phong tình vạn chủng: “Tiêu Phàm Phàm, người có phải hay không đọc tiểu thuyết nhiều lắm? Trên đời này nào có cái gì Thục Sơn kiếm hiệp. . . Hai người kia là người của Kiếm Tông. . .”

“Hồ ly chết bầm, ta cảnh cáo cô lần thứ nhất, đừng có dùng cái loại chán ghét xưng hô này bảo ta. . .”

“Gọi thì thế nào? Người cần ta à?”

Tiêu Phàm hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Hồng Tuyết: “Cô đừng được ra vẻ, có tin hay không là ta thật sự cần cô?”

Đỗ Hồng Tuyết không sợ, ưỡn ngực, hai ngọn núi cao vút nhin không được sức hút của trái đất mà lắc lư hai cái. Nhìn Tiêu Phàm, Đỗ Hồng Tuyết giảo hoạt cười cười: “Vậy người cần cần thử xem?”

“Yêu tinh!”

Tiêu Phàm hung hăng mắng một câu, bại trận rút lui.

Hắn đã phát hiện ra một sự thật, hắn thật sự là không có biện pháp với con hồ ly tinh này rồi.

Các kiểu kỹ năng đều đã vận dụng hết, Đỗ Hồng Tuyết như đã nhìn thấu là hắn vô phương với nàng vậy.

Tiêu Phàm buồn bực vô cùng, hắn năm đó không sợ trời không sợ đất, hôm nay lại bị một yêu quái cho đo ván hay sao?

Nếu như bị mấy tên kia biết được, phỏng chừng là sẽ cười hắn đến bò lăn bò càng ah?

Đỗ Hồng Tuyết lắc lắc eo thon mà đi vào gian phòng cách vách phòng Tiêu Phàm, khép hờ cửa, hướng phía Tiêu Phàm ngoắc ngoắc đầu ngón út: “Buổi tối ta sẽ không khóa cửa nha. . .”

Tiêu Phàm hết lời để nói.

Cũng không biết là cái thời gian làm cho người ta bị dày vò vô cùng này còn muốn tiếp tục tới khi nào?

Tiêu Phàm rất là thổn thức, không nghĩ tới trên thế giới này thật đúng là tồn tại cái thứ đồ chơi tên là yêu quái này.

Tuy Đỗ Hồng Tuyết nói sẽ không khóa cửa, nhưng nàng còn không quá phận, tốt xấu cũng là đóng cửa lại. Còn về phần khóa hay không khóa, Tiêu Phàm tạm thời không có hứng thú đi xác nhận.

Nhìn cánh cửa đóng kín, Tiêu Phàm cảm thấy như đang mơ.

Vậy mà hắn cùng với yêu nữ này cứ như thế mà ở chung một chỗ?

Tiêu Phàm ngẩn người ra, đây chẳng phải là đồng cư trong truyền thuyết hay sao?

25. Chương 25: Phong Vũ Đại Học

“Khục khục. Các học sinh buổi sáng tốt lành ah!”

Lão Triệu cười tủm tỉm đứng trên bục giảng, không có một tí nghiêm túc gọi là để làm gương cả.

Học sinh ban ba trên cơ bản đã coi lão Triệu như là không khí, đều đang liêu mạng gặm quyển sách trên tay, làm bài tập, hận không thể đem đồng sách ăn luôn vào trong bụng. Dưới tình huống cháy nhà đến nơi này, mấy người có thể nhàm chán ngồi nhìn lão Triệu ba hoa.

Tiêu Phàm ngẩng đầu tò mò nhìn lão Triệu, cũng không biết là lão đầu này muốn nói cái gì.

Rất ít người để ý tới cũng đã nằm trong dự liệu của lão Triệu, chẳng qua nhìn lại, đôi mắt thâm thúy của Tiêu Phàm lại khiến lão Triệu không khỏi nao nao.

“Được rồi, kỳ thi Đại Học sắp tới, các em vừa đọc sách vừa nghe vậy.” Lão Triệu bắt đầu gõ gõ bảng đen: “Còn khoảng gần hai mươi ngày là thi tốt nghiệp cao trung, thầy đương nhiên cũng hi vọng các em mỗi người đều có thể khảo thi được vào đại học mong muốn. Đương nhiên, có một số việc vẫn nhất định phải hiểu rõ.”

Lúc này mới có mấy người ngẩng đầu lên nhìn lão Triệu. . .

“Hai ngày nữa phải điền nguyện vọng rồi, đoán chừng là các em cũng đã cân nhắc qua, hai ngày này thì quyết định lại cho tốt xem nên điền trường nào. À đúng rồi, Tiêu Phàm, em đi ra đây với tôi một lát.”

Đây tuyệt đối là đầu voi đuôi chuột.

Trước đó thì nói giông dài cả buổi, không nghĩ tới ghen ra câu cuối lại là như vậy.

Tiêu Phàm hơi ngẩn người.

Mấy chục ánh mắt soi ngay đến người hắn, cho dù lão Triệu nói cũng không đao to búa lớn gì. Nhưng mà tới gần kỳ thi Đại Học, bất quá chỉ tâm của đám này vẫn nguyên bất diệt, mọi ánh mắt cổ quái, mang hàm nghĩa dị thường bắn lên người hắn.

Không chừng bọn hắn đang nghĩ thầm trong bụng, câu chuyện XXX không thể nó giữa Tiêu Phàm và thầy giáo. . .

Thật là tà ác.

Tiêu Phàm lạnh run người, hắn cảm giác uy lực của mấy chục ánh mắt này không thua gì mấy khẩu AK47 đang nhắm vào hắn.

Ngồi cùng bàn, Khương Tiểu Ngư cũng là mặt mũi đầy hiếu kỳ, không hiểu vì sao lão Triệu ai cũng không gọi, hết lần này tới lần khác lại gọi Tiêu Phàm.

Lão Triệu nói xong cũng rất không chịu trách nhiệm phi thân ra ngoài phòng học.

Tiêu Phàm dưới vạn chúm chúm, cũng đi theo lão Triệu, phi thường nhanh chóng.

Chủ yếu là không khí trong phòng học bị lão Triệu phán một câu khiến cho trở nên vô cùng cổ quái.

Một già một trẻ hai người đều không nói gì, Tiêu Phàm cứ một đường đi theo sau lão Triệu tới văn phòng.

“Ngồi.” Lão Triệu hiếm khi nghiêm túc.

Tiêu Phàm hơi ngạc nhiên.

“Đến, có cần một điếu không?” Nhưng không nghĩ tới, một giây sau lão lại lộ ra nguyên hình.

“Thuốc lá? Lão phát tài?” Tiêu Phàm kinh ngạc nói.

“Hắc hắc, mấy ngày hôm trước mua xổ số. . .”

“Giải nhất?”

“***, có thể sao?” Lão Triệu khinh bỉ nhìn Tiêu Phàm: “Chỉ là giải ba thôi. . .”

Giải ba?

Thế thì mấy trăm khối cũng còn hơn không đi.

Tiêu Phàm cảm lấy, nếu như là người khác, hắn không nhất định sẽ cảm. Nhưng lão Triệu thì khác, lão Triệu là một trong số ít người mà Tiêu Phàm ở cái thành phố này cảm thấy thuận mắt.

“Cậu ôn tập xong chưa?” Lão Triệu lần này cũng không khách khí, trực tiếp châm thuốc, rất hưởng thụ mà nhả khói. Chắc chắn, thuốc lá, thoải mái ah.

Sau đó mới đem cái bật lửa ném cho Tiêu Phàm, để cho Tiêu Phàm tự sinh tự diệt.

“Cũng tương đối a.” Tiêu Phàm gật gật đầu.

“Tương đối?” Lần này đến phiên lão Triệu sững sốt: “Cậu chắc?”

Tiêu Phàm im lặng: “Có thầy giáo nào như lão sao?”

Lão Triệu cười mắng: “Ta cũng không coi cậu là học sinh nha.”

“Không phải học sinh thì là cái gì?”

“Ánh mắt của cậu đã nói cho ta biết, quá khứ nhất định cậu không phải một người bình thường.” Lão Triệu lại phun ra một ngụm khói. Cả Tiêu Phàm cũng không nghĩ đến, lão Triệu lại còn nói ra được một câu có chiều sâu như vậy.

Tiêu Phàm cũng không phản bác, yên lặng đốt thuốc.

Lão Triệu nhìn hẩn hút thuốc, cái bộ dạng cô đơn bộ đấy khiến lão ngầy người mất một giây.

Tiêu Phàm hút thuốc, động tác rất đặc biệt.

Giống như một quý tộc xuống dốc.

Rất tịch mịch!

Càng làm lão Triệu thêm xác nhận, Tiêu Phàm là một người có câu chuyện.

“Đúng rồi, cậu định thi ở đâu?” Lão Triệu chuyển luôn đề tài.

“Em?” Tiêu Phàm nở nụ cười: “Em cần phải khảo thi Phong Vũ đại học a.”

“Phong Đại?” Lão Triệu hơi ngầy ra, trầm ngâm nửa ngày, sau đó lại gật gật đầu: “Àn, không tệ, có chí khí. Phong Đại là trọng điểm đại học, mặc dù so với Thanh Hoa cùng Bắc Đại còn có một chút khoảng cách, nhưng cũng là một chỗ danh giáo rồi. Hơn nữa nếu như cậu ghi danh Phong Đại..., còn có một chút ưu đãi, hắc hắc. . .”

Tiêu Phàm mới hút hơn phân nửa, trực tiếp bóp tắt. Lão Triệu thấy lại là một hồi thịt đau.

Dựa vào ah, đây chính là thuốc lá mà!

Lão Triệu trong lòng hung hăng khinh bỉ Tiêu Phàm lãng phí.

Đáng xấu hổ ah.

“Thầy tìm em chỉ là vì hỏi cái này?”

“Bằng không thì vì cái gì?”

“ . . . ”

“Ách. . . Kỳ thật một người hút thuốc rất chán. . .”

Tiêu Phàm im lặng: “Ít đốt thuốc đi thôi, thầy ở cái tuổi này, hút nhiều không tốt.”

“Thói quen, không đổi được nữa rồi. Haizz, không nói cái này , đúng rồi, Khương Tiểu Ngư hình như đối với cậu có chút ý tứ?” Nói đến những vấn đề bát quái này, lão Triệu lại hiện lên vẻ tươi cười vô cùng hèn mọn, bỉ ổi.

“ . . . ai nói cho lão?”

“Ánh mắt của ta cũng không phải là trưng ra cho đẹp đâu, nhớ năm đó, thời tuổi trẻ sôi nổi, lão đầu này là được gọi là Ngọc Diện Tiểu Phi Long, Hỏa Nhân Tiểu Kim Tinh. . .”

“Ngắt mắt, Ngọc Diện Phi Long? Là lão?”

“Không giống sao?”

“Khẳng định là không giống tí nào. . .” Tiêu Phàm không chút nghĩ ngợi trả lời luôn.

“Dù nói thế nào đi nữa thì ta cũng là sư phụ cậu, không thể cho ta chút ít mặt mũi sao?”

“Là ai mới vừa nói em không phải học sinh đây?”

“ . . . ”

Tiêu Phàm từ văn phòng đi ra, lại qua một tiết rồi.

Nghĩ tới đây, Tiêu Phàm không khỏi khinh bỉ lão Triệu thêm một phen. Có loại thầy giáo nào mà sắp thi Đại Học đến nơi còn kéo học sinh lên văn phòng tán phét phóng thí hay sao? Chắc chắn chỉ có lão Triệu độc nhất vô nhị.

“Bạn hút thuốc hả?”

Tiêu Phàm vừa mới ngồi xuống, không nghĩ tới Khương Tiểu Ngư vốn trầm mặc sẽ hỏi một câu.

Hơi lén lút, nghiêng nghiêng cái đầu sang.

Tiêu Phàm mỉm cười, cũng không phản bác: “Ân, vừa rồi thầy ột điều. . .”

Vừa hút thuốc xong, mùi thuốc lá vẫn rất nặng.

Nhưng nói như vậy cũng thấy được, mũi Khương Tiểu Ngư quá linh mẫn.

“Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, về sau hút ít đi a.” Khương Tiểu Ngư nói xong, mặt cũng đỏ lên. Nàng có lẽ cũng không nghĩ tới, sẽ có một ngày mình chủ động nói chuyện với một nam sinh, hơn nữa nội dung lại còn mang theo vẻ hơi quan tâm a.

Tiêu Phàm thì còn kinh ngạc hơn, dùng tính cách Khương Tiểu Ngư. . . Ách, có thể nói ra lời này, tuyệt đối là dũng khí mười phần.

“Ân, đã biết. Đúng rồi, những người kia có đến làm phiền bạn nữa không.”

Phòng học rất yên tĩnh, lúc Tiêu Phàm cùng Khương Tiểu Ngư thì thầm, hai cái đầu hơi chụm vào một chỗ, ở trong mắt người khác lại trông như kiểu đang liếc mắt đưa tình, cực kỳ đáng ngờ.

“Không có. . .” Khương Tiểu Ngư hơi hơi cúi thấp đầu xuống.

“Ân, vậy là tốt rồi, nếu có chuyện gì, nhớ rõ gọi điện thoại ỉnh.”

Tiêu Phàm nói xong, cũng không nói thêm gì.

Hắn cùng với Khương Tiểu Ngư ở chung, giống như là một hồ nước. Bình thản mà yên lặng.

Nói đến bình thản.

Tiêu Phàm không khỏi nghĩ đến hồ ly tinh trong nhà kia.

Đau đầu ah.

Sáng nay đi học, trong lòng hắn còn vô cùng bất an.

Nếu để cho hồ ly tinh kia một mình ở nhà, sẽ không xảy ra vấn đề gì đi?

26. Chương 26: Tiếng Anh Chỉ Là Phù Vân!

Rốt cuộc cũng nhin được đến lúc tan học.

Kỳ thật cũng không thể nói là chịu đựng, hắn hiện tại thì rốt cuộc đã hiểu được nỗi thống khổ của đời học sinh, cả ngày ở một chỗ, nhìn một đồng sách, nếu mà lâu dài, tinh thần rất dễ dàng trở nên không bình thường.

Trách không được những năm gần đây báo đài thỉnh thoảng lại đăng một số tin đại loại như một số học sinh, bởi vì áp lực học tập quá lớn nên nhảy lầu tự tử.... Đối với những người đó, Tiêu Phàm cũng chỉ có thể cảm khái: Hai tử đáng thương a.

Nói như vậy, Tiêu Phàm hắn chỉ chờ tới khi tan học là sẽ vội vàng chạy về nhà.

Hắn đang muốn đứng lên, lại phát hiện Khương Tiểu Ngư vẫn đang cúi mặt, mắt tập trung vào một bài tập, quệt mồm, đôi lông mày thanh tú thì hơi nhíu nhíu lại.

Tiêu Phàm mỉm cười, gõ gõ bàn chỗ Khương Tiểu Ngư: “Làm sao mà lông mày cứ nhíu lại như lão thái bà vậy?.”

Khương Tiểu Ngư nghe vậy, nhin không được liếc mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Bạn mới là lão thái bà. . .” Lời vừa ra, Khương Tiểu Ngư mới phát hiện hình như có chút không ổn, vội vàng nói: “Ah. . . Thực xin lỗi. . . Nói sai rồi. . .”

Cô bé đáng thương này....

Tiêu Phàm nội tâm lại khe khẽ thở dài, người như Khương Tiểu Ngư, có lẽ là bởi vì hoàn cảnh phát triển mới làm cho nàng có loại tính tình khép kín này. Có lẽ ở trong mắt nàng, thế gian này tất cả đều là ác

mộng, mà cái cảnh vật nàng vất vả bên trong mơ cũng bị hiện thực tàn khốc này không ngừng nghiền nát, làm cho nàng không dám đi ước mơ một sinh hoạt tốt đẹp gì nữa.

Chỉ có thể chậm rãi cải biến thôi!

Nếu như còn có cơ hội.

Kỳ thi Đại Học qua đi là đoạn duyên phận cùng bàn ghế ngủ này cũng sẽ cứ thế mà tuyên cáo chấm dứt, từ nay về sau, Tiêu Phàm có lẽ sẽ chỉ là một khách qua đường trong nhân sinh của Khương Tiểu Ngư mà thôi, một người khách vô danh, lặng lẽ. Nhưng cho dù là như vậy thì Tiêu Phàm vẫn nhin không được mà muốn cải biến cô bé này.

Dù là Tiêu Phàm hẳn có thể làm được, cũng chỉ có thể là thuận tiện giúp nàng đánh chạy vài tên lưu manh.

Tiêu Phàm trong lòng nghĩ ngợi, mặt lại lộ ra một nụ cười đầy ảm áp. . . Tuy có chút giả tạo, có chút khoa trương. . . Chẳng quá vẫn khiến cho Khương Tiểu Ngư đang khấn trương hề hề cũng thả lỏng tâm tình ra: “Ách, không sao, nam nhân tấm lòng như biển. . .”

Tiêu Phàm thanh âm hơi lớn, bên cạnh đó có một nam sinh mập mạp nhin không được quay miệng sang hỏi: “Nữ nhân thì sao?”

“Lòng của nữ nhân, kim dưới đáy biển, chuyên môn dùng để đắm nam nhân thôi. . .”

“Ha ha. . .”

Bên cạnh hẳn, mấy nam sinh nhin không được phá lên cười, cả hẳn cũng không nghĩ tới, câu tếu táo vớ vẩn của hẳn có thể làm cho cái không khí trầm lặng trong phòng học này thêm một chút sức sống.

Chung quanh đó, mấy MM cũng che miệng cười trộm, một MM trông rất sáng sủa, dù không quen hẳn cũng nhin không được nói lại một câu: “Có là châm, cũng phải là Định Hải thần châm!”

Mập mạp nam sinh ha ha cười: “Định Hải thần châm, đó là hình dung về cái kia của nam nhân a!”

Tiêu Phàm sững người, sau đó rất nhanh kịp phản ứng lại.

Định Hải thần châm?

Không phải là Kim Cô bổng sao?

Nói đến Kim Cô bổng, người không thuần khiết chẳng phải sẽ ngay lập tức mà liên tưởng đến cái gì đó đặc trưng của nam nhân sao. . .

Ách, nói cái gì cũng không được nữa, Tiêu Phàm thì ngay từ đầu cũng không ngờ tới ban ba còn có nhân tài như mập mạp này, sắp thi Đại Học, cười nhẹ nhàng là tốt rồi, cái khác thì thôi miễn đi. Tiêu Phàm vội vàng chuyển chủ đề: “Nói chuyện phiếm dừng ở đây thôi, ăn cơm thì ăn cơm, đọc sách cứ đọc sách, về nhà lại về nhà nha!”

“Lời này của bạn nói. . . giống hệt lời lão Triệu. . . Hẳn là hôm nay các người. . .”

Nói lời này lại là một MM!

Tiêu Phàm bại trận rồi, không khỏi có chút xấu hổ. Xem ra đám học sinh này đều áp lực quá lâu, Tiêu Phàm lại trở thành ngòi nổ ah. . . Đều mẹ nó lộ ra bản tính rồi. Ngay cả một MM trông nũng nịu như vậy cũng bư hân quá đi.

Khương Tiểu Ngư nhìn một màn này, nhin không được nữa mà xì cười một tiếng.

Mập mạp kia liếc sang Khương Tiểu Ngư, nháy nháy mắt, sau đó ha ha cười, trông rất đểu giả: “Ách, cái kia cái kia, chúng ta còn có chút sự tình, quấy rầy ha ha, Tiêu Phàm, Khương Tiểu Ngư hai người cứ tiếp tục đi. . .”

Những người khác nhìn về phía Tiêu Phàm cùng Khương Tiểu Ngư, ánh mắt cũng trở nên mập mờ, không có ý định làm bóng đèn, nhao nhao như bầy chim thú tán ra.

Tiêu Phàm im lặng.

Mấy người này nhìn cái kiểu gì vậy?

Chẳng lẽ không thấy được hần và Khương Tiểu Ngư đang lóe ra hào quang rất hữu nghị, rất thuần khiết sao?

Được rồi, hần cũng chẳng thèm đi giải thích làm gì.

Chẳng qua là trải qua lần náo nhiệt này, Tiêu Phàm hình như cũng cảm thấy, hần bây giờ mới tính là một học sinh thật sự.

Khương Tiểu Ngư sau khi cười xong, ở trước mặt Tiêu Phàm cũng không có câu nệ nữa, đôi ánh thập phần linh động, xuyên thấu qua cái kính đen, hình như là đang tự đánh giá Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hơi ngây ra, sau đó lấy tay sờ sờ mặt: “Dùng ánh mắt kiểu này nhìn mình, chẳng nhẽ là trên mặt có mọc hoa cỏ gì à?”

Cái cổ trắng ngần của nàng ngay lập tức đỏ ửng lên: “Không phải. . . Chỉ là không nghĩ tới, bạn cũng biết ần dẫu. . .”

Tiêu Phàm buồn bực vô cùng, lời này nói ra, quá đả kích người ta đi.

“Bộ dáng của mình chẳng lẽ trông rất nghiêm túc. . . ?”

Khương Tiểu Ngư vội vàng khoát khoát tay, vội nói: “Không đúng không đúng, chỉ là ngày đó bạn. . . Cho nên. . . mình. . .” Khương Tiểu Ngư cũng không biết chính mình muốn nói gì nữa, một câu cũng không nói ra được mấy chữ.

Hoàn toàn là loạn rồi.

Nhưng Tiêu Phàm rất nhanh đã hiểu ý tứ trong đó: “Bạn ý là, ngày đó bạn chứng kiến mình ba quyền hai cước đã đánh bay mấy tên lưu manh, bạn đã cảm thấy mình hần phải là mãnh nam như Arnold Schwarzenegger, nghiêm túc không biết cười. . . ?”

“Ấn. . .” Khương Tiểu Ngư vậy mà lại gật đầu thừa nhận!

“Ách. . . Mình thừa nhận mình là mãnh nam, nhưng không phải loại hình đó. . . Được rồi, không thảo luận về vấn đề này nữa. Bạn đang mắc ở bài này?” Tiêu Phàm liếc lại, phát hiện Khương Tiểu Ngư đang làm là một bài tập tiếng Anh.

“Quyển sách này văn phong quá phức tạp. . . Hoàn toàn xem không hiểu. . .”

Tiếng Anh?

Tiêu Phàm nhin cười không nổi, hần thật sự rất muốn nói cho Khương Tiểu Ngư biết, cái gì mà Tiếng Anh, với hần đều là phù vân hết.

Nhưng thế thì không khỏi có điểm ‘trang bức’ quá đi, Tiêu Phàm cũng vẫn không nói gì, cầm lên cái bài kia, nhìn qua một cái, rất nhanh đã hiểu đại khái ý tứ trong sách đó.

“Ấn, quyển sách này văn phong đúng là có chút vượt qua phạm vi cao trung, nhưng mà nếu bạn nắm giữ được bí quyết..., cũng sẽ không phải rất khó. . . Bạn xem, tuy từ lạ khá nhiều, nhưng nếu lấy từ ở đây, ở đây, ở đây nữa, liên hệ một chút thì ý tứ đại khái cũng có thể hiểu ra. . .”

Tiêu Phàm một bên chậm rãi nói, cũng không phát hiện Khương Tiểu Ngư đang mồm chữ o, hai mắt chăm chăm vào Tiêu Phàm, như kiểu mới gặp hần lần đầu vậy.

Nói một hơi hơn 10’, Tiêu Phàm cảm giác yết hầu phát khô cả lên rồi, lúc này mới hồi phục tinh thần. Hần lại phát hiện ra Khương Tiểu Ngư đang ngẩn người ra nhìn mình. . .

Không khỏi giật mình, quơ quơ tay phải trước mặt Khương Tiểu Ngư: “Ách, Tiểu Ngư, bạn làm sao vậy?”

“Tiếng Anh của bạn siêu vậy?” Khương Tiểu Ngư nhìn thêm hần một cái, lúc này mới kịp cảm khái một câu.

“Ha ha, kỳ thật mình có ở nước ngoài vài năm, nói tiếng Anh là bình thường như cơm bữa.” Tiêu Phàm giải thích.

Trong mắt nha đầu Khương Tiểu Ngư lại thêm vài phần sùng bái, nàng đột nhiên cảm giác cái bộ dáng giăng giãi chậm rãi của Tiêu Phàm vừa rồi thật sự là quá đẹp, quá xuất sắc rồi.

“Không bằng giảng lại ình một lần nữa đi a. . .”

“Àn? Còn không hiểu à?”

“Không phải. . . Là do vừa mới rồi nhìn bạn đến gần người. . .” Khương Tiểu Ngư hiềm khi dí dỏm, le lưỡi mà trả lời.

Chóng mặt. . .

27. Chương 27: Người Ta Chỉ Là Muốn Cánh Gà Nướng...!

Ở phòng học giảng giải hết đồng bài tập Tiếng Anh cho Khương Tiểu Ngư xong, nắng chiều cũng đã tắt, trời tối.

Chẳng qua là Khương Tiểu Ngư cũng không rảnh rồi như Tiêu Phàm, người ta buổi tối còn là muốn tự học cơ đấy, cho nên ở bên ngoài chỉ tùy tiện ăn chút gì đó, cứ như vậy mà tiếp tục phấn đấu vì kỳ thi Đại Học.

Mà Tiêu Phàm, đương nhiên là tiêu sái đi về nhà.

Giữa đường.

Điện thoại đột nhiên rung lên một hồi.

Ai đây?

Vẫn là câu nói cũ, người biết rõ số của hắn chỉ đếm trên một bàn tay.

Tiêu Phàm cầm lấy điện thoại, nhìn nhìn, không khỏi ngây người nửa giây, sau đó vội vàng bắt máy.

“Tiểu Phàm Phàm. . .”

Tiêu Phàm nghe, cái giọng phát ngáy của Đỗ Hồng Tuyết đã truyền vào tai hắn.

“Tôi nói rất nhiều lần rồi, không cho phép cô bảo tôi Tiểu Phàm Phàm!” Nghe ra thanh âm kia, toàn thân Tiêu Phàm rất vô sỉ mà mềm đi rồi. Nhưng hắn vẫn hung hăng kháng nghị một câu.

“Hi hi, đừng có mà thẹn thùng nha. . .”

“Có việc?”

Sáng nay, trước lúc đến trường, Tiêu Phàm vì phòng ngừa có việc ngoài ý muốn phát sinh, tạm thời cho Đỗ Hồng Tuyết một cái điện thoại, có lưu số của hắn. Nhưng khiến hắn buồn bực là hắn còn đang muốn dạy Đỗ Hồng Tuyết dùng như thế nào, Đỗ Hồng Tuyết đã cầm lấy cái điện thoại, dùng so với Tiêu Phàm còn muốn thành thạo hơn, thuận tiện còn phần nản điện thoại tính năng không đủ, khiến hắn kinh ngạc cả buổi.

“Có nhớ em không? ~” Thanh âm Đỗ Hồng Tuyết lại ngọt hơn nữa.

Nếu là người khác, nghe thấy cái thanh âm này, đảm bảo sẽ bị mê cho thất điên bát đảo, cả mẹ mình tên là gì cũng quên luôn.

Tiêu Phàm tuy lòng cũng mềm nhũn ra rồi, nhưng tốt xấu gì cũng có chút sức miễn dịch.

“Chiêu này đối với tôi vô dụng. . . Có chuyện cứ việc nói thẳng.”

“Hi hi, quả nhiên bị người xem thấu. . . Giúp ta mua một cây kẹo mút về. . .”

Tiêu Phàm nhin không được lão đảo một cái: “Cô gọi điện thoại cho tôi chỉ vì bảo cho tôi mua cho cô một cây kẹo mút? !”

“Đúng nha, bằng không thì người cho rằng vì cái gì. . .”

“Tôi không phải đã nói, điện thoại của tôi chỉ có tình huống khẩn cấp mới được gọi sao?”

“Ta thật muốn ăn kẹo que nha. . . Cái này đủ khẩn cấp đi à?”

Tiêu Phàm triệt để bó tay rồi, xem ra những cái gì thuộc về đạo lý của nhân loại cùng yêu nghiệt này giảng không thông.

“Được rồi, tôi mua cho cô!” Tiêu Phàm khẽ cắn môi: “Còn có, cô nhớ rõ là phải ở trong nhà, đừng có mà chạy lung tung!”

Nếu để cho yêu nghiệt cấp bậc hồ ly tinh này chạy ra lác lư ngoài đường..., cái khác không nói, riêng tai nạn giao thông ngoài ý muốn, có thể khiến cho cảnh sát giao thông toàn bộ thành phố bận đến sứt đầu mẻ trán đi.

“Đúng rồi!”

“Sao, còn việc gì nữa?”

“Ta muốn phải là kẹo ô mai nữa. . .”

*** . .

Tiêu Phàm rất là phiền muộn cúp điện thoại. Vốn sắp đến Tinh Thúy Uyển rồi, hiện tại lại chỉ có thể vòng đường xa, đến siêu thị. . . Mua một cây kẹo mút vị ô mai!

MM thu ngân chứng kiến một đại lão gia như Tiêu Phàm lại đến siêu chỉ để mua một cây kẹo mút hương ô mai, ngay lúc hần đi thì cũng nhìn không được mà trốn ở một bên cười sặc sụa.

Hần lăm bầm thề, về sau mà đi siêu thị, tuyệt đối sẽ không chỉ mua một cây kẹo mút!

Muốn mua, phải mua một hòm!

Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Quay về đến cửa Tinh Thúy Uyển, Tiêu Phàm không khỏi ngẩn người.

Khói?

Mái nhà sao lại có khói nhỉ?

Không đúng, nhìn lại một cái. . .

Hồ ly tinh này đang đốt phòng? !

Hay là đang đập phòng?

Tiêu Phàm hết nói rồi, hần đột nhiên phát hiện, đem hồ ly tinh này lưu lại, hình như là một sai lầm. Hơn nữa Tiêu Phàm ẩn ẩn có một dự cảm, cái sai lầm này có lẽ sẽ không ngừng tràn ra, cuối cùng là không cách nào vẫn hồi lại.

Không có thời gian nghĩ nhiều nữa, dập lửa, cần nhất bây giờ phải là dập lửa.

Tiêu Phàm vừa qua chỗ bảo vệ, tiểu bảo an xem như nhận thức hần lúc này cũng đi ra, trông lên cổ khói đen một lúc. Hần nhìn nhìn mái nhà, cả người cũng ngây ra.

“Ách, Tiêu tiên sinh, xin hỏi. . . Người trong nhà anh đang làm BBQ(*)?”

BBQ?

Tiêu Phàm dở khóc dở cười, không thể không bội phục đại ca bảo an này có sức tưởng tượng quá phong phú, nhà ai BBQ có thể đốt đến cái mức này?

“Àn, là BBQ. . . Không có việc gì rồi, anh cứ tùy tiện, đã làm phiền người anh em rồi. . .” Tiêu Phàm nói xong, lòng đang muốn đập đầu tự tử. Đương nhiên, nếu mà không gặp trở ngại gì, đảm bảo hần phải đâm vào người hồ ly chết tiệt kia, thuận tiện cho hồ ly tinh kia chết cùng luôn.

Bảo an đại ca nghe vậy thì sững sờ, tuy là hắn đối với đám khói đen này vẫn còn một chút hoài nghi, nhưng chủ nhà đều thừa nhận là BBQ rồi, hắn cũng chỉ có thể cười: “Tinh Thúy Uyển có hệ thống phòng cháy gần như hoàn mỹ, vạn nhất có cháy..., bình tĩnh điện thoại, chúng tôi sẽ lập tức tới hỗ trợ. . .”

Tiêu Phàm thật sự muốn nói cho hắn biết, không phải vạn nhất, mà là đã cháy rồi. . .

Nhưng lời đến bên miệng, lại nhịn được nuốt trở vào.

Hồ ly tinh kia mị lực khủng bố đến đâu thì Tiêu Phàm hắn đã tự mình lĩnh giáo qua, trong nhà hắn cất giấu một hồ ly tinh hại nước hại dân như vậy, chuyện này nếu truyền ra ngoài. . . Ngẫm đến hậu quả, Tiêu Phàm thật không khỏi lạnh run người

Lại còn hai tên trâu bò hò hét cười phi kiếm nữa a, xác định là sẽ đến hỏi thăm hắn ngay.

Hỏi thế gian, nữ nhân luận về tư sắc mà có thể được xưng tụng là yêu nghiệt thì có mấy người?

Hồ ly tinh nhất định là có một chân trên cái bảng xếp hạng đấy.

Cho nên, hai người kia mà không liên tưởng đến hồ ly tinh trốn ở đó mới là không thể tưởng tượng nổi đi.

Tiêu Phàm suy nghĩ miên man, vội vàng cáo biệt với sức tưởng tượng phong phú của bảo an đại ca, hắn phóng gấp theo đường thoát hiểm mà lên. Thang máy cũng lười đi, ngay lúc này, toàn bộ tốc độ của hắn đã triển khai...so với đợi thang máy thì còn nhanh hơn nhiều.

May mắn là Tinh Thúy Uyển vì có thang máy nên cầu thang bộ bình thường cũng không có người nào.

Vì vậy cũng không ai được chứng kiến cái tốc độ kinh khủng của Tiêu Phàm.

Một phút đồng hồ, Tiêu Phàm xông lên tầng cao nhất.

Mở cửa ra, một mùi khét xông thẳng vào mũi hắn, là từ trên sân thượng!

“Hồ ly chết bầm! Ngươi muốn đốt phòng ở của ta? !” Tiêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi quát to.

“Ah. . . Tiểu Phàm Phàm. . .” Tiếng của Đỗ Hồng Tuyết từ trên sân thượng truyền đến, rất nhanh, Đỗ Hồng Tuyết chạy vào trong phòng, trên người nàng còn ăn mặc sơ mi của Tiêu Phàm, khác với tối hôm qua là, trên áo sơ mi thêm từng mảng bẩn.

Cái áo đã tổ cáo rõ ràng là nó bị hun khói.

Không riêng gì quần áo, cái mặt đáng yêu cũng như là mặt mèo, lem nhem, nhưng mà với mặt tiểu hồ ly cũng không có chút nào ảnh hưởng. . . vẫn đáng yêu vô cùng.

Đây hắn là trong truyền thuyết thiên sinh lệ chết?

Rốt cuộc là cũng được kiến thức đến, vì sao mà người ta kêu là sắc đẹp khó có thể chống đỡ.

Tiêu Phàm một bước chạy vọt lên sân thượng, nhìn cảnh trước mắt, nhịn không được ngây ngẩn cả người.

Đây là bị bom oanh tạc hay cái gì vậy?

Trên ban công vốn còn có cái bàn, chuyên dùng để ngồi hóng mát. Nhưng hiện tại bày ra trước mắt Tiêu Phàm chỉ còn lại có một đám tro đen sì!

Tro mịn vô cùng!

Nếu như không biết rõ trên ban công đã từng có cái bàn cùng cái ghế, ai nhận ra được chân diện của cái đám tro bụi vô cùng bẩn đấy?

Dù sao thì cả Tiêu Phàm cũng nhận không ra, có chăng chỉ là nhờ vào trí tưởng tượng phong phú của hắn.

“Hồ ly chết bầm! Nếu như ngươi không cho ta một lời giải thích rõ ràng..., ta sẽ lập tức đem ngươi từ nơi này ném xuống!” Tiêu Phàm quay đầu, cố gắng làm ra một bộ phần nộ, hung dữ nói.

Ai mà biết, Đỗ Hồng Tuyết lại mang bộ dạng người rất vô tội, rất bất lực, giống như là dê con đang đối mặt với lão sói xám gian ác vậy.

“Người ta chỉ là muốn cánh gà nướng. . .”

Từ đơn Barbecue viết tắt là BBQ, ý là” đồ nướng”

28. Chương 28: Đêm Dài Đằng Đằng, Vô Tâm Đi Ngủ

Cánh gà nướng?

Tiêu Phàm xúc động muốn cầm một búa gỗ chết ngay hồ ly tinh này.

Hết lần này tới lần khác, nhìn đến khuôn mặt hại nước hại dân kia, sự xúc động của hắn lại bị trừ khử ngay lập tức.

“Thế cái cánh gà nướng kia đâu?” Tiêu Phàm hét nói rồi.

“Cháy mất rồi. . .”

Hiện tại trên ban công một mảnh hỗn loạn, Tiêu Phàm cũng không thể nhìn ra, vật thể ở giữa đám tro bụi này có phải là cái cánh gà hay không. Nhưng mà hắn biết rõ, trong tủ lạnh đúng là có một ít cánh gà.

Nhìn trời xem, đám khói đen kia vẫn còn đang bay bay a, hắn vội vàng chạy đến phòng tắm lấy một thùng nước, lần đầu tiên đóng vai lính cứu hỏa. Chạy qua chạy lại mấy lần, cuối cùng cũng tắt được đồng lửa. Tiêu Phàm tức giận hầm hè với Đỗ Hồng Tuyết: “Về sau, không cho phép cô nướng cánh gà!”

Nghĩ nghĩ, lại bổ thêm một câu: “Không chỉ là cánh gà, cái gì cũng không được nướng, nếu không, tôi sẽ . . . đem cô tổng ra ngoài cửa.”

Đỗ Hồng Tuyết thì le lưỡi: “Nha. . .”

Về phần đồng hỗn độn kia, Tiêu Phàm cũng chỉ có thể chất tại một chỗ hẻo lánh, về sau để người ta đi lên làm vệ sinh là được rồi.

Di?

Không đúng.

Tiêu Phàm đột nhiên nhớ tới, trong nhà hắn là không có bật lửa mới đúng, hồ ly tinh này từ đâu mà lấy được lửa để nướng?

“Tiểu hồ ly, cô lấy lửa từ đâu?”

Đỗ Hồng Tuyết khẽ chu miệng lên. Chỉ thấy nàng dùng ngón cái tay phải cùng ngón trỏ nhẹ nhàng chà, tách một cái, từ đầu ngón tay bùng lên một ngọn lửa.

Lại còn là ngọn lửa màu xanh nữa!

Tiêu Phàm ngẩn ra, ngoại trừ ảo thuật, Tiêu Phàm thật đúng là chưa từng thấy qua ai có thể tạo ra lửa trên đầu ngón tay.

Hơn nữa còn có màu sắc quỷ dị như vậy.

Đỗ Hồng Tuyết giải thích: “Ta có hồ hỏa ah!”

“Yêu lực của cô khôi phục?” Tiêu Phàm hỏi lại một câu.

Hôm đó, hắn dùng nhãn phong ấn yêu khí của tiểu hồ ly, chính hắn cũng mơ hồ, căn bản là không biết chuyện gì đang xảy ra. Nếu như hồ ly tinh này yêu lực khôi phục..., Tiêu Phàm thật đúng là không lấy gì để tin tưởng mình có thể chế trụ một cái yêu nghiệt cả.

Vạn nhất hồ ly tinh này phát hỏa, một mối lửa đốt rụi nơi đây thì làm thế nào.

Đỗ Hồng Tuyết nghe vậy, ủy khuất mà mân mê cái miệng của mình, dùng một ánh mắt vô cùng u oán nhìn Tiêu Phàm: “Làm sao có thể. . . Tiểu Phàm Phàm, người đến cùng là đã làm cái gì với ta. . . Nói cho ta biết nha. . .”

“Không thể trả lời.” Tiêu Phàm tự nhiên sẽ không đem chân tướng nói cho hồ ly tinh này. Xem ra là bởi vì ngày đó cái nhần dị biến, yêu lực của hồ ly tinh này giống như đã bị phong ấn lại. Nghe Đỗ Hồng Tuyết trả lời, Tiêu Phàm không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Bất đắc dĩ chính là, cái nhần vô danh này có quá nhiều thứ thần bí, để cho hắn cảm thấy không biết phải làm thế nào.

“Hừ, keo kiệt. . .”

“Điều này chẳng lẽ không tốt? Cô chịu khó mà an phận thêm mấy ngày nữa, đợi đến lúc hai người kia đi khỏi Phong thành(thị), cô muốn đi thật xa tôi cũng sẽ không quản. Nhưng mà nếu cô đi bây giờ thì tôi cũng không có ý kiến, chỉ là cô không chịu đi mà thôi.”

Đỗ Hồng Tuyết nghe vậy không khỏi im lặng, nàng trong cuộc đời đã gặp qua vô số nam nhân, không người nào là không bị nàng mê cho điên đảo, thế mà bây giờ lại có nam nhân muốn trăm phương ngàn kế đuổi nàng đi?

Hừ hừ, để cho ta đi, ta càng không đi.

Tiêu Phàm không biết, lúc này, Đỗ Hồng Tuyết đã cùng hắn đánh chắc rồi.

“Hi hi, ta muốn tắm rửa á..., người muốn hay không cùng nhau tắm?” Đỗ Hồng Tuyết phong tình vạn chủng tựa ở cửa phòng tắm, mị nhãn như tơ, hướng về Tiêu Phàm ngoác ngoác đầu ngón út.

***. . .

Tiêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi: “Không cho phép dùng khăn lông của ta!”

“ . . .”

Lại là một đoạn thời gian để cho Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng đau khổ.

Rất nhanh Đỗ Hồng Tuyết đã đi ra, lần này nàng cũng không như lần trước, mặc một nửa lộ một nửa, mà là mặc lại cái bộ váy dài trắng như tuyết của nàng, nhìn qua càng thêm vài phần phiêu dật thanh thuần.

Đương nhiên, Tiêu Phàm biết rất rõ, hai chữ thanh thuần này, đặt vào người hồ ly tinh này thì căn bản là không dậy nổi .

“Ừ, kẹo mút của cô.”

Tiêu Phàm nhìn Đỗ Hồng Tuyết từ trong phòng tắm đi ra, đem cây kẹo mút mà hắn tân tân khổ khổ chạy đến siêu thị mua về, đặt ở trên mặt bàn. Đỗ Hồng Tuyết thấy, ngòn ngọt cười với hắn, sau đó cầm cây kẹo mút bắt đầu liếm láp vô cùng thích thú.

Tình cảnh như thế này lại làm cho Tiêu Phàm ngẩn ngơ.

Hắn vốn không nghĩ tới, một cây kẹo năm mao tiền, vậy mà lại để cho Đỗ Hồng Tuyết cao hứng như vậy.

Cũng không biết có phải hay không là giả bộ a.

Tiêu Phàm cũng chẳng muốn để ý, từ trong phòng ngủ cầm quần áo chạy luôn đi tắm.

Đỗ Hồng Tuyết tắm cũng là nước ấm. . .

Trong phòng tắm hơi nước mù mịt, không khí còn thoang thoang mùi thơm cơ thể của Đỗ Hồng Tuyết, khiến Tiêu Phàm xẹt máu mũi khi tưởng tượng đến cảnh tiểu hồ ly kia trần như nhộng tắm tấp. . . *** nó, lại nghĩ vớ vẩn rồi. Tiểu Tiêu Phàm đã rất vô sỉ cứng nhắc lên.

Tiêu Phàm nhìn nhất trụ kinh thiên kia, không khỏi cười khổ, xem ra đúng thật là quá lâu không đụng đến nữ nhân. . .

Nước lạnh, quyết đoán dội nước lạnh a. . .

Nhưng mà nghĩ lại thì cũng tốt. Tối thiểu nó cũng chứng minh mình là nam nhân bình thường. . .

. . .

Tiêu Phàm tắm rửa xong, thuận tiện ném luôn quần áo vào máy giặt.

Vừa mới kéo cửa ra, hắn đã chứng kiến ngay cảnh Đỗ Hồng Tuyết rất là nhu thuận ngồi trên ghế sa lon, liếm láp cái kẹo mút kia.

Hai chân trắng nõn ở giữa không trung khê đung đưa, dưới váy cũng lộ ra một mảng da thịt tuyết trắng. Cũng không biết đồ hồ ly tinh này bình thường bảo dưỡng kiểu gì, làn da kia, coi như là so với đại minh tinh quốc tế thì cũng không khác gì.

Đỗ Hồng Tuyết thấy Tiêu Phàm đi ra, khoe miệng khê nhếch lên, cũng không nói gì, vẫn y nguyên phối hợp công việc liếm láp kẹo mút. . .

Tiêu Phàm nhin không được lại muốn mắng ầm lên.

Chỉ có thè lưỡi ra liếm hay sao?

Môi hồng răng trắng, quá mẹ nó mê người rồi!

Tiêu Phàm vất vả lắm mới đè xuống được rung động trong lòng, ngồi đối diện với Đỗ Hồng Tuyết.

Tích tắc, tích tắc .

Giữa hai người, ah, không đúng, là một người một yêu, chỉ có quỷ dị yên tĩnh.

Đều không ai nói một câu.

Tiếng kim đồng hồ rõ ràng vô cùng, giống như ở ngay bên tai. Hồ ly tinh cứ như vậy cười nhẹ nhìn Tiêu Phàm, cái lưỡi kia cứ thè ra liếm láp kẹo mút khiến Tiêu Phàm cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

Được rồi, ta nhẫn!

Tiêu Phàm nhàm vô cùng, bật TV lên xem. Để cho hắn không thể tưởng được là, TV vừa mới bật lên, một đoạn siêu cấp kinh điển đối thoại mà ai cũng khoái từ màn hình bật ra ——

“Đêm dài dài đằng đẵng vô tâm ngủ, ta cho rằng chỉ có ta ngủ không được, không thể tưởng được Tinh Tinh cô nương cũng chưa ngủ?”

“Nguyên lai là bang chủ ah. . .”

Lại là Đại thoại Tây Du !

Kế tiếp sẽ là cảnh Chí Tôn Bảo bị Bạch Tinh Tinh dùng lửa đốt tay. . .

Trước kia, lúc xem phim này, xem thì chỉ cười. Hiện tại xem lại, Tiêu Phàm cảm thấy, đoạn lời thoại này rất hợp với tình hình hiện tại. Đêm dài đằng đẵng, vô tâm ngủ. . . Hiện tại chín giờ kém, đối với hồ ly tinh này, hắn làm sao có thể chịu đựng? Như thế nào mà chịu đựng được!

Trong chớp lát, Tiêu Phàm cảm thấy tình cảnh của mình cùng Chí Tôn Bảo có chút tương tự nhau.

Khác chính là Chí Tôn Bảo đối mặt là Bạch Cốt Tinh, mà chính mình đối mặt là hồ ly tinh. . .

Cũng không biết có phải hay không may mắn hơn nhiều.

“Khanh khách, tên này thật là ngu. . .” Đỗ Hồng Tuyết chứng kiến tràng diện khôi hài Tinh gia, đúng là nhin không được cười khanh khách lên.

Đột nhiên, tiểu hồ ly tái mét mặt.

29. Chương 29: Kinh Biến Trong Mơ!

Tiêu Phàm hơi ngẩn người ra.

Đã nhìn thấy trở mặt, lại chưa từng thấy trở mặt nhanh như vậy.

Lúc hắn còn đang cảm khái hành động của Đỗ Hồng Tuyết không thôi, nàng lại đột nhiên chạy lên sân thượng, cả dép cũng không đi.

“Này. . . Cô muốn đi đâu. . .”

Tiêu Phàm một câu còn chưa nói hết, Đỗ Hồng Tuyết đã không thấy bóng dáng đâu. Lòng hắn không khỏi lộp bộp, chẳng hai ngưi bức hò hét gia hỏa giẫm phi kiếm lại tới nữa?

Vừa nghĩ, Tiêu Phàm cũng vội vàng chạy theo sau.

Chỉ thấy Đỗ Hồng Tuyết đứng ở sân thượng, nhìn ánh trăng, suy nghĩ xuất thần, cũng không biết là nàng đang suy nghĩ cái gì.

Từ lúc Tiêu Phàm gặp Đỗ Hồng Tuyết đến giờ, hắn đều chưa từng thấy mặt nàng sẽ xuất hiện vẻ nghiêm túc như thế này.

“Làm sao vậy?”

“Ngày mai là trăng non?” Đỗ Hồng Tuyết không đầu không cuối hỏi một câu.

Tiêu Phàm sững ra, sau đó xem nhìn lên mặt trăng. Trăng hôm nay chỉ còn lại một tia cong cong, như cái móc câu.

Trách không được đêm nay trời lại đặc biệt tối.

“Àn, hình như là thế. . .”

“Ngày mai ngưi tốt nhất là không nên đi ra ngoài.”

Tiêu Phàm nghe vậy không khỏi khẽ nhíu mày: “Vì sao?”

“Trăng non, chính là thời điểm âm khí nặng nhất trong thiên địa!” Đỗ Hồng Tuyết lông mày hơi nhăn lại.

“Cái chuyện đầy đầu có liên quan tới tôi?” Tiêu Phàm vẫn không rõ.

“Ngưi dần ah, ngưi chưa nghe nói qua bách quỷ dạ hành?”

“Giống như là nghe qua. . .”

“Trăng non, âm khí nhất thịnh. Rất nhiều Yêu tộc cũng sẽ ở ngày đó có động tĩnh không tầm thường, ta sợ. . .”

Thì ra là thế, Tiêu Phàm không nhịn được cười: “Cô hình như cũng là yêu a?”

Đỗ Hồng Tuyết trừng mắt nhìn Tiêu Phàm: “Ta hiện tại giống như bị ngưi nào đó phong ấn yêu lực nha. . .”

“Thế thì chẳng phải là không có việc gì.” Tiêu Phàm lộ ra vẻ không sao cả.

Đúng là cũng không sao cả.

Hiện tại là thế kỷ hai mươi mốt, Tiêu Phàm sống nhiều năm như vậy, yêu quái đầu tiên nhìn thấy cũng chỉ là hồ ly tinh trước mặt đây. Hắn không tin trên thế giới này hồ ly sẽ nhiều như rận, nắm là được một bó to.

“Không phải, ta vừa rồi giống như cảm giác được một cỗ yêu khí khác!” Đỗ Hồng Tuyết lúc này mới nói ra lo lắng trong lòng mình.

“Ý cô là, Phong thành(thị) còn có yêu quái khác?” Tiêu Phàm trừng to hai mắt ra.

“Àn! Có lẽ. . . Khả năng. . .” Đỗ Hồng Tuyết nói xong, chính mình cũng không quá xác định.

“Rốt cuộc là có hay không?”

“Ai bảo yêu lực của ta bị người phong ấn, nếu mà có, ta hiện tại cũng vô pháp xác định ah! Nhưng nếu quả thật có một Yêu tộc khác ở nơi này, vậy thì ngày mai người tốt nhất là không đi ra ngoài.”

Tiêu Phàm nhún nhún vai, cười nhạt một tiếng: “Chẳng qua là một con yêu mà thôi, nó còn có thể đem tôi ăn hay sao? Không phải còn có thêm cái kia hai người Kiếm Tông sao? Có bọn họ, ở Phong thành(thị) có yêu quái nào dám chạy nhảy?”

“Hừ, bốn cô nương là hảo tâm nhắc nhở người rồi, người ngày mai nếu như đụng phải..., vậy cũng đừng có oán bốn cô nương!” Đỗ Hồng Tuyết hừ một tiếng, tựa hồ đối với thái độ của Tiêu Phàm có chút bất mãn, ném một câu như vậy, phanh một tiếng liền trở về gian phòng của nàng.

Tiêu Phàm thì ở đằng sau trợn mắt há hốc mồm.

Hồ ly tinh này đêm nay cũng quá khác thường đi?

Nghiêm trang, cái bộ dạng này của nàng làm cho Tiêu Phàm có chút không quen.

Ngất ngất, đây có phải hay không là quán tính trong truyền thuyết?

Tiêu Phàm cười cười.

Đối với Đỗ Hồng Tuyết..., hẳn thật đúng là không có để mấy lời của nàng ở trong lòng.

Nếu quả thật là bởi vì một câu của Đỗ Hồng Tuyết mà hẳn cả ngày mai sẽ trốn trong nhà không ra khỏi cửa, đó mới là choáng váng.

. . .

Đây là một mảnh thiên không vô cùng vô tận.

Cuồn cuộn mây đen như là một con hung thú, từng ngụm thôn phệ bầu trời, chỉ còn lại vô tận điện vũ cuồn xà.

Cảnh trong mơ quen thuộc.

Là mơ sao. . .

Di?

Ta là ai?

Tại sao lại ở chỗ này?

Tại sao lại biết rõ, đây chỉ là một cảnh trong mơ?

Thông thiên cột đá, nặng nề xích đầy gai nhọn, một nam tử trần trụi, toàn thân đầm máu, bị trói trên cột đá, cúi đầu thật sâu, như một xác chết.

Nơi vô tận chân trời.

Một bạch y nữ tử trên mặt huyết lệ sớm đã khô, chỉ còn lại vệt máu đọng lại.

Ta là Tiêu Phàm. . .

Đúng rồi, ta là Tiêu Phàm.

Nhưng tại sao lại ở chỗ này?

Nam nhân kia là ai? Cả bạch y nữ tử nữa, là ai?

Tiêu Phàm nheo nheo mắt, muốn xem rõ khuôn mặt bạch y nữ tử, nhưng mà bỗng nhiên hắn phát hiện, bạch y nữ tử khuôn mặt càng lúc càng mơ hồ, muốn đem khuôn mặt này khắc tại đáy lòng thì chỉ nhớ kỹ được bộ áo trắng, thêm hai hàng huyết lệ.

Đây thật sự chỉ là một giấc mơ?

Vô số lần, Tiêu Phàm đều tự hỏi mình như vậy.

Nhưng chưa bao giờ hắn có được đáp án.

Cũng chưa bao giờ ở trong mơ mà lại cảm thấy rõ ràng như lần này.

Tiêu Phàm vậy mà biết mình đang nằm mơ!

Thân đang ở trong mơ!

Loại cảm giác này có chút quỷ dị, mắt không ngừng nhìn về phía thông thiên cột đá, linh hồn như đã trôi ra, nhưng quyền không chế lại như không thuộc về mình vậy.

Tiêu Phàm rất nhanh liền đi tới trước cái kia cột đá .

Tóc dài như mực che đi khuôn nam tử kia. Tiêu Phàm lúc này muốn đến, đẩy ra mái tóc để nhìn rõ chân diện. Nhưng không biết vì sao giờ phút này, giữa cảnh trong mơ, mọi chuyện cũng không ở phạm vi Tiêu Phàm quản hạt, chỉ có thể nói là có tâm mà không có lực.

Đột nhiên!

Nam tử kia động!

Thình lình ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy máu đen đập vào mắt Tiêu Phàm! Khuôn mặt này giống như đã từng gặp! Cái mắt, cái miệng, cả cái mũi kia, hắn phảng phất đã gặp nhau ở nơi nào thì phải.

Đột nhiên hai mắt hắn mở ra.

Một đôi mắt vàng kim!

Tiêu Phàm sợ ngây người.

Giờ khắc này, hắn cảm giác được, sâu trong nội tâm mình có đồ vật không an phận nào đó đang rục rịch.

Nam tử nở nụ cười, khoe miệng nhếch lên, mặt đầy máu me, nụ cười lại trông như đang đùa cợt thế gian.

“Người. . . Rốt cuộc đã tới. . .”

Ầm ầm!

Điện vũ cuồng xà trên không trung đột nhiên hóa thành vô tận đao cương, cạo trên người nam tử kia!

Trong chốc lát, vốn người đã đầy vết thương, trên thân lại càng thêm da tróc thịt bong, tìm không được một chỗ lành lặn!

Một tiếng sét này, cũng đánh thức luôn Tiêu Phàm!

. . .

Khi Tiêu Phàm tỉnh lại, phát hiện trên người đã mồ hôi đầm đìa, giống như bị dội nước từ đầu đến chân vậy.

Một lúc lâu sau, hắn vẫn cảm giác mình đang ở chỗ đó, chưa hoàn toàn tỉnh lại.

Là mơ?

Đây là lần đầu tiên, Tiêu Phàm hoài nghi, đến cùng phải hay không chỉ là cảnh trong mơ!

Từ nhỏ đến lớn, cái cảnh này đã hình thành, chưa bao giờ thay đổi, tới hôm nay lại đột nhiên thay đổi!

Nam tử kia lại còn ngẩng đầu lên, mở mắt, còn nói một câu với hắn. Là nói với Tiêu Phàm sao? Lúc tỉnh dậy, Tiêu Phàm còn chưa kịp lấy lại tinh thần, câu nói kia, đến cùng là nói với hắn hay không?

“Nếu quả thật chỉ là mơ, mẹ nó quá thật rồi!”

Tiêu Phàm cười khở một tiếng, nhất thời cũng không nghĩ ra được một cái đáp án, cũng chỉ có thể chạy đến phòng tắm, tắm lại một lần.

Lúc đi ra, tiểu hồ ly giống như còn đang ngủ, Tiêu Phàm nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, hơi sớm, nhưng cũng đến giờ đi học.

“Được rồi, mặc xác nó vậy.”

Tiêu Phàm lắc đầu, cũng không lấn cấn thêm gì.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-dong-cu>